

Befriet

Af Neil Harvey

Med Linda Jenkins

Tak

Jeg ønsker at give min første tak til Jesus, som er den, som totalt har forvandlet mit liv og frelst mig fra den visse død. Han er min bedste ven, og jeg elsker ham så højt. Jeg hader at tænke på, hvor jeg ville have været nu, hvis det ikke havde været for ham. Ord kan ikke udtrykke min taknemlighed, Jesus. Mit liv tilhører dig.

Jeg ønsker også at takke Karen, min hustru, for al hendes kærlighed i livet og støtte i tjenesten. Du er en skat og en meget speciel gave fra Gud.

Jeg ønsker at takke min mor, som præsenterede mig for Jesus og fik mig til at gå i søndagsskole, da jeg var barn. Det havde enorme konsekvenser. Tak mor – jeg elsker dig.

Jeg ønsker også at takke min familie, som altid holder sammen i vanskelige tider. Og som aldrig vendte ryggen til mig, selv da jeg var værst. Til mit bryllup sagde min stolte far: ”Han har altid været Neil Harvey.”

Desuden ønsker jeg at takke pastor Roy Lewis, som har været en virkelig åndelig far for mig og altid har været der. Du har hjulpet mig med at finde min vej mere, end du er klar over.

Også Peter Prothero ønsker jeg at sige tak til. Det er et privilegium at have dig som ven og mentor – du er den bedste!

Jeg vil også udtrykke en stor tak til Linda Jenkins, som har arbejdet så hårdt for at få denne historie ned på papir. Det har ikke været let, men vi klarede det. Tak Linda for al din tålmodighed og dit engagement. Og en stor tak til hendes mand Ken, som tillod hende at give så meget tid. Jeg elsker jer begge.

Til sidst vil jeg gerne udtrykke stor taknemlighed til alle de, der har bedt for mig i årenes løb. Jeres bønner er blevet besvaret, og hvor er jeg glad for det. En særlig tak til Haydn og Ruth Roach, sådan nogle dejlige mennesker, som har været et stort vidnesbyrd for Gud i årenes løb. Også en særlig tak til Vi Haynes, som har bedt for mig hele mit liv. Sidst men ikke mindst vil jeg gerne mindes Bert

Cooper, som nu er hos Jesus.

Anbefalinger

Neil er et af disse uforglemmelige mennesker, som efterlader et indtryk hos dig, når du møder ham. Hans stærke walisiske accent er ikke til at tage fejl af. Hans fysiske tilstedeværelse er solid. Hans oprigtighed er afvæbnende. Hans latter er smittende. Når du lytter til ham, mærker du, trods hans mangel på formel uddannelse, at han har brugt tid sammen med Jesus. Han har kendskab til tingene. Ting vedrørende livet, hvordan mennesker føler indvendig, hvad der virkelig har betydning. Og han har omsorg for mennesker. Hans længsel efter at se de mennesker, som samfundet ikke regner for ret meget, finde håb, tilgivelse og en ny begyndelse, er inspirerende. Hans historier om virkelige mennesker og virkelige steder får mig til at le og græde på samme tid. Han er også beskeden. Han er tilbageholdende med at fortælle om mange af de mirakler, han har set gennem sin tjeneste, så at Jesus kan blive mere tydeligt åbenbaret. Hvis du kommer til at tilbringe tid sammen med ham, gå du derfra med en tro på, at livet kan blive bedre, og at dit liv virkelig har betydning. Forstår du, Neil ved virkelig, hvad det vil sige at ramme bunden og ikke have nogen steder at gå hen og derefter se sit liv blive fuldstændig vendt omkring. Hans historie vil røre dig. Den vil udfordre dig. Mest af alt håber jeg, den vil forvandle dig. Når du først er gået i gang med at læse denne bog, vil du have svært ved at lægge den fra dig. Jeg udfordrer dig til at begynde med at læse den. Den vil forvandle dit liv.

Peter Prothero, seniorpræst ved Jubilee Life Church, Chertsey, England.

Neil har i mange år hele tiden haft en længsel efter, at andre skal komme ind i den frihed, han selv er kommet ind i. Denne bog "Befriet" er Neil, som virkelig fører dig gennem hans rejse til den frihed, som han ønsker at udtrykke. Denne bog vil opmuntre dem, som har truffet forkerte valg i livet og gerne vil have en lysere fremtid. Denne bog kan læses af forældre, hvis børn er blevet fanget af livskontrollerende problemer, for at give dem et håb om, at der er et svar. Denne bog bør læses af enhver, som længes efter at se mennesker med afhængighed komme ind i frihed. Den er en påmindelse om kraften i evangeliet om Jesus Kristus, og Neils liv er et eksempel på det. Når du læser denne bog, dette utrolige vidnesbyrd, ved jeg, at du vil blive styrket, fornyet, forfrisket og inspireret til at fortsætte med at have håb for alle i Jesus Kristus.

Reverend Jay Fallon – Executive Director Teen Challenge, UK.

Neil skriver med forfriskende ærlighed om sin rejse til tro. Han er, som vi siger i Wales, en "rigtig" Guds mand. Hans vidnesbyrd er en stor opmuntring til dem af os, som arbejder blandt de marginaliserede og forkastede i samfundet.

Reverend Mark Thomas, senior Chaplain HMP&YOI Ashfield.

Jeg mødte Neil første gang, da jeg interviewede ham som en potentiel elev ved bibelskolen. På den ene side var der en karakter, som øjensynligt havde misbrugt sin sjæl og krop, og på den anden side var der en, som havde en inderlig længsel efter at lære alt, hvad han kunne, om den Gud, som elskede ham.

Afhængige personligheder kan lyde så plausible med hensyn til at skaffe sig, hvad de ønsker, og bliver derefter et mareridt, når de har fået det, men Neil var anderledes. Vi havde ikke alle pladser

optaget på hans kursus det år, og derfor optog vi ham. Jeg har aldrig set nogen absorbere kundskab i sådan en grad. Når ting var svære for eleverne, sammenkaldte han til øjeblikkelige bedemøder. Når han ikke forstod tingene, stillede han spørgsmål igen og igen. Jeg skulle repræsentere ham ved universitetets eksamenskommission, og jeg havde tårer i øjnene, da vi attesterede hans resultater, som bekræftede, at han havde bestået sin første formelle uddannelsesmæssige kvalifikation. Denne bog er skrevet med stor hastighed, men alt andet ville være en nedvurdering af den hastighed, hvormed Gud har forvandlet hans liv. Læs den og glæd dig over, at Gud stadig er optaget af at forvandle liv.

Pastor Bryn Thomas B. Sc., M. Th. tidligere rektor for ACTS Bible College.

Som kirker og mennesker har vi brug for at blive mindet om, at Gud stadig gør mirakler for 'de mindste, de fortabte og de lavtstående' ..... redder mennesker, og at han kan gøre det for os. Læs Neils ærlige og bemærkelsesværdige historie.

David Ollerton, formand for Waleswide – en organisation, som fokuserer på at plante og styrke kirker.

De, der kender mig godt, ved, at jeg elsker historier. Jeg elsker at lytte til og læse menneskers historier. Beretninger, som beskriver livsrejser med forvandling har ikke kun kapacitet til at holde læserens opmærksomhed fanget fra begyndelse til slutning. De repræsenterer en autentisk og troværdig stemme i berømtedens tomme og intetsigende verden. Neils bog hører direkte til i den kategori, som er både autentisk og troværdig. Det gør den, fordi hans historie er sand. Denne bog er mere vidnesbyrd, der går direkte til sagen, end et digert endeløst værk eller testamente. En åben og ærlig beretning om hans livs rejse med et enkelt tema: at Gud elsker os for højt til at efterlade os, hvor vi er, og at han har og vil strække sig langt for at nå os og bringe os ud af syndens greb og hængedynd, karakteriseret af brutaliteten i livsødelæggende afhængighed, vrede, forkastelse og alle former for ondt. Jesu kærlighed og kraft kan nå og forvandle dig, hvem du end er, hvor du end er, og uanset, hvor du kommer fra, når du responderer på ham med tro. For mange år siden hørte jeg om Neil og det store forvandlingsværk, som Jesus havde gjort i hans liv. I de senere år er jeg kommet til at kende ham bedre, og jeg kan bevidne, at hans historie er virkelig. Den handler om et liv, som i sandhed er blevet forvandlet af Jesu kærlighed, og som derefter er blevet et redskab for forvandling. Konsekvensen er meget enkel: hvis Jesus kan forvandle Neil Harveys liv, kan han også forvandle dit.

Det er med glæde, jeg anbefaler denne bog.

Emmanuel Mbakwe, national leder af Den apostolske Kirke i England.

Jeg husker stadig den formiddag, jeg første gang så Neil Harvey, da han kom til vores gudstjeneste i Brackla Tabernacle i Bridgend.

Jeg vidste noget om ham, og at han havde lovet at komme i kirke, og jeg kan stadig huske, hvor han sad den formiddag. Jeg husker ligeså godt det øjeblik, da han nogle uger senere frimodigt gik frem foran i kirken for at overgive sit liv til Jesus Kristus.

Du skal til at læse hans utrolige historie, som jeg ved vil gribe dig og måske til tider bringe tårer frem i dine øjne. Neils historie har stadig den virkning på mig.

Men Neil har ikke kun en fortid. Neil har sammen med sin dejlige danske hustru Karen en spændende fremtid. De er et par med stor kærlighed til Gud og en stor længsel efter at se

menneskers liv forvandlet. Neil blev meget hurtig en ivrig bibelstuderende og har nu en stor evne til at forstå og kompetent kommunikere sandheden af Guds ord til et samfund, som har et stort behov for det budskab.

Efter næsten 40 år i tjeneste som præst har oplevelsen af at se Neil og mange andre fra hans baggrund blive fuldstændig forvandlet uden tvivl været den mest fantastiske oplevelse i min tjeneste, og jeg har været så henrykt over at byde sådanne mænd og kvinder velkommen ind i Guds familie. Må denne bog blive et redskab til, at mange andre også oplever sådan en fantastisk forvandling.

Pastor Roy Lewis, tidligere seniorpræst i Brackla Tabernacle.

Tilegnelse

Jeg ønsker at tilegne denne bog til en del mennesker.

Først og fremmest til Jesus. Jeg beder om, at du tager denne bog nu og bruger den til at frelse dem, der er længst ude.

For det andet til ethvert menneske, som føler, at livet har svigtet dem. Der er håb, og hans navn er Jesus.

Til alle, som føler sig fanget i en eller anden form for afhængighed – du kan blive forvandlet.

Til vores tids ungdom, som behøver vejledning og en vækkelse fra Gud – jeg elsker jer alle, og må Gud bevæge sig i jeres liv.

Et ord fra forfatteren

Forfatteren vil også gerne tilføje, at historierne og begivenhederne i denne bog ikke er blevet skrevet i den hensigt på nogen måde at hovere over de forkerte ting, han har gjort, og heller ikke at udstille nogen på nogen som helst måde. Derfor er nogle navne også blevet ændret på nogle af de involverede personer.

Det er simpelthen forfatterens hensigt at henlede læserens opmærksomhed på denne bogs egentlige budskab, som er, at Jesus forvandler liv.

Indhold

Kapitel 1: Hvad er jeg blevet til?

Kapitel 2: De ”gode” gamle dage

Kapitel 3: Problemer

Kapitel 4: Frustration

Kapitel 5: En verden med stoffer

Kapitel 6: Militæret

Kapitel 7: Omsider succes

Kapitel 8: Fiasko igen

Kapitel 9: Store vanskeligheder

Kapitel 10: Ydmygelse

Kapitel 11: Huset

Kapitel 12: Fortvivlelse

Kapitel 13: Fængsel

Kapitel 14: Mit nye liv

Kapitel 15: Sandheden vil sætte dig fri

Kapitel 16: Bibelskole, første del – Pen-Y-Groes

Kapitel 17: Bibelskole, anden del – Danmark

Kapitel 18: Karen

Kapitel 19: Vækkelse

Kapitel 1

Hvad er jeg blevet til?

”Der er nogen, som er brudt ind!”

Det var min første tanke, da jeg åbnede mine øjne og huskede den ødelagte vindueslås nedenunder. Øjeblikkelig summede hver eneste nerve, og jeg var opmærksom på faren. Det var klokken tre om natten. Jeg havde været vågen i dagevis, høj på amfetamin, inden jeg endelig var faldet om i en udmattet og ubehagelig søvn. Jeg havde lært, hvordan jeg skulle sove og stadig være parat til, hvad der end måtte ske i nattens mørke. De kalder det at sove med det ene øje åbent.

Som sædvanlig havde jeg ikke slukket lyset. Mørke fik mig altid til at føle mig utilpas. Den nat havde jeg faktisk ladet så mange lys som muligt være tændt. Instinktet advarede mig om, at der var noget galt. I den verden, som jeg levede i, en verden med vold og mord, en verden uden regler, måtte man være i stand til at passe på sig selv. Alting kunne ske.

Soveværelsesdøren åbnede sig, og en kraftig og muskuløs skikkelse trådte ind. *Stephen!* Mit hjerte bankede, da jeg blev klar over, hvem det var. Vi havde været så nære venner – men forholdet mellem os var ikke godt lige nu, og jeg vidste udmærket, hvad han ønskede. Med anspændte nerver stålsatte jeg mig mod det, der ville komme.

Steves øjne borede sig ind i mig, vrede og uden at blinke. Uden et ord bevægede han sig hurtigt mod mig, og inden jeg kunne gøre noget for at forsvare mig, var han over mig og stødte sin knytnæve ind i mit ansigt. Han er mere end 190 cm høj, en hård og stærk mand med hænder som skovle. Velkendt med kraftig vold havde han tilbragt en masse af sit liv i fængsel. Jeg var selv en hård mand, men netop der var jeg så hjælpeløs som en killing i hans greb.

Jeg havde arbejdet i en kendt narkoring som kurer. Det var mit arbejde at hente pakker med narkotika, opbevare dem sikkert og levere dem til de rigtige mennesker. Vi blev ofte fulgt af narkotikapolitiet, og jeg vidste, at mit hus var under overvågning. Når jeg havde med store mængder af narkotika at gøre, var det sikreste at begrave dem, indtil støvet havde lagt sig, og jeg troede, at jeg ikke blev iagttaget. Så kunne jeg grave dem op og levere dem til vores klienter. Men denne gang var der noget, som var gået helt galt. Jeg havde mistet en pakke med narkotika, som var mere end 5000 pund værd på gaderne.

Stephen og Mark havde taget mig med til et roligt sted, en mark, for at begrave et par pakker. Man måtte springe over en port for at komme ind, og i hjørnet var der skov, som var et godt sted at gemme stoffet. Som sædvanlig ventede de andre to mænd på mig i deres bil. Jeg så mig omkring for at sikre mig, at der ikke var nogen, som kiggede, løb derefter over til hjørnet af marken og begravede de to pakker. Adrenalin pumpede i min krop. Jeg vidste, at politiet når som helst kunne

ankomme til scenen, og at jeg ville komme til at tilbringe nogle år i fængsel, hvis jeg blev fanget. Vi havde ofte diskuteret, om vi ville kæmpe imod dem eller prøve at køre fra dem i bil, hvis de dukkede op. Det var en farlig leg.

Jeg løb tilbage til bilen, og vi kørte hurtigt derfra, stadig med adrenalinen pumpende rundt i årerne. Drengene satte mig af ved mit hus, og derefter skiltes vi og gik hver vores vej og lod tingene falde til ro. Vi ventede altid et par dage, inden vi tog tilbage, fordi vi ikke ønskede at tiltrække os opmærksomhed ved at køre på den samme landevej for mange gange.

Da tiden var inde til at hente en af pakkerne, tog jeg til det sted, hvor jeg troede, den skulle være, og gravede. Ingenting! Der var rodet op i jorden, men jeg kunne ikke sige, om nogen havde været der, eller om køer havde trampet i området. Panik og rædsel rejste sig i mig. Dette kunne få mig ind i en masse problemer.

”Hvor er det?” Mine tanker søgte desperat efter svar. ”Det er ikke her!”

Ude af mig selv lagde jeg mig på knæ og begyndte at grave med mine bare hænder. Jeg vovede ikke at gå tilbage og indrømme, hvad der var sket. Mareridtet i mine tanker blev værre, da håbet om, at der var noget tilbage at finde, blegnede. Efter omkring tyve minutter kom Mark og Stephen for at se, hvad jeg lavede. Jeg måtte fortælle dem sandheden.

”Det er væk! Jeg kan ikke finde det!” indrømmede jeg ynkeligt.

”Hvad mener du med 'væk'?” spurgte de. Begge, som var venner, jeg stolede på, havde mistanke i deres blik, og det fik mig til at føle mig meget utilpas. Vi ledte lidt længere i mørket, men det var håbløst.

”Jeg må lede i dagslys,” sagde jeg og erklærede, hvad der var åbenlyst.

Da vi forlod stedet og gik hen over marken, forsøgte jeg at lette den anspændte stemning mellem os, men det var et meget ubehageligt øjeblik.

Næste dag hjalp en anden fyr fra banden mig med at lede. Vi prøvede hele formiddagen, men fandt ingenting, selv om vi gravede hver eneste tomme af det pågældende areal op. Hektiske spørgsmål løb gennem mine tanker. Hvem havde taget det? Var det en anden forhandler? En lokal narkoman måske? Havde landmanden set mig? Havde politiet fulgt mig og fjernet det? Kunne jeg blive arresteret? Og frem for alt, ville Mark og Stephen tro, jeg havde taget det?

Afhængighed forandrer mennesker, og derfor er tillid altid problematisk. Pæne mennesker kunne blive tyve eller prostituerede for at finansiere deres vane. Jeg havde set det ske alt for mange gange. Jeg vidste, at Mark og Stephen ikke ville kunne lade være med at spekulere på, om jeg havde fundet på det hele for at stjæle denne pakke.

Nu beviste Stephens hamrende slag det for mig.

”Hvor er det? Hvad er der blevet af det?” spurgte han barsk med ansigtet tæt på mit. Et øjeblik holdt han op med at slå.

”Steve, jeg ved det ikke,” protesterede jeg og forsøgte at lyde overbevisende.

Temmelig pludseligt forlod han rummet. Jeg sad på kanten af sengen og prøvede at finde ud af, hvad der skete. Mit hjerte hamrede. Var han gået? Var det forbi?

Det var det ikke – og jeg var ikke parat til det næste, der skete. Da Steve kom tilbage, havde han en lang kniv fra mit køkken i hånden.

”Hvor er det?” spurgte han igen og løftede kniven. Han var lige kommet ud af fængslet efter en dom for at være involveret i knivstikkeri. Jeg vidste, han var i stand til at såre mig for ikke at tale om at slå mig ihjel. Han var vred nok, og alting kan ske i sådanne øjeblikke. Hvordan ville dette ende?

”Kan vi ikke snakke om det?” tryglede jeg. ”Jeg sværger på, at jeg ikke ville snyde dig.”

Jeg sagde sandheden. Jeg tog masser af stoffer, og de gjorde mig glemsom, så jeg havde begået mere end en fejl i den senere tid, men jeg ville aldrig have stjålet sådan et kvantum af stoffer, især ikke fra venner.

”Hvordan vil du skaffe dig af med et lig?” spurgte jeg med tårer i øjnene. Jeg troede, jeg skulle dø, og jeg havde ikke nogen stolthed tilbage, kun en desperat længsel efter at leve – eller i det mindste ikke at blive dræbt af min betroede ven.

Til min inderlige lettelse sænkede han efter et langt øjeblik kniven.

Hvor hård jeg end var, så lagde jeg hovedet i hænderne og græd hjælpeløst. Jeg havde løbet for hurtigt i for lang tid, og presset var for meget. Hvad der gjorde mest ondt var, at jeg vidste, jeg var blevet upålidelig. Selv mine nærmeste venner tænkte sådan. Jeg følte det, som om jeg var på randen af et nervesammenbrud igen. Jeg havde haft nogle stykker, så jeg kendte symptomerne.

Stephen sad ved siden af mig på kanten af sengen og sagde næsten undskyldende:

”Det var den eneste måde, hvormed jeg med sikkerhed kunne vide, at du ikke havde taget pakken.” Da jeg var faldet til ro, tilføjede han: ”Hvor er afkrydsningslisten?” Det var en liste med navne på mennesker, som skyldte penge for narkotika.

Jeg vaklede ud i badeværelset og tog et løst gulvbræt op for at vise stedet, hvor jeg opbevarede ting, som jeg ikke ønskede, at politiet skulle finde. Til min rædsel var listen der ikke. ”Åh nej! Hvor er den?”

Jeg prøvede desperat at tænke klart. Det var ikke et godt tidspunkt til at være glemsom. Så huskede jeg det. Jeg havde lagt den i en skuffe i mit soveværelse. Jeg fandt den og rakte den frem, og Stephen skannede listen. Der var en hel del penge, der skulle komme ind, og det opmuntrede ham. Anspændtheden mellem os lettede.

Stephen bevægede sig mod døren. Han stod stille et øjeblik og så på mig.

”Hvad er der sket med dig? Jeg kan bare ikke stole på dig mere. Det er, fordi du bruger sprøjter.”

Dermed gik han lige så stille, som han var kommet.

Stephens ord ramte mig hårdere, end han kunne vide, hårdere end hans jernnæver. Der havde været så meget tillid mellem os, og jeg ville være gået i fængsel snarere end at forråde ham. Men jeg var narkoman. Selv mine yderste anstrengelser for at komme fri var mislykkedes, og jeg var fanget i en cirkel med afhængighed og forbrydelse, foragtede mig selv og var dog ude af stand til at ændre mig.

”*Jeg er en narkoman. Det er ikke bare, hvad jeg er, men hvem jeg er. Det er blevet min identitet,*” tænkte jeg. Min livsstil som forhandler og afhængig havde indhentet mig. Jeg havde levet på lånt tid på vej mod en katastrofe, og nu kunne ikke engang mine nærmeste venner stole på mig.

Mens jeg tænkte over alt dette, så jeg mig selv, som jeg plejede at være, inden jeg overgav mit liv til afhængighed – i god form, sjov at være sammen med, pålidelig, måske endog en rar fyr. Ikke for første gang blev jeg overvældet af en længsel efter at være det menneske igen.

Jeg lukkede øjnene og faldt straks i en dyb søvn. Min krop og mit sind var udmattet, og jeg var på randen af et fuldstændigt følelsesmæssigt og fysisk sammenbrud. Hvordan kunne jeg have ladet mig selv komme i denne tilstand? Mine ubehagelige drømme viste mig billede efter billede af venner og fjender, brudte forhold, knivstikkeri, tyveri, skænderier, narkotikahandel, da fortiden, som så ofte kørte rundt i mine tanker, igen kom for at jage mig.

Kapitel 2

De ”gode” gamle dage

Mens jeg lå pakket ned under dynen i min seng, kunne jeg høre skridt på vej op ad trappen. Jeg vidste præcis, hvad der skete. Min bedstemor var på vej op til mit soveværelse for at vække mig til min tidlige morgenløbetur.

”Neil, klokken er seks,” sagde hun til mig og tilføjede: ”Jeg ved ikke, hvorfor du står så tidlig op en lørdag morgen. Du skulle have sovet længe.”

Hun sagde det hver gang. Det fik mig til at føle mig tryk og taget hånd om.

Jeg elskede at opholde mig hos mine bedsteforældre og gjorde det ved enhver lejlighed og tilbragte de fleste weekender og ferier hos dem. Jeg kan stadig huske den følelse, jeg havde fredag eftermiddage, når jeg sad i klasseværelset og tænkte på weekenden.

”*Ja, det er fredag,*” jublede jeg for mig selv. ”I aften skal jeg hen til bedstefar og bedstemor.” Glæde og varm lykke fyldte mit hjerte. Det var, som om der ikke var noget, der kunne røre mig, når jeg var hos dem.

Min bedstefar var meget populær i vores landsby, og han nød stor respekt. Han var en venlig mand, hårdt arbejdende og den ældste af seks brødre og søstre. Som den ældste søn faldt ansvaret for hans søskende på ham under krigen, da hans far var væk som soldat i de væbnede styrker. Han havde arbejdet i kulminerne fra elleve års alderen, hårdfør og tapper, som sådanne mænd var. Min bedstemor var også en stærk person, som altid talte rent ud af posen. Hun elskede sin familie, og hvis nogen af os kom i vanskeligheder, var det i hendes øjne aldrig vores skyld. Jeg følte mig tryk i deres varetægt, og deres hjem var mit sted med tryghed.

Deres hus var mødested for resten af familien, som ofte kiggede indenfor til en kop kaffe eller te. Det var altid dejligt at være hos bedstefar og bedstemor i julen og ved nytårstid, fordi huset var fyldt af mennesker.

Jeg var omkring tolv år gammel, fuld af liv og med håb og drømme som enhver anden stor dreng. Jeg var meget god til sport og elskede alt, hvad der havde med fitness at gøre. En af mine drømme var at spille rugby for Wales, og jeg tilbragte timer med at sparke til en bold.

At løbe var en anden lidenskab. Når jeg tog af sted for at opholde mig hos bedstefar og bedstemor, tog jeg tid på mig selv for at se, hvor hurtigt jeg kunne løbe dertil, og jeg prøvede altid at slå tiden fra sidste uge. Jeg var fanatisk med fitness. I deres hjem tilbragte jeg timer med at skrive trænings og fitness programmer og planlagde endog at skrive en bog om det, når jeg blev ældre. Jeg vandt et 400 meters løb i en løbekonkurrence i underskolen, og i de ældste klasser prøvede jeg på at blive udtaget til at løbe for mit land. Til min inderlige skuffelse lykkedes det ikke for mig, selv om jeg kun en uge tidligere havde løbet og vundet over en dreng, som blev udtaget. Måske havde jeg haft heldet med mig, hvis jeg ikke havde deltaget i en fodboldkamp lige inden konkurrencen, trøstede jeg mig.

Jeg blev interesseret i træning med vægte, efter at jeg havde set en film, som hed "Pumping Iron". Bodybuilding optog mig snart fuldstændig, og Arnold Schwarzenegger, en af stjernerne i filmen, blev min helt. Jeg tilbragte timer med at træne og ønskede at blive så muskuløs, som det kunne lade sig gøre. Men selv om jeg så ud til at være stærk, var jeg under alt dette i en stadig uro, som jeg ikke rigtig kunne håndtere og ikke forstod. Den voksede og voksede inden i mig, indtil den opslugte mig.

Min mor og far var blevet separeret, da jeg var en lille dreng, og jeg boede hos min mor. Som tiden gik, blev begge mine forældre gift igen og fik deres egne familier. Jeg ved nu, at separation nogle gange sker i livet, men for mig på det tidspunkt, en følsom lille dreng, virkede det som en katastrofe. Jeg blev dybt forvirret, plaget af et monster, der var meget større end mig, som syntes at fortælle mig, at jeg var i vejen og ikke virkelig ønsket. Den tanke blev en besættelse. Jeg havde hele tiden en knude i maven, og jeg grundede over den tanke, at jeg var en fejltagelse, ikke andet end en plage og en torn i øjet på mennesker.

Min stedfar var en god mand, velkendt og respekteret i området, men en meget hårdfør mand og lidt af en slagsbror, som ikke så ud til at være bange for nogen. Jeg beundrede ham, men misforstod ofte hans hensigter, når jeg somme tider opførte mig dårligt og fik skældud. Jeg opfattede det som yderligere tegn på, at jeg var uønsket, selv om jeg desperat længtes efter at høre til. Jeg havde en

dyb ensom følelse indvendig. Jeg så stadig min far og hans nye kone, men på grund af monsteret i mit hoved, blev jeg opslugt af et eneste spørgsmål: ”Hvem hører jeg virkelig til?”

Der så ikke ud til at være noget svar. Min følelse af forkastelse tog til.

Fitness og sport var vigtigt for mig, men det var ikke let at fokusere, når jeg blev plaget af disse smertelige tanker. Jeg var omkring tretten, da jeg blev involveret i misbrug af opløsningsmidler. En af de drenge, som hang omkring på gaderne uden noget at gøre, ingen steder at gå hen og uden noget ønske om at gå hjem. Jeg sniffede benzin, gas, lightervæske og lim, selv om jeg foretrak benzin. Sammen med en flok venner tilbragte jeg timer med at sniffe den slags for at blive høj. Jeg ønskede at flygte fra virkeligheden.

Vi var alle sammen plagede og skøre knægte, som ikke havde godt i sinde. Don var velkendt af politiet fra barndommen af. Han var fuld af vrede og had. Selv år senere behøvede man bare at nævne hans navn for nogle ældre mennesker i samfundet, så gyste de. Han chikanerede dem ubarmhjertigt, kredsede omkring dem på sin cykel og spyttede på dem. Da han blev ældre, blev han en vaneforbryder, som tilbragte meget af sit liv i fængslet.

Andy, en anden ven, gav vi øgenavnet Murdoch efter en skør person på A-holdet. Han var altid parat til at gøre noget farligt bare for sjovs skyld. Danny, det fjerde medlem af vores stofafhængige gruppe, var et par år ældre end os. Jeg var jaloux på ham. Når jeg havde pjækket fra skole og sniffet benzin hele dagen, vidste jeg, at jeg ville få problemer, når jeg kom hjem. Danny kunne gøre, hvad der passede ham, ikke fordi han var forsømt, men fordi han var forkælet. Måske skyldtes dette, at hans ældre brødre havde en anden far, så Danny var næsten et enebarn, det eneste barn i familien af blandet race. Det løb helt af sporet for os fire i fællesskab.

Det hele begyndte en sommerferie. Nogen havde ideen om at få fat i noget benzin, så vi kunne blive høje, og vi besluttede alle, at det var en god ide. Vi fik fat i nogle gamle oliebeholdere fra skraldespandene ved benzinstationen, hældte olien ud og købte derefter for 20 penny benzin til at hælde i dem. Det følte godt, og vi fandt snart steder, hvor vi kunne hengive os til vores afhængighed. Et af dem var en forladt losseplads og garage, som vi kaldte Paddy's, hvor vi kom ind gennem et hegn, der var gået i stykker. Et andet sted var en forladt bygning i et stenbrud. Ofte brugte vi et træbevokset område, hvor vi blev så længe, som vi kunne, og blev høje og hallucinerede. En gang troede jeg virkelig, at jeg steg op i luften med benzindunken i hånden og begyndte at svæve hen over markerne.

”Jeg vil ikke! Tag mig tilbage! Tag mig tilbage!” råbte benzindunken. Derfor prøvede jeg at kaste den tilbage. I stedet for smed jeg benzinen ud over Danny.

En dag i dette træbevoksede område opdagede vi en sti, som snoede sig mellem træerne, og dette blev vores stoffremkaldte eventyrlige legeplads. Nogle af vores bedste trip var i dette område. Når vi kom til et lille område, der var fuldstændig omsluttet af buske, anbragte vi en gren hen over indgangen, så at vi var skjult på vores eget hemmelige sted.

”Hej drenge,” sagde jeg. ”Vi er i vores egen tidsmaskine.”

Tanken fængede, og vi lo og nikkede. Vi kom med den ide, at hvis vi sniffede benzin så hurtigt, vi kunne, i 30 sekunder, så ville vi gå tilbage i tiden. Mærkelig nok syntes vi i vores hallucinationer, at vi virkelig gjorde dette. En af os ville løfte grenen. ”Jeg åbner døren til tidsmaskinen,” råbte han. Resten af os fulgte ham dybere ind i skoven. I den fantasiverden, vi skabte, kom vi først til vadestenene, som i virkeligheden kun var klumper af græs.

”Kom drenge,” sagde Danny. ”Bliv på vadestenene. Enhver, som falder af, kommer ned i den frygtelige grav.” Han pegede melodramatisk på jorden.

Påvirkede efter at have sniffet gik vi på dem og så en dyb og skræmmende grav under os. Vi troede, at vi ville falde i den, hvis vi ikke kunne holde balancen på vadestenene. Jeg troede det i hvert fald.

Rundt om hjørnet var der et tættere skovområde, som vi kaldte den hjemsøgte skov. Ingen af os vovede nogen sinde at gå derind, fordi vi frygtede, hvad der kunne ligge på lur mellem træerne. Jeg var sikker på, at vi nogle gange kunne høre støj fra denne tætte skov. Vi krøb forbi den, og når vi kom rundt om hjørnet, kom vi til et gammelt træ, som kiggede på os, som om det havde et ansigt i barken.

”Det er det talende træ,” sagde jeg med et grin på mit ansigt. Det var min tur til at opfinde noget skørt og mystisk.

”Hej træ! Vi har et spørgsmål til dig.”

Træet så ud til at være venligt som en klog gammel mand, og vi stillede vores spørgsmål om livet. I vores påvirkede tilstand blev samtalen måske temmelig forvirret. Hvis nogen havde set os, ville de måske havde ringet efter ”mændene i hvide kitler”.

Selvfølgelig vidste jeg på et vist niveau, at det ikke virkelig skete, men det virkede yderst virkeligt, og jeg ønskede, at det skulle være sådan. Livet var ude af kontrol, men i det mindste kunne jeg kontrollere den fantasiverden, jeg havde skabt. Hele pointen var at undslippe virkeligheden, og jeg ønskede, at jeg kunne blive der for evigt.

Kapitel 3

Problemer

Jeg krøb tøvende ind i huset. Det var sent, og jeg håbede at undgå familien og gå direkte i seng. Så heldig var jeg ikke! Køkkendøren blev åbnet, og min mor kiggede ud og snusede til luften.

”Du lugter af benzin, dreng! Hvor har du været?” Hun kiggede nøje på mig og bemærkede mine glasagtige øjne og vaklende gang. ”Hvad har du lavet?”

”En af drengene har fået en motorcykel. Vi har rodet med den,” løj jeg. Mor troede mig ikke, men hun lod mig gå i seng.

Inden længe overskred vi fuldstændig grænserne for sund fornuft og gik gennem hovedgaden med en dunk benzin og sniffede til den. En, jeg kendte, genkendte mig og ringede til min mor. Min stedfar kom og fandt mig, og jeg vidste, at jeg var i store problemer. Vi gik hjem, og min mor blev gal på mig. Jeg stirrede mut på hende og sagde ikke noget. Jeg fik stuearrest nogle uger, men så snart jeg fik lov til at gå ud igen, gik jeg direkte tilbage til benzinen.

Selv om jeg prøvede alle mulige slags kneb for at skjule, hvad jeg gjorde, var det ikke godt. Atter og atter skreg min mor ad mig og pressede min stedfar til at lugte benzinen på mig. Jeg nægtede at svare dem, men disse øjeblikke, hvor alle i huset så ud til at kigge på mig, var frygtelige for mig, som om alles øjne var på mig. Neil – ballademageren.

”Hvorfor, åh, hvorfor gør du det, Neil?” hulkede min blide mor. ”Forstår du ikke, at du ødelægger dit liv? Det knuser mit hjerte.”

Jeg vidste, at hun elskede mig og var dybt såret, og en del af mig hadede at se hende græde, og engang lovede jeg endda at holde op. Men en anden del af mig nød den opmærksomhed, jeg fik gennem min dårlige opførsel, så jeg begyndte igen.

Mor klippede en artikel ud af avisen. Det var en historie om en ung pige, en af vores naboer, som var død af at sniffe en eller anden form for aerosol. Mor satte den på døren til mit klædeskab sammen med andre lignende historier, som hun havde fundet, og fik mig til at læse dem.

”Kom nu, læs den. Læs den højt!”

Modvilligt adlød jeg.

”Læs den igen!”

Jeg foregav at læse den i tavshed, mens jeg svajede, fordi jeg var så påvirket.

”Jeg vil få dig til at læse den hver aften,” lovede hun. ”Jeg sender dig til et hjem, hvis du bliver ved med at sniffe benzin.”

Jeg troede ikke, at hun virkelig ville sende mig på et hjem. Hun håbede måske, at truslen ville få mig til at tage hende alvorligt, men det var der ingen chance for.

Da jeg gik hjem en aften og endnu engang var høj, anbragte mor mig i bilen og tog mig med til begge hold bedsteforældres hjem. Da jeg stod i deres stue, døsigt og påvirket, græd hun.

”Se, hvordan han ser ud. Han er fjorten år gammel. Hvad skal jeg stille op med det?” Min mors søster, en psykiatrisk sygeplejerske, prøvede at snakke mig til fornuft og mindede mig om, at mennesker elskede mig. Det var rart at høre, men gjorde ikke nogen virkelig forskel. Plaget af indre konflikt, som jeg var, var en del af mig bedrøvet på grund af det, jeg udsatte mennesker for, men en anden del af mig var stædig, og jeg ønskede at understrege noget.

Mor snakkede med min biologiske far, og han forsøgte at snakke med mig om det. Han fortalte mig en historie om en mand, han kendte, som var en meget talentfuld fodbold spiller. Han havde en god karriere foran sig, indtil han en sommer tog en bunke magiske svampe og endte med at miste forstanden. Alle hans drømme blev knust, og han tilbragte de næste 20 år med at forsøge på at komme sig.

”Ønsker du det?” spurgte min far.

Jeg havde ikke noget svar.

Det var ikke vores mening at gøre nogen virkelig skade, men tingene blev mere alvorlige. Selvom jeg havde stuearrest, hørte jeg historier om, hvordan Andy sniffede gas på egen hånd og gik omkring i gaderne med dåsen skjult i en avis. Trods vores unge alder var der allerede tegn på alvorlig narkoaktivitet.

Jeg hadede skolen. Det eneste, jeg var god til, var sport. Jeg var på et vægtløftnings hold og vandt sølv i en konkurrence og desuden en femstjernet pris i atletik. I alle andre fag kunne jeg bare ikke koncentrere mig, og min eneste ambition var at slippe væk. Der var ikke noget galt med skolen. Problemet fandtes inden i mig. Alligevel havde mine kammerater og jeg stadig nogle morsomme oplevelser. At lave ballade var noget, som gjorde mig glad.

”Hej, Simon,” hviskede jeg, da kemilæreren en dag var i gang med sin undervisning. ”Lyt engang til det her!” Vi lagde vores ører mod det høje træbord til eksperimenter, og jeg bankede forsigtigt på det og lo, da lyden gav et mærkeligt ekko i laboratoriet. Simon så sig forsigtigt omkring, og så bankede han også. Da lød den morsomme lyd igen. Vi fnisede. Som altid kedede vi os og var rastløse, så vi fortsatte med det et stykke tid og forsøgte at få timen til at blive lidt sjovere. Efter en tid standsede Simon, men dum, som jeg var, fortsatte jeg, indtil jeg blev klar over, at lokalet var blevet meget stille. Da jeg så mig omkring, opdagede jeg, at alle kiggede på mig.

”Morer du dig, Harvey?” spurgte læreren tørt. Han pegede med tommelfingeren mod døren: ”Ud!”

Idet jeg forsøgte at virke ligeglad, gik jeg mod døren og stod ude på gangen resten af lektionen og håbede på, at skoleinspektøren ikke ville komme forbi og se mig. Halvdelen af mig håbede dog, at han ville, så at jeg kunne komme til at virke virkelig sej over for klassen ved at svare ham igen.

I fysik satte læreren et elektrisk apparat op, som gav et lille elektrisk stød. Vi børn skulle stille os i kø for at røre ved det. Jeg iagttog hver elev tøvende række en finger frem og få kontakt. Man kunne høre en summen, da hver elev sprang tilbage. Læreren lo bare ad det. ”Du godeste, den fyr er ikke rigtig klog,” tænkte jeg. Så ville han have mig til at gøre det. ”Det kan overhovedet ikke komme på tale, at jeg rører ved den tingest,” sagde jeg.

”Gør det bare, Harvey,” sukkede læreren. Han havde haft problemer med mig før.

”Nej!”

”Kom nu, Harvey, resten af klassen har gjort det. Nu er det din tur.” Opmuntret resten af klassens

fornøjede opmærksomhed holdt jeg fast på mit, indtil det kom til et opgør. Jeg blev også smidt ud for dette.

En af mine kammerater var virkelig god til at få andre til at grine, når læreren vendte ryggen til. Jeg faldt for det hver gang. Han fik mig til at grine, og når læreren så vendte sig om, kiggede han bare ned, som om han havde arbejdet hele tiden. Jeg kunne ikke beherske mig og blev bare ved med at grine. Så blev jeg smidt udenfor, og han blev tilbage og fik en anden stakkels fyr i problemer.

En meget varm dag efter en idrætstime tog jeg ikke min skjorte og mit slips på, men kun min sweater. Da jeg gik hen ad gangen, mødte jeg årets leder, mr. Thomas. Jeg kunne se undertrykt raseri i hans øjne.

”Kom ind på mit kontor!” kommanderede han. Han fulgte efter og lukkede døren bag sig.

”Harvey, jeg hader dig,” hvæsede han.

Jeg stirrede udfordrende på ham og huskede dengang, jeg var på hans kontor på grund af en eller anden form for dårlig opførsel, og han havde sagt til mig: ”Harvey, jeg har højere tanker om sneglene nederst i min have, end jeg har om dig.” Jeg må have ramt ham på nogle ømme punkter. Gennem sammenbidte tænder stødte han mig i brystet med sin finger og tilføjede: ”Dig og mig! Tyve i fire! Nede på banen! Uden for regnskab!”

Jeg vidste præcis, hvad han mente. Han ønskede et slagsmål. Jeg tænkte over det et øjeblik, men forstod så, hvor dumt det var. Han var trods alt større end mig.

”Nej tak,” sagde jeg. Han gav mig en ordentlig omgang skældud, inden jeg slentrede ud af hans kontor.

En dag, da jeg kom i skole, bad hver eneste lærer mig om at forlade klasseværelset, selv før timen var begyndt. Da jeg mente, de skulle være glade for, at jeg overhovedet var dukket op, gik jeg for at tale med førstelæreren. Han tog ingen notits af mine beklagelser.

”Vi tænker bare, at det ikke er nogen nytte til, at du er her længere,” sagde han til mig. ”Du er ikke interesseret i at lære, og du hindrer andre elever i at lære. Der er snart eksamener, og du vil ikke være i stand til at bestå dem, så du kan lige så godt forlade skolen nu.”

Jeg kunne mærke, at han var mere skuffet og ked af det end vred, som om han tænkte, hvilket spild det hele var. Men jeg kunne ikke lade ham se, hvor chokeret og forkastet jeg følte mig.

”Ok,” sagde jeg henkastet, som om det ikke betød noget for mig, og jeg vendte mig om på stedet og forlod hans kontor for sidste gang. Da jeg vandrede ud af hovedindgangen, vendte jeg mig om og stak to fingre op i luften.

Derefter gik jeg ned ad gaden med en følelse af en ny frihed.

Kapitel 4

Frustration

Livet var stadig svært derhjemme. Det virkede, som om jeg ikke kunne gøre noget rigtigt, og jeg havde stuearrestet det meste af tiden. Jeg tilbragte de næste par år med at flytte frem og tilbage mellem mine bedsteforældres og min mor og stedfars hjem og forsøgte at falde til ro. Jeg fik endda et arbejde som lærling på et autoværksted. Det betød at arbejde i værkstedet fire dage om ugen og gå på teknisk skole om onsdagen.

Samtidig tog jeg dog mit næste skridt ind i narkotikaverdenen og gik fra at sniffe benzin til at ryge hash. Jeg var altid gået helt ud til kanten, og da jeg blev involveret i hashverdenen, hang jeg ud med forhandlerne og de ”gamle” afhængige, som havde været i gang i lang tid.

Der var en besat bolig i nabolandsbyen, en tom kommunal lejlighed, hvor lokale drenge mødtes for at ryge narko. To af dem var forhandlere, så der var ikke mangel på stoffer. Vi tilbragte alle vores aftener med at ryge os skæve, og ved midnatstid gik jeg derefter hjem til mine bedsteforældres hus for at sove. Inden længe gik jeg til denne besatte lejlighed i stedet for at gå på teknisk skole. Mere og mere blev min eneste interesse at ryge noget mere stof og glemme mine indre kampe.

En nat på vej hjem fra lejligheden tænkte jeg over mine problemer, indtil jeg følte det, som om mit hoved skulle eksplodere. Jeg prøvede forgæves at udregne nogle svar på mine mange problemer. Pludselig ud af det blå fik jeg et levende, uforglemmeligt mentalt billede. Jeg kan kun kalde det en vision.

Sammenkrøbet i et hjørne af et bur så jeg et lille uskyldigt barn. Det så yderst sårbart og skræmt ud. En anden dreng var uden for buret. Han var ældre, større og grimmere – faktisk så han ondskabsfuld ud. Han stak til drengen i buret med en kæp, torturerede og mobbede ham og så ud til at være besluttet på at holde det hjælpeløse, ensomme barn buret inde. Da jeg så nærmere til, opdagede jeg med et chok, at begge drenge var mig. Den ene Neil var skræmt og forvirret og prøvede at beskytte sig selv, mens den anden var virkelig grim og ond. Virkningen af dette mentale billede var så stærkt, at mine ben faktisk gav efter under mig, og jeg faldt næsten på knæ. Jeg følte mig frygtelig sårbar, som om hele min verden kunne være blevet knust når som helst.

”Jeg må have en eller anden form for sammenbrud,” tænkte jeg.

På en eller anden måde, og jeg ved ikke hvordan, lykkedes det mig at tage mig sammen og blive ved med at gå. Da jeg kom hjem, gik jeg direkte til min seng for at prøve på at sove, halvvejs bange og halvvejs på vagt.

”Hej, bedstefar!” Jeg vandrede ind i huset omkring klokken fire og forsøgte at foregive, at jeg havde været i teknisk skole til onsdagens timer, som var en del af min lærlingeaftale.

”Hvordan gik det i skolen i dag?” spurgte han og så nøje på mig.

”Fint,” løj jeg og undgik hans blik.

”Du har ikke været der,” sagde han bestemt. ”Skolen sendte nogen her i dag for at spørge, hvorfor du ikke har været i klassen de sidste par måneder.”

Vores øjne mødtes. Jeg kunne ikke finde på noget at svare.

”Du kan ikke blive her, hvis du fortsætter med at leve på den måde.” Der var en endegyldighed i hans tonefald.

Bedstefar elskede mig, men han var også en meget hård mand og ikke en, man diskutererede med. Tavs i visheden om, at han mente det, gik jeg til mit værelse for at samle mine ting. Jeg vil altid huske den frygtelige følelse, da jeg pakkede mine tasker så langsomt, som jeg kunne, og ønskede, at tingene var anderledes. Jeg tænkte på andre mennesker, jeg kendte, og hvor vidunderligt deres liv måtte være, og jeg ønskede så meget, at jeg kunne være en anden.

Stille forlod jeg bedstefars hus med visheden om, at det var min egen skyld og mit eget valg.

Jeg fortsatte mit arbejde med at være i lære til autolakerer. Jeg havde nogle problemer med chefen, efter at jeg gav ham en kæmpe hovedpine, men det lykkedes mig at lære noget og finde et job i et andet lokalt autoværksted, som hed ”Poacher and Davies”. Jeg var omkring 17 år gammel. Nogenlunde på den tid fandt jeg en veninde, og det samme gjorde min fætter Mark.

Mark havde noget af et rygte. Vi havde ikke tilbragt meget tid sammen, men der var et bånd imellem os. Problemer så ud til at finde ham, men han kom altid ud på toppen af dem. Selv hårde, ældre mænd respekterede ham på grund af, hvordan han stod fast i en konflikt. Han viste respekt, og han forventede at blive respekteret til gengæld.

Min veninde og jeg bestemte os for at forlove os. Vi lejede et lokale og en DJ, købte ringen og sendte indbydelser ud til selskabet. Så fandt jeg ud af, at hun havde mødtes med en anden. Ydmyget og dybt såret måtte jeg fortælle alle, at selskabet var aflyst. Jeg var blevet forkastet igen.

”Hvad er meningen med at prøve?” spurgte jeg mig selv, og jeg kunne ikke finde et svar.

Efter det kom mit liv endnu mere ud af kontrol. Jeg besluttede at flytte ud fra min mors hus, hvor jeg boede dengang, så jeg kunne feste så meget som muligt. Jeg fandt en etværelses lejlighed i den dejlige kystby Porthcawl i nærheden. Jeg havde til hensigt at beholde mit arbejde, men jeg var der ikke meget af tiden. Jeg gad bare ikke.

Min ven Christian fik en etværelses lejlighed i samme blok som mig, og vi holdt nogle vældige drikkegilder.

”Der er så mange dåser alkohol i køleskabet, at der ikke er plads til mad,” sagde han til mig, og vi lo.

Men arbejdet var ikke morsomt. Da jeg en dag ventede ved vejsiden på kørelejlighed dertil, tænkte jeg på dagen, der lå foran mig. Hvordan skulle jeg komme igennem den? Jeg følte mig fanget og deprimeret og træt af det hele.

Christian havde to ugers ferie fra sit arbejde på Sony fabrikken og lå hjemme i sin lejlighed og sov, hvad der fik mig til at have det endnu dårligere.

”Der må være mere i livet end dette,” tænkte jeg. ”Der er jo overhovedet ikke noget formål med at gå på arbejde den ene dag efter den anden.” Da fik jeg en virkelig strålende ide: ”Jeg og Christian kunne tage til Frankrig og få arbejde med at plukke frugt.”

Jeg kæmpede med tanken nogle minutter og diskutererede med mig selv, hvad jeg skulle gøre. Min kørelejlighed ville komme om fem minutter, og jeg vidste, at hvis jeg udeblev fra arbejde igen, ville jeg sandsynligvis blive fyret. Men jo mere jeg tænkte på at tage til Frankrig, des mere begejstret

blev jeg.

”Hvis du forlader dette sted nu, er der ingen vej tilbage, Neil,” sagde jeg til mig selv. Men i mit hjerte var beslutningen allerede blevet truffet. Inden længe var jeg på vej tilbage til lejligheden for at vække Christian og fortælle ham de gode nyheder.

”Jeg tager til Frankrig! Ja, jeg tager til Frankrig!” Mine skridt blev hurtigere. Jeg var begejstret over, at der var en vej ud af mine problemer. En ny start! Jeg var altid på udkig efter sådan en. Tilbage i lejligheden brusede jeg ind i Christians værelse og rykkede ham i foden for at vække ham.

”Stå op, Chris, stå op!”

Chris så søvnigt på mig: ”Hvad foregår der?”

”Vi flytter til Frankrig!”

Han så søvnigt ud af vinduet: ”Men det regner,” sagde han.

Jeg syntes, det var virkelig morsomt.

”Der vil være solskin i Frankrig,” lovede jeg.

Snart var Christian ligeså begejstret som jeg. Vi opsagde vores lejemål og tog af sted for at sige farvel til vores familier.

”Vi flytter til Frankrig for at plukke frugt,” fortalte jeg min mor. ”Der er alligevel ingen, som bryder sig om mig.” Jeg forsøgte stadig at straffe hende.

”Hvis du sagde det til din bedstefar, ville han slå dig,” svarede hun.

Bedstefar forsøgte at snakke mig fra det, men selvfølgelig ville jeg ikke lytte. Typisk for ham gav han mig 50 pund som en hjælp til rejsen.

Vores rejse til Frankrig endte før tiden, fordi vi standsede ved i pub i Porthcawl og brugte alle pengene på spiritus og mad. Hele vores rejse blev kun på tre miles.

Christian tog hjem til sine forældre og sit arbejde igen efter sin ferie. Men jeg tog ikke tilbage til mit arbejde. Det ville være spild af tid, sagde jeg til mig selv. Jeg havde stadig min lejlighed, men tid og penge var hurtigt ved at forsvinde.

En aften var Christian, min fætter Mark, Sandy og jeg sammen i lejligheden, fulde som sædvanlig. Chris og jeg gik for at skaffe noget kinesisk takeaway og kom tilbage til en utrolig scene.

Sandy stod midt i rummet med en flaske øl i den ene hånd og en cigaret i den anden, dækket af noget hvidt fra top til tå, og det samme var hele mit værelse. Mark havde stadig ildslukkeren i hånden og lo så meget, at han næsten ikke kunne sige noget. Han havde dækket alt med skum og fuldstændig ødelagt lejligheden.

”Hvad har du gjort? Den var god, Mark! Jeg har ingen andre steder at være!” Jeg råbte i vrede og frustration. Men efter et stykke tid tænkte jeg: ”Nå ja og hvad så?” Jeg sluttede mig til de andres latter og hjalp med at ødelægge resten af rummet. Vi skabte kaos der den nat, satte brandalarmerne i gang og fik alle i bygningen ud af sengen.

Efter alt det postyr sprang Mark og Christian ind i en taxi for at tage hjem, mens Sandy og jeg blev.

Sandy havde også nogle problemer derhjemme, så han havde ikke travlt med at komme af sted.

Christians gamle lejlighed var stadig tom, så vi sparkede døren op og sov der natten over. Da vi vågnede om morgenen, strittede Sandys lange hår lige op i luften. Skummet havde gjort det så hårdt som træ. Det var noget af det sjoveste, jeg nogen sinde havde set. Det var endnu sjovere, da Sandy forsøgte at sige noget. Han ville spørge, hvor vi var, fordi han havde været så fuld den nat, at han ikke kunne huske, hvad der var sket, men hans mund var så tør, at han ikke kunne snakke. Han forsøgte stadig at spytte det hvide skum ud af sin mund. Han så ud til at være virkelig oprørt, men jeg syntes, det var vanvittig morsomt. Jeg faldt leende om, inden han satte sin bløde hat på sit stive hår. Hvilende omkring seks tommer over hans hoved, og så forlod vi lejligheden, velvidende, at vi aldrig kunne vende tilbage. Vi var hjemløse.

Kapitel 5

En verden med stoffer

Jeg åbnede øjnene. Teltdugen på mit lille telt filtrerede sommerens tidlige morgenlys, da jeg vendte mig om og forsøgte at falde i søvn igen i den billige nylon sovepose. Sandy rørte på sig ved siden af mig. Kun halvt vågen rakte han ud efter sin dunk med cider og satte den til munden. Sandy holdt af sin drink, selv som det første om morgenen.

”God morgen, drenge,” lød en stemme uden for teltet.

”I orden, Chris,” svarede jeg, da jeg genkendte hans stemme.

Chris lynede teltåbningen op og krøb ind, medbringende en tallerken ristet brød med smør.

”Room service,” grinede han.

Vi satte os op og rakte ud efter vores stykker med koldt ristet brød. Så kravlede Sandy ud af sin sovepose og gik afsides på naturens vegne, og jeg brugte anledningen til at stjæle hans ristede brød.

”Han opdager det ikke,” sagde jeg med et skævt smil til Christian. ”Han er for fuld. Desuden tror jeg, at han foretrækker en flydende morgenmad.”

Sandy og jeg opholdt hos i teltet bag Christians mors hus en tid, men så besluttede han at tage hjem. Efter det lod forskellige mennesker mig sove på deres sofaer et par nætter. I det mindste var det bedre end teltet. Men at have hjem at overnatte i hjalp ikke på den dybe ensomhed, jeg følte. Det var i orden om dagen, når jeg var sammen med mennesker, men alene om natten blev jeg fortæret af ensomhed. Hver nat kæmpede jeg for at ignorere frygtsomme tanker og plagen fra drømme fyldt med håb, som sandsynligvis aldrig ville gå i opfyldelse, og slippe væk ind i søvnen.

Min landsby, Cornelly, var næsten en forstad til Porthcawl. Hvor Porthcawl var en temmelig fin by, bestod Cornelly hovedsagelig af spredte kommunale ejendomme. Selv om nogle områder var velholdte, og der var et hyggeligt gammelt landsbycenter, var der også en masse fattigdom, kriminalitet og stofmisbrug.

Min fætter Mark handlede nu med narkotika. Han fandt steder til mig, hvor jeg kunne bo sammen med andre forhandlere og narkomaner. Det var en travl verden, hvor natten ikke var forskellig fra dagen. Faktisk var der travlere om natten, fordi det var lettere at udføre dette arbejde, når alle andre sov. Vi gik gennem de mest forfaldne gader i Cornelly, som regel med kommunale ejendomme,

gennem triste og lurvede huse, hvor havemurene var brudt ned, og de forsømte haver fyldte med hullede sorte affaldsposer og gamle møbler, knust glas og af og til efterladte sprøjter, som gjorde det grove græs farligt. Ofte var fordørene sømmet til for at holde politiet ude eller spærret med en træplanke. Der var smalle baggyder, hvor narkomaner holdt sig ude af syne for lovens lange arm og foretog deres handler. Der, i narkohuler, som var velkendt af politiet, fandt jeg ly. Nogle gange passede jeg på menneskers huse, når de kom i fængsel. Dengang virkede det spændende.

Cornelly er et lukket samfund, og omkring på pubberne og i samfundet lærer mennesker snart hinanden at kende. Nogle var kendt som mennesker, man ikke skulle diskutere med. Mark blev "forretningspartner" med Carl. Denne mand var sjov at være sammen med, og han og jeg kom godt ud af det med hinanden, men han var også en skånselsløs person. Det var velkendt i lokalområdet, at hvis man tog ham på det forkerte ben, kunne det skabe virkelige problemer. Og der var mange andre som han. Det var en verden, hvor mennesker brugte kraftig vold med alle former for våben for at klare sig og overleve.

Narkomaner har ikke altid penge til at betale for deres afhængighed, og forhandlere giver dem nogle gange en tidsfrist til at betale. De, som virkelig var uden penge, fik givet mere tid. De som løj om deres evne til at betale, kunne risikere at blive gennembanket, og de vidste det. Der blev fortalt historier om, hvordan forhandlere tog en elefanthue på, tog et våben og jagede nogen og gjorde det af med dem for penge. Mark var midt i alt dette og begyndte sammen med Carl at fungere som lånehaj, hvor de lånte penge ud til høje renter, meget ofte, så mennesker kunne købe narkotika af dem, så de tjente penge på narkomaner på to måder. De var altid i stand til at få de udlånte penge tilbage på grund af deres skrækindjagende omdømme.

Inden længe kom jeg ind i kriminalitet for at finansiere min egen vane.

"Der er et hus fyldt med værktøj ikke så langt herfra," fortalte Mark mig en dag.

"Det er blevet færdigbygget. Kunne du have lyst til at prøve at skaffe det til os? Vi betaler dig."

Jeg havde aldrig begået indbrud før.

"Jeg ved ikke rigtig," sagde jeg forsigtigt, "er der nogen, som holder øje med huset?"

"Nej," sagde Mark. "Du kan tage Mick med dig. Han kan komme ind alle steder."

"Ok," sagde jeg. "Jeg gør det." Penge eller stoffer var altid velkomne.

Mick var en høj, ranglet fyr, men han kunne komme igennem den smalleste åbning, hvad der gjorde ham til en god indbrudstyv.

Efter mørkets frembrud gik vi sammen til det tomme hus. Jeg holdt vagt uden for huset, rystende af nervøsitet, mens Mick brød ind. Nogle øjeblikke senere åbnede han døren for mig og kaldte stille på mig.

"Her, tag boremaskinen," sagde han til mig. Fuldstændig afslappet gik han rundt i huset, som om han ejede stedet, og tog alt, hvad han ville have.

Jeg tog boremaskinen og nogle andre ting og gjorde mit bedste for at virke selvsikker og ikke, som om jeg brændte efter at komme ud derfra så hurtigt som muligt.

"Ok, lad os gå," sagde han til sidst med to tasker fulde af tyvekoster. Lettet nikkede jeg, og vi gik

ud i mørket, tilbage til bilen, vi havde parkeret et par gader derfra. Mark og Carl gav mig min betaling i stoffer.

På dette tidspunkt brugte jeg hårdere stoffer og var blevet et andet menneske. Jeg vidste, at nogle af de andre drenge havde sprøjtet sig med narkotika, men jeg tøvede. Det var et andet niveau for afhængighed, og der var ingen vej tilbage. En aften efter en fest sagde jeg til dem, at jeg var parat.

”Jeg ønsker ikke at gå glip af det længere. Jeg ønsker at mærke suset!”

Den aften sprøjtede jeg mig for første gang.

Min mund løb i vand, mens jeg ventede på, at drengene skulle varme stoffet og suge det op i nålen. Jeg var fascineret af hele proceduren. Da det var klar, sagde de, at jeg skulle lægge et bælte omkring min arm for at presse en åre frem. Det gjorde jeg.

”Det er virkelig godt stof, så vær parat,” sagde en, da han vendte sig mod mig med en sprøjte i hånden.

Jeg var ikke vild med nåle, og jeg vidste ikke, om jeg skulle se på, at den gled ind, eller jeg skulle se den anden vej. Jeg skævede med det ene øje, da han sprøjtede stoffet ind i mig. I løbet af nogle sekunder havde jeg det største trip i mit liv. Mit hjerte bankede, og hele min krop snurrede, da det susede op og ned gennem min krop fra top til tå. Det var så stærkt, at jeg endog kunne smage det. Jeg kæmpede for at samle tankerne, men samtidig overgive mig til glæden ved denne fantastiske følelse. Drengene lo, som om det mindede dem om den første gang, de gjorde det.

Mark opbevarede aldrig narko i huset, fordi det var hans faste beslutning at undgå at blive fanget. Det lykkedes for ham i 17 år. Da Mark var halvt italiensk og meget familieorienteret, passede han på mig. Vi blev meget gode venner.

På grund af vores venskab stolede han nok på mig til at tage mig med frem og tilbage til hans skjulte narkolager, og jeg var i bilen, når han samlede en pose med stoffer op fra det sted, hvor han havde begravet det. Jeg var der også, når han vejede stofferne og puttede dem i poser til salg. Inden længe var det mig, der tog til lageret og samlede stoffet op. Jeg bevægede mig hurtigt og puttede poserne ned i mine bukser i tilfælde af, at politiet fik fat i os. Derefter kørte vi til husene, hvor stoffet blev afleveret til kunderne. Vi leverede stoffer hele dagen, hver dag. I begyndelsen ringede Mark til sine kunder for at sige, at jeg ville komme med stoffet, men da jeg lærte dem at kende, stolede de på mig. Jeg fik det bedre og bedre med jobbet og blev i stigende grad en del af narko handlens verden.

Da mange af mine nye venner havde brug for penge til dyre narkovaner, havde de afsonet tid i fængsel for narkorelateret kriminalitet. Mange havde oplevet frygtelige familieproblemer, total forsømmelse eller alvorlig vold i hjemmet, skønt nogle få kom fra anstændige familier. Nogle af disse mænd var temmelig skræmmende. Andre var svage og bedrøvelige individer, som havde brug for at bedøve smerten fra deres mange fiaskoer. Jeg kunne bestemt identificere mig med dem.

Mennesker gjorde alle mulige ting for at få fat i stoffer. En måde var at stjæle kreditkort og derefter bruge dem til at få fat i varer fra forretninger, idet kortene blev brugt op til deres maksimumsgrænse, og derefter blev varerne brugt til at købe stoffer for. Vi forhandlere købte tøj på bestilling og spiste den bedste slags mad og levede som grever og baroner. Det var alt sammen temmelig nemt dengang,

fordi sikkerheden i forhold til betalingskort var meget mere afslappet, end den er nu.

Johnny var koldblodig og fræk, en af de bedste til at bruge stjålne kort. En dag i et travlt varehus måtte han stå i kø for at betale for sine varer. Da han nåede frem til kassen, så kassedamen på kasseapparatet og sagde: ”Du kan ikke betale med dette kort. Det er blevet annulleret.”

Nogle ville være løbet væk på dette tidspunkt, mens de mere koldblodige måske ville have sagt, at de ville snakke med banken om det. Men ikke Johnny! Han lavede et stort postyr.

”Det forstår jeg ikke,” sagde han. ”Det er virkelig pinligt! Jeg har annulleret kortet, fordi jeg havde tabt det. Men jeg fandt det igen og ringede til banken for at fortælle dem det. De skulle ikke have stoppet mit kort. Jeg vil snakke med direktøren.”

Idet han brugte varehusets telefon, ringede han til banken på stedet, og de reaktiverede kortet. Vi morede os vældigt, da han kom tilbage og fortalte os, hvad der var sket. Det var ikke den eneste gang, vi morede os.

Roly, en velkendt narkoman i området, stjal ofte ting for at udveksle dem med stoffer.

”Jeg har nogle malerier,” fortalte han os en dag. ”De er en formue værd. Kom og se dem, måske kan vi lave en handel.”

Vi tog af sted for at møde ham. Mark kiggede først på malerierne, og jeg hørte ham sige: ”Du har selv malet dem, har du ikke?”

”Jeg fandt dem i en forretning med antikviteter,” insisterede Roly. ”De kunne være uvurderlige.”

”Kom og se på dem, Neil,” sagde Mark. Da jeg så på dem, brast jeg i latter. De var forfærdelige. Vi morede os godt, og Mark gav ham alligevel en pose med stoffer.

”Betal mig bare, når du får penge næste gang,” sagde han.

Der var aldrig et kedeligt øjeblik, når vi leverede narko.

At tage en masse amfetaminer kan virkelig spille ens tanker et puds. Dai havde været vågen i dagevis, da han bad os om at komme med noget stof.

”Der er mennesker oppe på loftet,” fortalte han os i fuldt alvor. ”Jeg kan høre dem. Der er også en bag ved sofaen, men jeg kan bare ikke fange ham. Hver gang, jeg rækker min arm ind for at gribe ham, skynder han sig at løbe hen til den anden ende.”

”Nu skal jeg sige dig noget,” sagde Mark og blinkede til mig. ”Jeg rækker min arm ind fra denne side, og du rækker din arm ind fra den anden, og så ser vi, om vi ikke kan få fat i ham.”

Det gjorde de. Dai rakte sin arm ind og greb fat.

”Jeg fik ham! Jeg fik ham!” råbte han.

Vi faldt alle leende om, da han opdagede, at han havde grebet Marks arm, som rakte ind fra den anden side af sofaen.

I weekenden tog vi til klubber i Swansea eller Cardiff og nogle gange længere væk. Vi fyldte os med stoffer og dansede det meste af natten i vilde fester.

En nat fik vi fat i nogle ecstasy piller, som blev kaldt ”China Whites”. Rygtet gik, at de var stærke

nok til at få en til at miste hovedet. Som sædvanlig var jeg med på det. Vel vidende, at det var farligt, besluttede vi at injicere dem. Vi kogte stoffet ved at lægge det i en ske og varme det over en gasflamme og derefter komme det i sprøjten. Jeg sprøjtede det ind, og næsten med det samme begyndte jeg at blive meget høj. Stoffet sendte mig op og op og op, indtil jeg troede, at mit hjerte ville eksplodere. Jeg gled ned langs væggen, mens jeg holdt mit hoved og faldt om på gulvet. Det var skræmmende. Da jeg trak nålen ud af min arm, kom to politibetjente brasende ind gennem bagdøren. De løb lige forbi mig, fordi de var ude efter en anden fyr, som var i køkkenet. Jeg lå stadig på gulvet med mit hoved i hænderne og en sprøjte ved siden af mig, tæt på at få et hjerteanfald på grund af kombinationen af stoffer og betjente.

Vi fik alting ud af huset temmelig hurtigt i tilfælde af, at politiet ville komme tilbage efter os, men det gjorde de ikke. Derfor fortsatte vi med at gå til klubber, og jeg kan forsikre dig om, at vi havde en god tid. Stoffet og musik tilsammen giver noget af en oplevelse. Jeg havde været tæt på at få en overdosis, og jeg vidste, det kunne slå mig ihjel, men risikoen var netop selve sagen.

Jeg var villig til at prøve alt, men jeg var glad for, at jeg stadig havde min gamle ven, amfetaminerne, til at give mig et løft og få mig til at føle mig godt tilpas. Deres virkning holdt mig gående nogle timer, inden jeg behøvede mere.

En nat brød en af drengene ind på det lokale apotek og stjal flasker med Tamazi "juice". Tamazi er et beroligende middel, som virker ligesom valium. Engang kunne man få det i "æg" (kapsler), men det blev forbudt, fordi nogle mennesker – narkomaner som os – åbnede kapslerne og sprøjtede sig med indholdet. Det var en tyk væske, der kunne størkne i årener, blokere for blodgennemstrømningen og forårsage et hjerteanfald. Åbenbart var nogle døde på grund af det. På vejen tilbage fra vores klubbesøg sprøjtede vi os med "juicen" uden at tage hensyn til risikoen. Hver gang vi sprøjtede os, vidste vi, at det kunne være den sidste gang, vi nogen sinde gjorde det. Vi legede konstant med døden og levede på kanten. Jeg vidste ikke, hvordan jeg ellers skulle leve.

Mine relationer til familie og veninder fungerede aldrig. Jeg smadrede ofte ting og skreg i vrede, fordi det virkede, som om ingen kunne give mig den kærlighed, jeg så desperat længtes efter. Men når mennesker prøvede at komme tæt på mig, skubbede jeg dem væk.

En dag tog jeg i min frustration en masse piller for at prøve på at gøre en ende mit liv. I stedet for tilbragte jeg tre dage på hospitalet og følte mig meget sårbar og parat til at græde ved den mindste anledning, selv om jeg kæmpede for at bevare mit hårde image. Jeg blev henvist til en psykiater, som fortalte mig, at jeg havde et nervesammenbrud. Han sagde, at det alt sammen var forbundet med min barndom. Hvilken overraskelse! Han lod mig tage hjem og sagde, at jeg skulle træffe yderligere aftaler om samtaler med ham. I stedet for tilbragte jeg to dage i sengen stirrende på loftet og gjorde derefter, hvad jeg kendte bedst – jeg sprøjtede mig med narkotika. Det syntes at give mig styrke, tog mig ud af min sårbarhed og gav mig et boost af selvtillid. Derfor gjorde jeg ikke noget ved mine problemer. Som sædvanlig ledte jeg efter en flugtvej.

Da fik jeg en strålende ide. Jeg ville melde mig til militæret. Jeg tænkte, at jeg der kunne blive det menneske, jeg længtes efter at være. Det blev arrangeret, at jeg skulle begynde i januar. Det gav mig nogle måneder til at tænke og desuden også at tage så mange stoffer som muligt. Jeg regnede med, at når dagen kom til at tage af sted, ville det blive et vendepunkt i mit liv, hvor alting ville ændre sig.

Kapitel 6

Militæret

Jeg kiggede ud af togvinduet og så på markerne og byerne og tænkte på det rod, jeg havde gjort mit liv til. Jeg tænkte også på mine håb og drømme og havde en fornemmelse af frihed og begejstring over det nye eventyr.

”Jeg har meldt mig som soldat,” gentog jeg for mig selv og forsøgte at tilegne mig virkeligheden af det. ”Det er en mulighed for at få orden på mit liv, en chance for kursændring.” Jeg regnede med, at det nødvendigvis måtte være sådan. Jeg ønskede virkelig at blive fri for mine fejltagelser. Jeg havde altid ønsket at blive fri. Det var bare så svært at bryde med gamle vaner og gamle relationer.

Ved Pirbright station ventede en skare unge mænd på køreledighed til kasernen. Jeg var ikke ekspert med hensyn til accenter, men kunne genkende, at der var fyre fra Skotland, England og Irland – desuden også Wales. Jeg kendte den accent temmelig godt. Nogle stod i grupper og snakkede og lo, mens andre ventede alene, som om de spekulerede på, hvordan de ville passe ind. Jeg stod også alene og observerede.

Da meldingen kom, at vores køreledighed var ankommet, gik vi ud til minibusserne, som var parkeret ude foran hovedindgangen. Så tog vi af sted på vej til kasernen. Jeg kiggede rundt på de andres ansigtsudtryk og spekulerede på, hvad mit ansigt viste af mine modstridende følelser af begejstring og frygt for det ukendte.

I de første uger boede vi i lurvede sovesale i et nedslidt anneks. Det var en vej til at give os en kort, præcis uddannelse i det militære liv. Lektien var, at det militære liv ville blive hårdt. Vi måtte lære at stå ret, når en officer talte til os, marchere til kantinen efter mad og stå op klokken fem om morgenen for at stille til parade klokken seks.

”Har du ikke hørt, at nogen spurgte? Det er, hvad de kalder disciplin. Du må hellere vænne dig til det. Det er ingenting i sammenligning med, hvad der kommer.”

En af de ting, vi måtte klare, var at blive råbt til og blive fornærmet uden at vise nogen følelser. Omkring klokken tre en morgen vækkede koporalerne os og fik os til at stå udenfor i kulden kun iført vores boksesshorts. I omkring 45 minutter stod vi og rystede af kulde, mens de snakkede med hinanden. Engang imellem råbte de til os: ”Tag jer sammen og fokuser! Dette er militæret, drenge. I er ikke hjemme hos mor nu!”

Mærkelig nok nød jeg udfordringen ved alt dette. Jeg var fri for stoffer, og mit hoved var så klart, som det ikke havde været i lang tid. Efter de oplevelser, jeg havde haft på gaderne, var det, der skete i militæret, bare børneleg. Jeg begyndte at træne igen og organiserede nogle konkurrencer blandt de andre fyre, hvor vi prøvede, hvor mange armhævninger og armbøjninger vi kunne lave. Det føltes virkelig, som om jeg var en del af et fællesskab af mænd, som var engagerede i et vigtigt formål. Jeg begyndte at forstå, at jeg kunne blive god til dette soldaterliv.

Der var tyve rekrutter i hvert rum, så der var rigelig mulighed for at lære mennesker at kende. Vi var noget af et sortiment. Nogle var morsomme, andre mere alvorlige, nogle udadvendte og andre kejtede og generte, men de fleste af dem ordentlige mennesker. De kendte ikke noget til min baggrund, og jeg følte, at jeg kunne begynde forfra igen og blande mig med dem på lige fod.

Snart blev vi overført til bedre beboelsesforhold og fordelt til forskellige grupper og sergenter. Vi skulle være der de næste tolv uger og få vores grundtræning som soldater. Jeg var i Dalton troppen.

Jeg havde altid været i stand til at komme godt ud af det med mennesker og passe ind, og jeg fik nogle gode venner. En af de første, jeg mødte, var en fyr ved navn Harrison. Første gang, jeg mødte ham, stod vi begge i rygehjørnet og nød en cigaret.

”Læg mærke til det her,” sagde Harrison med et grin. Derefter pressede han sin tommelfinger ind i min nye sweater og lavede et hul. Så puttede han sin cigaret derind og slukkede den, mens jeg så til i rædsel.

”Mand, jeg håber, du ved, hvad du gør,” tænkte jeg. ”Jeg er glad for den her sweater.”

Efter et øjeblik tog han sin tommelfinger ud, og til min overraskelse og befrielse var der ikke noget galt med min sweater, ikke engang et mærke.

”Hvordan gjorde du det?” spurgte jeg.

”Det kan jeg ikke fortælle dig,” svarede han med et grin.

Men efter at jeg havde plaget en tid, gav han efter og viste mig tricket. Han havde haft en gummitommelfinger over sin egen, og han havde presset denne ind først til at holde cigaretten.

”Det var fantastisk,” sagde jeg leende og opmuntrede ham til at spille det puds med så mange som muligt resten af aftenen.

Harrison var en populær fyr. Han fik mennesker til at grine og brugte sine magiske tricks til at imponere dem. Hvis det, man ser i film, er sandt, tænkte jeg, og der altid er en joker, som holder et sted i live, så var det Harrison.

Han var meget god til at stryge, og når der var inspektion af vores skabe, blev hans pænt sammenfoldede klæder altid brugt som et eksempel for resten af os. Vi var imponerede, indtil vi fandt ud af grunden til denne perfektionisme. Det var, fordi han aldrig skiftede klæder. Han havde ordnet sit skab i begyndelsen af kurset, og han lod det være sådan. Hvis han gjorde sit tøj snavset, vaskede han det hurtigt og tog det derefter på igen.

Mit skab var derimod som regel rodet, fordi jeg var meget dårlig til at stryge. Den vagthavende koporal hev hvert eneste stykke tøj ud i afsky og smed det på gulvet.

En dag arbejdede jeg meget hårdt for at ordne mit skab til den daglige inspektion, men uheldigvis havde jeg glemt, at jeg havde en kasse æbler på gulvet under min seng. Det var ikke tilladt.

”Hvad er det, Harvey?” råbte korporal Sydney med ansigtet tæt på mit og med udstående øjne. Jeg spekulerede på, hvad problemet var. Jeg var sikker på, at mit skab var tip top i orden denne gang. Da huskede jeg æblerne. Jeg så til i rædsel, da koporalen væltede dem alle ud på gulvet. Da han var gået, måtte jeg krybe rundt på hænder og knæ og samle dem alle op igen.

Imidlertid må korporalerne have tænkt, at jeg havde lederevner, for inden længe blev jeg gjort til stueformand. Mit arbejde var at sørge for, at alle de andre fyre i mit rum gjorde, hvad det var meningen, de skulle gøre. Gravelle, en tætbygget og temmelig alvorlig fyr, kunne lide mig og ville gerne hjælpe mig, men hans ide om hjælp var at banke enhver, der ikke gjorde, hvad jeg sagde. Når nogen indrømmede at have brudt en regel, løb Gravelle straks gennem rummet uden varsel,

dykkede ned over ham og begyndte med at slå ham. Han mente, at mennesker i militæret skulle acceptere disciplin, og den eneste metode til at styrke den, som han kendte til, var trusler og vold. Mærkelig nok var han alligevel en rar fyr.

I løbet af disse 12 uger blev vi presset til den yderste grænse, både fysisk og mentalt. Livet indeholdt intens træning og en masse disciplin. Vi skulle møde mindst fem minutter før tiden til alting. Selv hvis man kom fire minutter for tidligt, kom man for sent og fik problemer. Der var masser af sådanne regler. Jeg formoder, de var beregnet til at prøve vores evne til at disciplinere os selv og acceptere disciplin fra andre. Nogle fyre, der blev udsat for dette pres, brød sammen efter nogle uger og følte, at de ikke hørte til og ville gerne hjem. Andre viste ingen barmhjertighed, gjorde dem til grin og gav dem øgenavne.

”Skvat! Store baby!” hånede de. ”Du ønsker bare ikke at trække læsset. Det er bedre, du tager hjem til mor.”

Jeg havde ondt af dem. Disse sønderknuste, ydmygede rekrutter lærte på den hårde måde, at de ikke var egnede til livet i militæret. Af og til var der et ”vindue”, hvor man kunne komme ud af militæret, og der var normalt en eller to, som benyttede muligheden.

Men jeg havde endelig fundet et sted, hvor jeg kunne trives, hovedsagelig fordi militæret befriede mig for ansvaret for at holde mig væk fra stoffer. En af de gode ting ved livet i militæret var, at jeg i en vis forstand ikke havde noget ansvar. Hæren gjorde alt for mig. Når en rekrut melder sig, bliver han endog spurgt, om han har gæld, og hvis det er tilfældet, sørger myndighederne for, at hans gæld bliver betalt via hans løn. Jeg kunne lide den tryghed, som jeg blev tilbudt. Alt, hvad de forventede af mig, var, at jeg kunne blive en god soldat. Og det var noget, jeg virkelig ønskede at være.

Kapitel 7

Omsider succes

Vi havde sjældent noget at gøre med den sergent, som havde ansvar for hele troppen. Korporalerne, vores afdelings befalingsmænd, tog sig af den daglige disciplin. Venlige og tilgængelige, når vi havde et problem, kunne de ændre sig på et øjeblik, og som ugerne gik, virkede de tiltagende frustrerede over os. De råbte og skreg konstant ad os og pressede os så hårdt, som de kunne.

”Vent bare, til vi er ude til eksercits,” truede de. ”I lejren har I PTI's (fysiske træningsinstruktører) til at redde jer, men når vi er derude, er I alle sammen vores.”

De fysiske træningsinstruktører, som holdt øje med vores reaktioner, når vi trænede, pressede os så langt, som de mente, det var klogt, og gav derefter tegn til at standse, men de var ikke med os, når vi var på eksercits uden for kasernen. Da pressede korporalerne os uden barmhjertighed.

Til vores første eksercits marcherede vi ud fra kasernens område bærende på vores våben og forsyninger. Når vi først var ude på bjergskråningerne og skovområderne, levede vi, som om vi var ude i kamp og udholdt den samme form for pres. Korporal Bradley brølede:

”Når jeg fløjter, skal I lægge jer ned og begynde at kravle, Når jeg fløjter anden gang, skal I rejse jer og begynde at løbe.”

Vi løb og kravlede skiftevis i overensstemmelse med den gennemtrængende fløjte. Hver gang, den

lød, var jeg i en vandpyt, men jeg måtte stadig lægge mig ned og kravle på mave med 25 kg oppakning på ryggen. Det kunne ikke lade sig gøre at snyde. Andre korporaler løb omkring os, satte foden på vores ryg, hvis vi ikke kom helt ned, og skrålede:

”Hvis I ikke kan gøre det her rigtigt, kan I fortsætte med at gøre det hele dagen.”

Det var hårdt, og vi blev ved, indtil vi var udmattede. Ved siden af mig kollapsede en fyr og begyndte ydmygende nok at græde.

”Jeg kan ikke tage mere,” græd han, da en korporal brølede til ham, at han skulle holde op med at opføre sig som en baby, tage sig sammen og fortsætte med at bevæge sig.

Vi lærte snart, at når dette skete, blev vi alle straffet. Resten af os måtte løbe endnu mere.

Korporalen skrålede:

”Harrison! Harvey! Gå op på siden af ham og bær ham.”

Jeg elskede det og nød udfordringen ved at blive presset helt til min yderste grænse. Det mindede mig om den træning, jeg plejede at praktisere tidligere. Mere end én gang stirrede korporal Bradley mig ind i øjnene og forudsagde:

”Du kommer til at bryde sammen Harvey.”

Jeg svarede med selvtillid og stålsat beslutsomhed:

”Aldrig!”

Men uanset hvad man føler ved at være på eksercits, så ser alle frem til at komme tilbage til kasernen og få en god hvile. Det var mærkeligt, hvordan denne kaserne, som i begyndelsen ikke havde virket som meget af et hjem, nu gjorde.

Fredag eftermiddag, da jeg sad i et klasseværelse og studerede teori, hørte jeg lyden af marcherende skridt udenfor. Afskedsparader fandt altid sted på en fredag. Grundtræningen var forbi, nogle nye soldater marcherede gennem kaserneområdet til paradepladsen iført nummer to, en meget smart uniform til specielle lejligheder. Deres familier ventede på stadion, hvor de blev udsat for en imponerende demonstration af militær eksercits, da soldaterne fremviste deres nylig erhvervede færdigheder.

Jeg lyttede halvhjertet til vores instruktør i klasseværelset, men jeg kunne høre den distraherende lyd af trommer og trompeter og ønskede, at jeg kunne iagttage paraden.

”Det må være en fantastisk oplevelse,” tænkte jeg. ”At blive præsenteret for en skare af mennesker i fuldt udstyr og udføre en demonstration med sine våben må være vidunderligt.”

Jeg var ikke den eneste, og nogle gange måtte læreren kalde på vores opmærksomhed, når vi gled væk i tankerne.

”I er der ikke endnu, drenge,” sagde han til os. ”Koncentrer jer om, hvad I laver.”

”En dag,” tænkte jeg og længtes efter den dag, hvor jeg ville gøre min familie stolt, når jeg marcherede ud til paradepladsen.

Da det blev min tur, var det alt, hvad jeg havde håbet på. Vejret var perfekt til en parade, og jeg

spillede min rolle uden fejltagelser. Efter paraden gik vi til klubhuset, hvor vores familie ventede. Min mor, men stedfar og min far var der alle sammen, meget stolte af mig. Jeg var meget stolt af mig selv. Jeg følte, at jeg havde opnået noget og endelig fået succes i mit liv. For mine forældre må det have virket som afslutningen på deres bekymringer for mig.

Da vi kom ind i bilen efter ceremonien, drejede far nøglen for at starte motoren. Da han gjorde det, gik radioen i gang og spillede en sang, der var meget populær på den tid. En af linjerne var ”Stofferne virker ikke.” Jeg smilede ved mig selv.

”Nej, stofferne virker ikke,” tænkte jeg.

Hvor var jeg glad for at være væk fra den måde at leve på.

Dalton troppen havde lavet sine egne T-shirts. På ryggen stod sloganet ”Came as boys, left as men” (Kom som drenge, tog af sted som mænd).

”Hvem ved,” tænkte jeg. ”Måske gælder det også mig.”

Da jeg meldte mig, besluttede jeg mig for at slutte mig til Royal Logistics Core og blive forsynings specialist og sørge for forsyninger til soldater i kamp. Det betød, at jeg ikke kun skulle lære at køre biler, men lastbiler med tungt gods. Jeg regnede med, at det ville hjælpe mig senere i livet at få sådanne kvalifikationer. Men da mine første tolv uger var forbi, vidste jeg, at jeg ønskede noget mere spændende. Jeg besluttede at blive Pioneer. Disse infanteri soldater arbejder i kampfronten og baner vejen fremad, for eksempel ved at bygge broer. Endnu mere end spændingen ved det ønskede jeg at blive en meget god soldat, den bedste, og det betød afgjort mere træning.

Da jeg sagde det til de andre, troede de, jeg var tosset.

”Du bliver nødt til at rejse til Catterick for fjorten ugers træning mere,” sagde de. ”Det er virkelig hårdt der.”

Deres ord fik mig kun til at se endnu mere frem til det. Jeg ønskede at blive alt det, jeg kunne, stærkere og mere i form og endnu mere trænet. Jeg elskede ideen om at arbejde i et team, der var udrustet til at møde store farer, hvor mennesker ville give deres liv for hinanden.

Tingene begyndte dårligt i Catterick. Da jeg vendte tilbage fra orlov en dag for sent, gik jeg glip af transporten og måtte selv tage af sted med toget. Det var bare en fejltagelse, men min nye sergent var ikke alt for glad.

”Harvey, kom herind,” brølede han fra sit kontor. Hans stemme gav genlød ned gennem gangen. Da han havde givet mig sin vurdering af min karakter, som ikke var smigrende, rakte han mig et par skemaer. Det ene var tomt, og det andet var blevet udfyldt af en anden og indeholdt vedkommendes personlige detaljer. Sergenten ønskede ikke at spille tid med at forklare mig, hvad han allerede havde fortalt alle de andre dagen før.

”Gå og udfyld dette præcis som det andet,” sagde han og sendte mig af sted.

Af sted gik jeg til mit værelse og udfyldte det tomme skema. Problemet var, at jeg virkelig udfyldte det tomme skema præcis som det andet – med alle den anden fyrs data. Man gør mærkelige ting under pres. Da jeg kom tilbage med det, så sergenten på det et øjeblik, inden han vendte sig mod de andre ledere i rummet.

”Vi har fået en fin en her! Se, hvad han har gjort!”

I det øjeblik blev jeg klar over min fejltagelse. Jeg ventede ynkeligt og følte mig som en komplet idiot, mens de alle fik sig en god latter.

”Det er ikke en god start, Neil,” tænkte jeg. ”Her skal man ikke opføre sig dumt.”

Catterick var bestemt et sted, hvor man var nødt til at være på mærkerne. Træningen var meget hårdere end ved Pirbright, men igen elskede jeg udfordringen og vidste, at jeg skilte mig ud fra de andre drenge. Det varede ikke længe, inden jeg blev bemærket af lederne.

Vi blev taget ud på en kampøvelse en dag. De forsøgte at gøre det så virkeligt som muligt, som om vi virkelig marcherede i en kamp, og jeg kastede mig direkte ind i det.

”Vi er omkring seks miles fra kampfronten,” fik vi at vide. ”Jeres opgave er at marchere ind i kampen!”

Vi marcherede som en deling i fire afdelinger på ti mænd, hver under befaling af en korporal. Det var meget varmt, men vi havde ikke tilladelse til at tage vores hjelme eller andre beklædningsgenstande af under denne hurtige march. Der var meget at bære. Alle havde sine egne personlige våben og det bælte, ammunitionen blev opbevaret i. Desuden havde vi en snigskytteriffel, en såkaldt LSW, med i kampen, og vi skiftedes til at bære den. Vi medførte også en LAW (et let antitank våben). Vores pligt var at holde øje med hinanden og hjælpe hinanden med at bære udstyret. En af militærets lastbiler fulgte os for at samle de soldater op, der ikke kunne marchere længere. Men der var kun få, der gav op, fordi enhver, der gjorde dette mere end en gang, ville blive udsat for kraftig chikane tilbage på kasernen fra de andre deltagere. Soldater, som blev taget med på lastbilen, var ”tilskadekomne” og var ude af kampen. Men selv om de måske var kommet med bilen, var deres udstyr stadig brugbart for os. Vi fik at vide, at vi skulle samle det op og bære det også. Meget ofte var jeg blandt dem, som marcherede med to våben og to ammunitionsbælter og måtte desuden også tage min tur med de større våben.

Jeg forstod, at jeg trivedes med pres og elskede at anspore de andre fyre, når vi var ude at løbe og eksercere.

Engang, da vi var ude på eksercits, marcherede vi op ad en bjergskråning. Jeg stødte på en soldat, som sad på jorden og klemte om sit ben i smerte. En korporal skreg til ham, men han kunne ikke rejse sig, så jeg lagde armen om ham og løftede ham op på fødderne. Han satte foden ned og skreg i smerte.

”Kom,” sagde jeg. ”Du kan godt klare det.”

Vi begyndte at gå, mens jeg støttede ham. Det var langsomt, men jeg blev ved hans side, og vi nåede toppen af bjerget sammen, begge begejstrede over vores bedrift. Det viste sig, at han havde brækket ankelen og udrettet det umulige ved at gennemføre marchen.

Jeg elskede udfordringen i alt dette og udmærkede mig virkelig. I uge tolv var der en ægte skydeøvelse, som blev kaldt March- og Skydeøvelse. Tidligere var vi taget af sted med løst krudt, men nu skulle vi være ude en uge og bruge virkelige kugler. Det var spændende, men jeg vidste, at jeg skulle være meget vågen, fordi tilfældige skud var ikke ukendt. Min timands afdeling angreb en bunker. Nogle soldater løb i forvejen, mens andre lå på gulvet og fyrede for at give dækning.

Senere gik hver soldat alene gennem et skovområde under simulerede kampbetingelser, observeret af en korporal. Mens vi gik, dukkede der mål (billeder af menneskeskikkelser) op, og vi skulle skyde dem så hurtigt som muligt, mens vi skulle undgå selv at blive skudt. Jeg elskede dette, at rulle rundt i mudderet, dukke op bag bunkere og skyde mod mål, og morede mig mægtigt. Jeg troede, jeg var Rambo. Derefter måtte jeg som andre soldater krydse en flod, hvor jeg kunne se, at der var en bro. Uden mit vidende var broen blevet udstyret med en falsk bombe. Den kunne ses – hvis man i øjeblikkets hede huskede at se efter. Heldigvis bemærkede jeg den og krydsede floden på en anden måde. Jeg fik den højeste karakter af alle. Korporal Roberts trak mig til side en dag og sagde:

”Du gør det virkelig godt. Jeg kan ikke sige for meget, men fortsæt, som du gør i øjeblikket, fordi det vil være en fordel for dig.”

Det så ikke ud til, at han havde sagt dette til nogen anden, så jeg spekulerede på, om han mente, at jeg ville få prisen som den bedste soldat. Jeg vidste, at andre soldater snakkede om, hvorvidt jeg ville få den.

På vej tilbage til kasernen efter vores uge med øvelser med skarp ammunition offentliggjorde vores kommanderende officer prisvinderne. De tre hovedpriser var for at være den bedste soldat, den bedste til fitness og den bedste studerende. Det var en fantastisk følelse at høre mit navn blive udråbt som den bedste studerende. Af en gruppe på 40 soldater var jeg blevet vurderet som den bedste. Min deling vandt også øvelsen med march og skydning. Min kamppartner og jeg vandt prisen som det bedste kamppar. Da jeg stolt marcherede frem for at modtage mine priser ved vores afskedsparade, virkede det, som om mit degraderede liv som narkoman i Sydwailes var en million miles væk. Omsider forstod jeg, hvad det betød at have selvspekt.

Kapitel 8

Fiasko igen

Deep Cut var et ekstremt demoraliserende sted for mig, hvor jeg kunne komme til at vente i månedsvi, inden jeg blev flyttet til vores enhed og ordentlig involveret i det militære liv igen. Der var kurser, men det var ikke alle, som behøvede dem. Der foregik en masse drikkeri, og da jeg kedede mig og var uden formål, deltog jeg nu og da i det. Jeg havde haft det godt, da jeg var fokuseret, men i Blackdown mistede jeg min fornemmelse af personlig retning. Det førte til en katastrofe for mig som soldat.

Major Rowlands var kommandoefficer ved min deling i Deep Cut. Han var en god soldat, som bar en grøn baret, et kendetegn for The Royal Marines. Det betød, at han havde gennemført et kommandokursus (en forkortet, men meget intens version af The Royal Marines' træningskursus). Da han så mig sammen med en anden soldat i nærheden af sit kontor, kom han og snakkede med os, spurgte om vores navne, og hvad vi foretog os. Jeg fortalte ham, at jeg havde været i Catterick og vundet prisen som den bedste elev. Efter det snakkede han ofte med mig, når han så mig på kasernepladsen. Jeg tænkte en hel del på selv at gennemføre kommandokurset. Mange kunne ikke gennemføre det, men hvis man bestod, erhvervede man retten til at bære den højt respekterede grønne baret.

Da jeg snakkede med majoren, tænkte jeg, at jeg måske endog kunne gå et skridt længere og melde mig til The Royal Marines. The Royal Marines var respekterede soldater, og som altid ønskede jeg

at være den bedste.

Jeg blev anbefalet til The Marines, og efter nogle telefonopringninger fra major Rowland blev jeg accepteret. Planen var nu at rejse til Plymouth og gennemføre yderligere seks måneders træning, når jeg havde afsluttet Pioneers uddannelsen. De andre Pioneers troede, jeg var fuldstændig tosset.

”Du er skør,” sagde de. ”Du har det hele liggende foran dig i Bicester. Du har allerede erhvervet dig respekt der. Hvorfor slutter du dig til The Marines?”

En anden fra gruppen skiftede også. Han hed Bircher, og han ville slutte sig til faldskærmstropperne.

Majoren gav os lov til at udføre vores egne programmer i stedet for de sædvanlige daglige aktiviteter, de andre udførte. Det var dejligt at have den frihed. Hver dag sprintede vi op ad bjergskråningerne med tunge rygsække og fandt andre ligeså udfordrende aktiviteter for at styrke vores form. Vi var begge i topform.

Når jeg var væk og trænede, havde jeg det godt, men når jeg tog hjem på orlov, var de gamle fristelser der stadig.

En weekend, da jeg var hjemme, begik jeg en katastrofal fejltagelse. Jeg var i en gammel vens hjem, og efter en drink eller to snakkede vi om stoffer. Som tidligere vendte det sig i min mave, da jeg tænkte på, hvordan det ville være at opleve følelsen af at blive høj igen.

”Jeg har fået fat i noget godt stof,” fortalte han mig. Efter det varede det ikke længe, inden vi var på vej til at tage nogle stoffer.

Enhver soldat, som blev taget i at indtage stoffer, ville blive øjeblikkelig afskediget. Da jeg kom tilbage til lejren om mandagen og håbede på at slippe af sted med dette tilbagefald til min gamle livsstil, var mit held forbi. Der blev givet ordre til at lukke portene. Der skulle være en obligatorisk narkotekst, en ”CDT”, og alle i lejren blev testet, fra de øverste officerer til de nyeste rekrutter. Kun tre soldater ud af ti ville blive testet grundigt og selv da kun for visse stoffer, så jeg håbede det bedste. Men jeg var en af dem, som blev udvalgt til grundig testning. Uger senere kom resultaterne endelig. Da jeg gik gennem lejren, kom en officer hen til mig og sagde ganske enkelt: ”Du er blevet taget.”

Jeg stivnede og vidste, at alting ville ændre sig fra dette øjeblik. Der var mulighed for, at jeg kunne blive sendt til Colchester til et militærfængsel i stedet for at blive smidt ud. Hvis man var en ordentlig soldat, kunne militæret gøre det for at beholde en. De havde brugt en masse penge på ens træning, og man var noget værd for dem. Men fordi jeg var på vej til at forlade hæren og slutte mig til marinen, var ledelsen ikke på min side, og min bedste allierede, major Rowland, var tilfældigvis på ferie og kunne ikke tale min sag.

Den morgen havde jeg hjulpet en ven med at flytte til en anden blok. Han ventede på at blive hjemsendt af humanitære grunde, fordi en i hans familie var død. Senere samme dag var jeg selv i denne blok og ventede på at blive smidt ud. Det var så hurtigt og så endeligt.

Jeg prøvede at fortælle mig selv, at jeg var ligeglad, men inderst inde var jeg fuldstændig knust. Jeg elskede at være soldat, og jeg var virkelig god til det. Det varede så kort tid, og der var absolut ikke noget håb om at få dette bragt på plads. Hvad skulle jeg nu foretage mig? tænkte jeg. Var der i det hele taget noget håb for mit liv? Som gamle venner, men nogen, jeg havde håbet at være vokset fra,

var fiasko og forkastelse tilbage i mit liv.

Kapitel 9

Store vanskeligheder

Det tog mig ikke lang tid at komme tilbage til stofferne igen. Hvordan skulle jeg ellers bedøve min smerte over min seneste fiasko og det frygtelige tab af min identitet som soldat? Jeg havde troet, at militæret ville være mit svar, men endnu engang havde jeg svigtet mig selv.

”Jeg føler det, som om der er en forbandelse over mit liv eller noget i den retning,” tænkte jeg fortvivlet.

Jeg blev gennemgående mere og mere et ubehageligt menneske. Den følsomme Neil ville sommetider stikke hovedet frem, men jeg var ved at glemme ham. Den onde Neil, som jeg havde set i mit syn af buret, dominerede nu mit liv. Jeg mærkede en virkelig anspændthed i mit indre, næsten som om jeg havde en todelt personlighed. På den ene side ville jeg nogle gange handle som en fredsstifter, når vi gik for at indsamle penge, og bede om ekstra tid for narkomanen, som var ved at skulle prygles, fordi han ikke havde betalt. Men på den anden side ville jeg nogle gange opmuntre og tilskynde til den vold, jeg var vidne til, eller tage del i den.

Der var stadig tider, hvor jeg prøvede at komme tilbage til fitness træningen og prøve at gøre noget ved den. Jeg trænede endda til konkurrencen om at blive Mr. Wales. Jeg skulle deltage i konkurrencen med en fyr, som hed Chris Jenkins fra Port Talbot. Vi havde trænet nogle gange sammen, og han havde allerede meldt sig til konkurrencen. I begyndelsen var jeg med på det, men selvfølgelig varede det ikke længe, før jeg begyndte at sprøjte mig igen, og så røg alt andet ud af vinduet. Chris fortsatte for at vinde konkurrencen og blive Mr. Wales i sin vægtklasse, og han er siden fortsat med at vinde nogle verdensrekorder i vægtløftning. Jeg fortsatte dog med at træne og tog steroider igen for at udvikle mine muskler.

En dag kom en fyr ved navn Den kørende i sin dyre bil, rullede vinduet ned og kaldte på mig. Den var en velkendt lokal narkotikahandler. Vi var venner, men i narkoverdenen kan selv gode venner blive uvenner.

”Du skylder mig penge,” snerrede han.

”Jeg ved ikke, hvad du mener.” Jeg talte roligt, men mit hjerte hamrede, og jeg tænkte hurtigt. Måske var det, fordi Mark havde nogle stoffer fra ham, inden han kom i fængsel, og ikke havde haft tid til at ordne pengesagerne. Måske nåede han ikke at sælge dem, gættede jeg.

”Hvor er stoffet?” spurgte Den.

”Hvorfor spørger du mig? Mark fik stofferne fra dig, ikke mig,” svarede jeg bestemt.

”Hvis jeg opdager, at du og Gareth tog disse stoffer, slår jeg jer begge to ihjel.”

Han var ved at køre væk, men jeg tænkte, at jeg var nødt til at gøre noget ved sagen.

”Lad mig finde ud af det,” udfordrede jeg ham. Jeg ville snakke med ham om det, men han skummede stadig af raseri. Da han steg ud af bilen, så jeg ham kigge ned på det baseball bat, som han normalt havde med sig, men han tog det ikke op. Han bevægede sig aggressivt mod mig, og jeg

slog ud med knytnæven, fordi jeg vidste, jeg måtte gøre noget. Den var ikke den form for person, man skulle ønske at komme på den forkerte side af, men han var på vej til at lange ud efter mig.

Jeg kunne mærke, at min næve ramte, og han vaklede baglæns og tog sig til ansigtet.

”Hej mand, det var noget af et slag!” sagde han. Til min lettelse vendte han sig om for at gå tilbage til sin bil.

”Vent her! Jeg kommer tilbage.” Med den vrede befaling kørte han væk.

Jeg ville ikke vente på flere vanskeligheder og gjorde mig selv usynlig.

Rygtet spredte sig hurtigt, at Den og jeg havde haft et slagsmål.

”Pas på din ryg,” advarede venner. Jeg vidste, dette var alvorligt.

I omkring en uge var alt roligt, og jeg så ham ikke engang, selv om han normalt ofte kørte omkring i det område. Den følgende lørdag aften, da Gareth og jeg gik for at træne, kom Dens bil rundt om hjørnet. Jeg kunne se, han havde to passagerer. Sammy, som var omkring 190 cm høj og vejede omkring 114 kg og havde været i fængsel mange gange for vold, var en af dem. Der var en mere på bagsædet, men jeg genkendte ham ikke. Jeg forberedte mig på problemer, men de kørte forbi og forsvandt rundt om hjørnet. Vi gik videre. Jeg var på vagt og spekulerede på, hvad der var det næste, som ville ske. Jeg havde en fornemmelse af, at Den snart ville være tilbage.

”Undskyld,” råbte en bagfra.

Ængstelig og nervøst spejdende omkring standsede jeg for at snakke med vedkommende.

Fyren ønskede at spørge om vej. Jeg forsøgte at fortælle ham ruten, men han blev ved med at stille de samme spørgsmål, mens jeg blev mere og mere nervøs og utålmodig. Så trak Dens bil op ved siden af mig, og han og Sammy stod ud.

”Jeg bliver nødt til at kæmpe for mit liv,” tænkte jeg.

Mens jeg tænkte over, hvad jeg skulle gøre, stak fyren, der spurgte om vej, mig pludselig. Jeg kunne mærke en kold, grim fornemmelse i mit ben, da kniven gik dybt ind og rørte knoglen. Han var manden, som havde siddet bag i bilen, en lejemorder, som var hyret af Den.

Smerten var ulidelig, men i frygt for at han ville stikke kniven i mig igen, løb jeg. Jeg kastede et blik tilbage og så ham stadig stå der med kniven i hånden. Gareth stak også af i den modsatte retning. Den jagtede mig til fods, mens Sammy sprang tilbage i bilen og forsøgte at køre mig ned. Da bilen brølede hen mod mig, sprang jeg over motorhjelmene og løb gennem baggyderne, mens Den råbte skældsord efter mig. Mens jeg løb, åbnede såret sig, og blodet strømmede ud, men jeg vidste, at hvis jeg standsede, ville jeg være en død mand. På en eller anden måde holdt frygt og adrenalin mig fra at kollapse.

Til sidst, da jeg ikke havde flere kræfter og var ved at besvime på grund af blodtabet, lykkedes det mig at smide mig bag nogle buske, mens mit hjerte hamrede af frygt. Da jeg desperat overvejede mine valgmuligheder, kom jeg i tanker om en fyr, jeg kendte, som boede ikke så langt væk. Jeg trak mig hen til hans dør, vaklede ind og faldt sammen på køkkengulvet. Han må have tilkaldt en ambulance, for snart dukkede både den og politiet op.

Ambulancefolkene forbandt mit ben, og jeg blev kørt til hospitalet. En skadestuelæge sagde til mig: ”Dette sår var meget tæt på hovedpulsåren. Hvis det havde været bare nogle millimeter længere ovre, ville det have beskadiget din arterie, og du ville have været død.”

Efter dette tilbragte jeg en måned med krykker og så mig hele tiden tilbage over skulderen, når jeg gik ud.

Ikke længe efter kørte Dens bil op ved siden af mig på gaden. Jeg forberedte mig på problemer.

”Skal vi så lade tingene ligge, hvor de er,” foreslog han mildt. ”Vand under broen og så videre...”

Lettet var jeg mere end glad for at være enig med ham i det. Vi gav hinanden hånden og var på god fod igen. Det var alt sammen forbi.

Det er sådan, det er i den verden. Skænderier kan blive en meget alvorlig sag.

Da Den fornylig var i fængsel, hørte jeg, at han havde tænkt en hel del på det knivstikkeri og havde det meget dårligt med det. Jeg skrev til ham for at sige, at det ville være dejligt at besøge ham. Han skrev tilbage og underskrev sig ”Din ven, Den”. Vi snakkede aldrig om det, men besøget rensede luften.

Kapitel 10

Ydmygelse

Volden var aldrig langt væk. Jeg følte mig ofte ude på dybt vand, når jeg vidste, at nogle af de fyre, jeg var sammen med, var hårde personligheder og ikke så forskellige fra Den. Jeg ønskede ikke at komme ind i vold, men det skete med det territorium. Man måtte holde øjnene åbne.

Ernie var virkelig noget af en mundfuld. Han kunne slås godt med næverne, men holdt sig ikke tilbage fra at bruge våben, hvis det var nødvendigt. Han var velkendt i fængselssystemet og frygtet af mange mennesker, omkring 180 cm høj og gik med sine brede skuldre fremadrettet som den professionelle bokser, han kunne have været. Vi var gået ud med den samme pige, og derfor kom han en dag til mit hus for at få fat på mig og understrege en pointe. Mark og jeg var kendt som hårde personligheder, og Ernie ønskede at slås med en af os, så at han kunne forbedre sit eget omdømme. Han kunne godt lide at have et vist omdømme og syntes ikke at være bange for noget.

Da jeg havde regnet ud, hvad der var på vej, gik jeg med kniv og sov endda med en skruetrækker ved siden af mig. Da det skete, var jeg sammen med en ven i en bil uden for min lejlighed, da Ernie endelig kom for at få fat i mig. Han var sammen med en anden fyr. De gik forbi os og hamrede på min dør.

”Nu sker det!” tænkte jeg, da jeg gik for at konfrontere ham.

”Jeg hører, du siger, at du vil banke mig,” sagde han udfordrende til mig.

”Det er ikke sandt,” svarede jeg så roligt, som jeg kunne.

”Det er, hvad jeg har hørt,” insisterede Ernie.

Jeg mødte hans blik.

”Godt, men husk lige, at du kom og bankede på min dør. Jeg bankede ikke på din.”

”Det er lige meget,” svarede han og kom til det virkelige formål med sit besøg. ”Lad os slås. Lad os se, hvad du er gjort af. Jeg har hørt, du er god til det.”

Jeg rystede på hovedet med et bestemt ”Nej!” Jeg vidste, at hvis et slagsmål begyndte, skulle jeg være parat til at gå hele vejen, og det var jeg ikke parat til.

Ernie sendte et slag mod mig, men jeg reagerede ikke, fordi jeg regnede med, at hvis jeg gjorde, ville jeg blive alvorlig skadet.

”Jeg kan få masser af fyre til at komme og ordne dig og Mark,” håned han.

Jeg kunne ikke komme i tanker om et svar. Jeg ønskede ikke at få Mark involveret, fordi han havde børn. Desuden var nogle af de fyre, jeg kendte bedst, i fængsel på denne tid, så jeg havde egentlig ikke nogen opbakning. Ernie vendte sig for at gå og tænkte øjensynlig, at en udfordring var nok for den dag.

”Jeg kommer tilbage,” advarede han.

Jeg vovede ikke at gå ind i min lejlighed, så jeg begyndte at gå. Jeg havde ikke gået langt, før jeg stødte på Bert Cooper. Jeg kendte Bert fra dengang, jeg gik i søndagsskole som barn. Hver gang jeg så ham, gjorde han et stort nummer ud af mig. På en eller anden måde følte jeg mig tryk, når jeg var sammen med ham. Jeg kan ikke huske, hvad han sagde til mig, men det var uden tvivl noget om Gud. Han havde gjort det før, når jeg mødte ham på gaden. Jeg ønskede, at jeg kunne blive hos ham.

De næste dage gik jeg i skjul. Jeg vidste, Ernie ville komme tilbage, måske sammen med en gruppe andre drenge. Idet jeg kiggede efter et sted, hvor de ikke kunne finde mig, opholdt jeg mig hos moren til en gammel ven. Jeg vidste, at hun ikke ville stille for mange spørgsmål.

De næste tre dage prøvede jeg at regne ud, hvad der ville ske herefter, og hvad jeg skulle gøre ved det. Næste dag på vej for at besøge min mor så jeg tre biler komme kørende tæt efter hinanden. Jeg gemte mig og kiggede for det tilfældes skyld, at det var Ernie, og ganske rigtigt var han i en af dem. Tre biler fyldt med fyre var kommet for at lede efter mig. Nogle af fyrene var udsmidere og hårde gutter.

Da de opdagede, at jeg ikke var hjemme, knuste de alle vinduerne som deres visitkort og tog derefter af sted for at lede efter mig i Cornellys gader. Jeg var ude på dybt vand og frygtede for mit liv.

En del af mig ønskede at kæmpe imod ham, men jeg kunne ikke få mig selv til at tage telefonen og ringe til ham. Jeg var smertelig klar over, at Ernie virkelig havde skåret mig ned. Mennesker ville snart få at vide, at jeg havde undslået mig den kamp, og jeg følte mig ydmyget. Men jeg tænkte på, hvor det kunne ende, hvis han fik overtaget over mig i en kamp. Jeg kunne blive slået ihjel, og jeg var bange for at dø. Derfor måtte jeg lade det ligge med visheden om, at mit omdømme i det område var alvorlig skadet. Heldigvis lykkedes det for mig at tilbringe nogen tid med at arbejde uden for området, så tingene kunne få tid til at falde til ro.

Så blev Mark involveret. Mennesker plejede at snakke om, hvem der ville vinde, hvis Ernie og Mark kom i kamp. De arrangerede at mødes, måske bare for at se hinanden an. Mark tog en machete med sig, hvis det skulle vise sig at være et baghold, men da de mødtes, var der en øjeblikkelig gensidig respekt. Mark inviterede ham med hjem, de snakkede hele natten, og Ernie

lovede, at han ville sige undskyld til mig. Det gjorde han aldrig, men i det mindste var krigstilstanden forbi.

Men der var sket noget med mig. Jeg havde tabt, og jeg vidste det. Jeg havde ikke modet til at slå med ham, og mit omdømme – og min stolthed – var alvorlig skadet. Mennesker havde mistet respekten for mig, og det var farligt. Fiasko indhentede mig igen.

Der var noget virkelig ondt ved det hele. I ugevis havde jeg mareridt om at blive slået ihjel. Når jeg var væk for at arbejde, måtte jeg opholde mig på et hotel. Historien gentog sig i mine tanker, og jeg følte en irrationel frygt, som på en vis måde var sendt af djævelen. En nat samlede jeg en bibel op, som var blevet efterladt der, og fandt i den en bøn imod frygt og om hjælp. Jeg vidste ikke noget om Gud, men jeg bad den bøn.

Kapitel 11

Huset

Inden længe faldt livet til ro, og jeg følte mig parat til at tage et nyt skridt. Jeg havde et arbejde og tjente en hel del penge, nok til et depositum for et hus i Cornelly. Jeg besluttede, at det var på tide, at jeg fik mit eget sted.

Jeg var stolt af mit hus i begyndelsen. Det havde tre soveværelser med en vinterhave omme bagved og en veranda foran, som jeg kunne lide at fortælle mennesker. At have mit eget sted var den bedste følelse. Frihed!

Fyrene kom tit over til narkofester. Vi morede os virkelig godt. Nogle af de festaber, som kom og gik, vidste virkelig, hvordan man skulle feste. I begyndelsen havde jeg en vis respekt for husets indretning og tænkte, at jeg ville falde lidt til ro. Men jeg narrede bare mig selv. Inden længe var det mere en narkohule end et hjem.

En dag stødte jeg på Bert Cooper igen. Bert havde som sædvanlig noget at sige om Gud. De fleste mennesker tænkte, han gik for vidt med sin kirkesnak, men jeg kunne lide ham, så længe vores samtaler ikke varede for længe. Af og til dukkede han op i mit liv, som han gjorde, da jeg havde sammenstødet med Ernie. En anden gang i fortiden, hvor han dukkede op ud af det blå, var det i forbindelse med et job.

”Jeg snakkede med formanden på den byggeplads længere oppe ad vejen den anden dag angående dig,” sagde han. ”Hvis du går hen og snakker med ham, har han et job til dig.”

”Tak,” sagde jeg høfligt og tænkte: ”Hvordan ved han, at jeg vil have et job?”

Jeg forventede halvt om halvt, at han ville sige: ”Kom, jeg vil tage dig med derop nu.”

Da jeg mødte ham denne gang, fortalte Bert mig om et hus, hvor han havde måttet bede, fordi der foregik nogle mærkelige ting der.

”Wov, den fyr er radikal,” tænkte jeg. ”Eller skør.” Jeg kunne ikke helt regne ud, om det var det ene eller det andet.

”Hvad er du i gang med?” spurgte han mig med et undersøgende blik. Hans spørgsmål virkede temmelig direkte, som om han vidste nogle ting om mig.

”Ikke så meget,” svarede jeg.

”Jeg vil gerne bede i dit hus, hvis du vil give mig lov til det.” Bert så fast på mig.

Hvorfor?”

Han svarede alvorligt: ”Jeg tror, der er onde ting i dit hus på grund af den måde, du lever på.”

”Tror du det?” Hemmeligt var jeg enig med ham. Jeg var fuldstændig irreligiøs, men i en eller anden dyb forsømt del af mig var der en længsel efter noget bedre end det, jeg kendte. Så jeg var ikke lukket for tanken om bøn – så længe det ikke var mig, der skulle bede.

Jeg tog Bert med hjem, så han kunne gøre det, han ville. Han virkede som en af the ghostbusters, da han gik omkring og befalede dette og hint at forsvinde. Jeg var imponeret. Han fortalte mig, at han kunne mærke onde ånder der, og at de forsvandt væk fra ham, når han gik omkring i huset. Da han var færdig nedenunder, begyndte han at gå ovenpå. Jeg havde ikke forventet det, og jeg vidste, der lå ting rundt omkring deroppe, som jeg ikke ønskede, han skulle se. Jeg prøvede at komme foran ham derop, så jeg kunne gemme tingene.

Da Bert var færdig i huset, ønskede han at gå ud bag ved til haveskurene. Da jeg var interesseret i, hvad han gjorde, gik jeg ud sammen med ham.

”Der er han, en gammel fyr på omkring 65 år, som går imod dæmoner og al den slags,” tænkte jeg. En del af mig mente, at denne fyr var skør, men jeg kunne ikke lade være med at tænke, at han var i besiddelse af mod.

”De er også herinde,” sagde Bert, da han kom ind i skurene. Han havde især blikket rettet mod et bestemt, hvad der var mærkeligt, for jeg tog ofte stoffer derinde og desuden også opbevarede dem i det skur. Han begyndte at bede imod dem. Derefter så han på mig med stor intensitet og autoritet, så jeg følte mig meget ubehageligt tilmode.

”Mon han er besat af dæmoner?” tænkte jeg. ”Enten det, eller også tror han, at jeg er det.” Bert kom hen imod mig.

”Hvad vil han nu gøre?” tænkte jeg nervøst.

Han lagde sine hænder på mig, en på min skulder, en anden på mit hoved, og begyndte at bede og befalede noget at komme ud af mig.

”Jeg håber, at der ikke er nogen, som kigger, f. eks. naboerne,” tænkte jeg. ”Ellers vil vi begge blive låst inde.”

Mærkelig nok mærkede jeg, at atmosfæren i huset var en smule anderledes, da han var gået, ikke så tung. I nogle dage overvejede jeg endda at undersøge det nærmere, men inden længe optog jeg mine gamle vaner igen i fuldt omfang. Jeg måtte dog indrømme, at der var noget overnaturligt ved Berts bønner.

En nat gik jeg for at få nogle steroider til en ven, som var begyndt at træne og ønskede det ekstra boost. Dean, forhandleren, arbejdede som udsmitter ved lokale natklubber. Det skulle vise sig at blive et mareridt af en aften.

”Har du hørt om Gareth?” Det var omtrent de første ord, Dean sagde til mig.

”Nej, hvad er der sket?”

”Han hængte sig i går aftes.”

Virkingen af hans ord væltede mig næsten omkuld.

”Lyv ikke.” Jeg klamrede mig til hvad som helst for ikke at være nødt til at tro på det.

”Sådan noget ville jeg ikke lyve om. Han hængte sig selv fra et træ i Porthcawl Comp. Pedellen fandt ham. Det var ham, der måtte skære ham ned.”

Mine tanker snurrede rundt. ”Jeg er nødt til at gå,” sagde jeg til Dean. Jeg var nødt til at finde ud af, om Mark vidste det. De var sådan nogle nære venner.

Da jeg kom ind i Marks hus, sagde hans kæreste, Kath: ”Han er oppe ovenpå.” Hendes ansigtsudtryk fortalte mig alt, hvad jeg havde brug for at vide.

Mark sad på kanten af badekarret i en tilstand af totalt chok. Jeg gled ned på gulvet ved siden af med hovedet i hænderne og græd.

Jeg kunne ikke blive der ret længe. Jeg gik for at finde Rosemary, Gareths kæreste. Der var adskillige venner i hendes hjem, som græd eller bare vandrede rundt i en døs. Jeg havde det på samme måde. Jeg kunne heller ikke blive længe der. Mit næste besøg var skolen, hvor han havde hængt sig. Mens jeg gik omkring på pladsen, græd jeg fortvivlet: ”Hvorfor? Hvorfor gjorde du det?”

Resten af den mærkelige, triste uge holdt jeg mig væk fra Mark. Jeg havde ikke lyst til at snakke om Gareth og det, der var sket, så jeg blev i mit hus og prøvede at bedøve mine følelser med stoffer.

Stadig var det overhovedet ikke til at forstå. Det så ud til, at Gareth havde fået styr på sit liv. Han tog ikke så mange stoffer og det virkede, som om han var ved at falde til ro. Han havde fundet et arbejde, og Rosemary havde en baby. Og så – bom, slog han sig selv ihjel!

Da tiden for begravelsen kom, var jeg fuldstændig tom i hovedet på grund af alle de stoffer, jeg havde taget den uge. Rosemary måtte bogstavelig talt bæres ind i kirken, som om hun havde mistet al sin styrke i sorgen og chokket efter tabet. Det var virkelig et kald til at vågne op for en masse af os.

Kirken virkede som et mærkeligt sted, som om ingen af os skulle have været der, men vi var glade for, at der var noget til at hjælpe os med at udtrykke vores tab og markere hans bortgang.

Tingene skulle blive endnu værre. Da jeg kom hjem fra begravelsen, stødte jeg på min kusine Anita i forretningen.

”Har du hørt om bedstefar?” spurgte hun.

”Nej, hvad er der sket.”

”Bedstefar har fået et slagtilfælde og er blevet kørt på hospitalet.”

Jeg kunne ikke tro det.

Så snart jeg havde taget en sprøjte og fået arrangeret køreledelse, tog jeg af sted for at besøge ham. Til min lettelse så han ud til at have det godt, og jeg håbede, at han snart ville komme hjem. Bedstefar kunne ikke dø.

Da jeg var kommet hjem efter at have besøgt ham en dag eller to senere, følte jeg mig stærkt tilskyndet til at tage hen og besøge Haydn Roach. Haydn var en af Berts venner, en god kristen mand, og jeg kendte ham fra søndagsskolen. Jeg vidste ikke, hvor den følelse kom fra, og jeg spekulerede på, hvad i al verden jeg skulle sige, når jeg kom, men på en eller anden måde føltes det rigtigt at følge denne mærkelige tilskyndelse.

Da Haydn åbnede døren, kunne han se, at jeg var nervøs og meget utilpas. Jeg må have set forfærdelig ud. Men han tøvede ikke med at invitere mig indenfor. Det eneste, jeg kunne finde på at sige, var: "Er Bert her?" Jeg regnede med, at hvis jeg spurgte om det, kunne han se, at der var noget i vejen.

"Nej, han er ikke her, men kom ind alligevel," sagde han venligt.

Jeg fortalte ham, hvad der var sket med Gareth og min bedstefar og spurgte, om han ville bede for mig. Jeg havde virkelig brug for at snakke med nogen, og jeg stolede på Haydn. Efter at han havde bedt for mig, opmuntrede han mig til at komme i kirke og gav mig en moderne oversættelse af Bibelen kaldt The Message. Jeg læste den ikke dengang, men bare at eje den var trøstende, som om den havde en styrke i sig selv.

Jeg havde ordnet mit loft, så jeg havde et sted at gå hen, hvor jeg kunne være i fred for andre mennesker. Det meste af tiden ønskede jeg alligevel ikke at se nogen. Deroppe lavede jeg en slags helligdom for at ære min ven Gareth. Jeg anbragte tre ting der, et kors lavet af træ, folderen fra Gareths begravelse og Bibelen, Haydn havde givet mig.

Næste aften kom min far for at fortælle mig, at der ikke var noget behov for at tage til hospitalet for at besøge bedstefar. Han var hjemme. Jeg spekulerede på, om Haydns bønner havde noget at gøre med det. Hvis det var tilfældet, var jeg meget taknemlig.

Mit hus var under overvågning af politiet, og nogle gange foretog de en razzia. En dag kom de til huset. De var sandsynligvis på udkig efter en, som var på flugt fra politiet og opholdt sig hos mig. Da det skete, var hun ikke hjemme. Politiet fandt Bibelen på loftsrummet og så Haydns adresse inde i den. Der havde været en del indbrud i huse i området dengang, og da de tænkte, jeg havde stjålet den, kontaktede de ham og hans kone Ruth, som forsikrede dem om, at de havde givet den til mig.

At håndtere sorgen over tabet af Gareth var virkelig svært. Det føltes, som om jeg havde ondt i hjertet eller noget i den retning. Jeg bankede i min pude og skreg i frustration. Vi havde haft sjove oplevelser sammen, men jeg kunne ikke nægte, at vi ikke var virkelig lykkelige, og at en livsstil med stoffer ikke var noget at tage let på – alvorlige og endog tragiske ting kunne ske. Men eftersom jeg ikke kendte til noget andet og ikke havde nogen anelse om, hvordan jeg skulle blive fri, fortsatte jeg med at søge efter styrke og trøst i det, jeg kendte – stofferne.

Klokken var omkring tre om natten. Jeg havde været oppe nogle nætter. Mit sind var fyldt med sørgelige tanker om Gareth. Jeg besluttede at køre ned til kirkegården, hvor hans grav var. Det var mørkt og stille, da jeg stod ved siden af hans grav.

"Gareth, Gareth." De forpinte ord tvang sig frem gennem mine læber igen: "Hvorfor gjorde du det? Hvorfor?"

Da løb det mig pludselig koldt ned ad ryggen. En eller anden eller noget ondt og skræmmende

syntes at være kommet tæt på mig. Stikket af frygt afledte min opmærksomhed fra Gareth, og jeg så mig nervøst over skulderen og forventede at se nogen stå bag ved mig. Angst skyndte jeg mig hen mod udgangen. Da jeg nærmede mig den, lagde jeg mærke til et stort træ, der svajede i vinden, og jeg følte mig drevet til at se op i det. Da hørte jeg en stemme tale, ganske tydeligt, i mit indre. Den usynlige taler syntes at tale på andres vegne, som også var usynligt til stede.

”Gå ikke. Bliv her hos os,” sagde den.

En gysen løb igennem mig. Stadig skælvende af frygt tog jeg benene på nakken og løb hen til bilen så hurtigt, som jeg kunne.

Fra det øjeblik begyndte mærkelige og skræmmende ting at ske i mit hus. Hvis jeg tidligere havde tænkt, at der var noget, som ikke var helt rigtigt der, så var jeg nu sikker på det. Jeg så mærkelige skikkelser ud af øjenkrogen og følte ofte, at der var noget tilstede, som iagttog mig. Nogle gange hørte jeg hørlige stemmer skrigende ad mig og fortælle mig, at jeg var dum og aldrig ville blive fri. Stemmerne anklagede og fordømte mig tit og mindede mig om, at jeg var en fiasko. Det var mental tortur, og den eneste vej til at undslippe det var at tage flere stoffer. Selv da var lettelsen kun midlertidig, og stemmerne kom altid tilbage.

Livet virkede fuldstændig uoverkommeligt, med mindre jeg havde masser af stoffer at tage. Jeg var fuldstændig træt af livet. Jeg var endog træt af at gøre normale ting som at binde mine snørebånd. Det virkede, som om jeg havde presset alt, hvad jeg kunne, ud af livet. Jeg var bestemt til kun at eksistere og aldrig virkelig opleve noget særligt eller godt. Jeg gik bare rundt og rundt i karrusellen med en kedelig og meningsløs eksistens.

Kapitel 12

Fortvivlelse

Som en sidste øjeblik mulighed for at give mig en ny tid i mit liv blev min gode ven Stephen løsladt fra fængsel efter at have afsonet tre år af en dom på seks år. Mens han var i fængsel, havde han mødt flere fyre fra det, vi kaldte ”den anden side af broen” (England) og en relation begyndte, som åbnede vejen for mere narkotikahandel. Det så lovende ud og åbnede for flere forretninger, end vi nogen sinde tidligere havde kendt.

Kontakten blev etableret, og arbejdet begyndte. Mark og Stephen var hovedforhandlerne, og jeg var kureren. Mit arbejde var at møde mennesker på visse opsamlingssteder for at modtage forsendelser og derefter flytte stofferne videre, måske begrave dem eller møde fyrene i et hus for at veje og pakke stoffer til salg. Jeg testede stofferne for styrke og afhængig af den bestemte vi, hvor meget glukose, vi kunne blande dem med. Det er klart, at jo mere, vi kunne blande i, des flere penge kunne vi få ud af det. Nogle gange var det tydeligt, at det var et stærkt stof, fordi efter en sprøjte måtte jeg holde fast i noget eller falde på knæ, fordi stoffet gik mig til hovedet. Jeg gik helt og fuldt ind i alt dette.

Omkring klokken ti om formiddagen samlede fyrene mig op.

”Op og i gang,” sagde Stephen hver dag, inden vi foretog vores runde den dag, afleverede stof og indsamlede penge. Vi kørte mange miles i den bil. Der var også altid ekstra forretninger, og vi vidste virkelig aldrig, hvad en dag ville medføre. Telefoner ringede, og handler blev lavet. Det var

spændende! Vi morede os vældigt, nød risikoen, både indbyrdes og sammen med mennesker, vi mødte. Adrenalin pumpede, fordi vi vidste, at hvis tingene ikke gik godt, og vi blev taget af politiet og kaldt ind til siden, kunne vi alle være låst inde, før dagen var omme. Måske ville jeg have været i de største vanskeligheder, fordi det altid var mig, som havde stoffet på mig. Jeg ville også have taget skylden hellere end at se de andre i vanskeligheder. Det var en del af det hele.

Inden længe havde jeg min egen rute, og mennesker arbejdede for mig, så jeg havde flere stoffer ved hånden til eget forbrug. Fra den første dag tog jeg en hel del mere stoffer end de andre. Måske ønskede jeg ikke at komme ned og se livet realistisk i øjnene. Om natten, når drengene var hjemme i seng, var jeg i mit hus og tog så mange stoffer, som jeg kunne, og gik helt til grænsen. Jeg ønskede at være så høj, som jeg kunne blive, fordi da kunne ingenting røre mig, troede jeg.

Det var selvfølgelig en falsk opfattelse. Stoffer kunne ikke give mig sikkerhed. I stedet for åbnede de døren til ødelæggelse. I årevis havde jeg været plaget af stemmer i mit hoved, som råbte anklager mod mig. Disse stemmer blev højere og højere, som om de fortalte mig, at de aldrig ville lade mig gå. De eneste tidspunkter, de gav mig fred, var, når jeg tog stoffer. Så snart virkningen begyndte at aftage, var de der igen. Ofte hørte jeg nogen grine ad mig eller rasle med lænker. Den onde tilstedeværelse i mit hus var der stadig, og andre mennesker mærkede den også. Ud af øjenkrogen så jeg stadig disse skikkelser i skyggerne. Det var ved at blive skræmmende.

Jeg var også i en intens mental kamp, da ting, som jeg havde begravet og nægtet at se i øjnene, nu kom op til overfladen. At tage så mange stoffer, som jeg kunne, gav mig en vis flugtmulighed, men jeg kunne ikke undgå følelserne af ekstrem frustration, som overvældede mig, følelser, som det er svært at sætte ord på. Det var som den følelse, man kan få, når man er blevet bundet med et reb.

I denne voldsomme kamp fortsatte jeg i et orgie af kriminalitet og flere stoffer. Det hjalp ikke, fordi jeg tilbragte en hel del tid i arresten, og at sidde der skæv af stoffer er ikke sjovt i det hele taget.

”Neil, du er her mere, end vi er,” sagde en betjent til mig mere end en gang. Men de kunne aldrig fremsætte nogle anklager af betydning imod mig. Jeg spekulerede ofte på, om de bare ventede på at tage mig for noget større og derefter bure mig inde for en tid.

Det tempo, jeg levede i, fortsatte at påvirke mig både mentalt og fysisk. Til tider var jeg psykotisk, og min tale blev stærkt påvirket, så jeg ikke længere kunne snakke ordentligt, fordi mine ord blev utydelige. Det er klart, at mennesker lagde mærke til det og begyndte at spørge mig, om jeg havde det godt. Jeg var ophidset og meget, meget rastløs og havde svært ved at sove i det hele taget. En ven vuggede mig endda i søvn nogle gange. Jeg var plaget.

En dag, da Mark og jeg var ude med en leverance, havde jeg en meget underlig oplevelse.

”Mark, jeg har det virkelig underligt,” sagde jeg til ham. ”Jeg føler det, som om jeg har lyst til at krybe ud af mit skind og begynde et nyt liv.”

Det gav ikke mening for mig dengang. Nu giver det fuldstændig mening.

Jeg levede i mit hus i to år uden nogen sinde at betale en penny af mit huslån. Trusler og advarsler blev ved med at komme, men jeg lod bare være med at besvare dem. Til sidst fik jeg en dato, hvor fogeden ville smide mig ud og udskifte låsene. Det var min plan at barrikadere mig selv i huset.

Natten, inden fogeden skulle komme, tilbragte jeg i en vens hus.

”Jeg tager tilbage som det første i morgen,” sagde jeg til mig selv.

Tidlig næste morgen for at jeg skulle komme hurtigere hjem, var der nogen, som gav mig et lift. Han kørte en bil, som han havde stjålet i løbet af natten, men eftersom han havde udskiftet nummerpladerne, regnede jeg med, at det var i orden. Men vi blev forfulgt af politiet. Efter en biljagt kørte vi ind på en mark og stak af. Jeg fandt nogle buske at gemme mig i og blev der for en tid stadig i håb om at nå hjem i tide før de mennesker, som ville komme og smide mig ud. Jeg var parat til at slås. Da alting så ud til at være roligt, begyndte jeg at gå hjem, men jeg kom ikke langt, før jeg blev samlet op af en politibil. De måtte lade mig gå senere, fordi mine fingeraftryk ikke var i bilen, men da jeg nåede hjem, var mit hus blevet taget i besiddelse, og alle låsene var blevet skiftet ud.

Da jeg stod der og overvejede, hvad jeg skulle gøre, åbnede en ven vinduet for mig. Han havde boet hos mig og skjult sig for fogeden, som var gået uden at vide, at han var i huset. Jeg kravlede ind. Resten af min tid i det hus måtte jeg gå ind og ud gennem det vindue. Jeg vidste, at de mennesker, som havde udskiftet låsene, ville komme tilbage, så jeg sørgede for at være der om morgenen, så jeg kunne møde dem ansigt til ansigt.

Jeg fortsatte med at levere stoffer for de andre fyre foruden at køre mine egne runder. Det holdt mig beskæftiget, men kampen rasede stadig indeni mig, og min frustration blev mere og mere intens. Jeg var træt af alting. Jeg havde prøvet alle de fornøjelser, som jeg troede ville give mig tilfredsstillelse. Men de efterlod mig bare med en følelse af at være død indvendig. Jo mere, jeg prøvede at tilfredsstille mig selv og finde trøst, des værre blev det.

Det var omkring den tid, at Stephen kom ind i huset og truede mig med kniv for at have mistet stofferne. Jeg blev tvunget til at vise ham min frygt og svaghed. Alting faldt fra hinanden, inklusive mig.

Ugerne efter denne hændelse var et mareridt. Da jeg en dag sad i en bil sammen med Mark, følte jeg mig forvirret og virkelig bange. I tankerne bad jeg, om der var en, som ville hjælpe mig og få mig ud af dette liv. Det var ude af kontrol.

Ingenting var sikkert mere. Der var flere brudte relationer og slagsmål med venner. Jeg længtes mere end nogen sinde efter at være fri, men vidste ikke, hvordan det kunne ske. Jeg råbte om hjælp inderst inde, selv om jeg ikke var sikker på, hvem der var der til at svare mig.

Ikke længe efter dette blev jeg arresteret for at køre en stjålet bil. De kunne heller ikke hænge mig op på dette, men jeg fik at vide, at jeg ville blive anklaget for at være hæler. Jeg sad i forhørslokalet, mens en af de politibetjente, der havde arresteret mig, stillede mig spørgsmål. Jeg glemmer aldrig hans øjne. De virkede så venlige, som om han faktisk bekymrede sig mere om mig end om at arrestere mig. Der var en slags glød omkring ham. Jeg kunne ikke regne ud, hvad det var.

Min sag ville komme for retten et par måneder senere. Indtil da havde jeg udgangsforbud og skulle være i huset fra syv om aftenen til syv om morgenen. Der var pres fra alle sider.

Alene i huset en nat tænkte jeg over min fremtid. Til sidst så jeg sandheden i øjnene.

”Du er nødt til at gøre noget Neil, ellers kommer du til at dø i denne verden med stoffer og kvaler.”

Den nat sov jeg og spekulerede, spekulerede, spekulerede på, hvad jeg skulle gøre.

Da jeg vågnede næste morgen, følte jeg mig næsten ubeskrivelig forhåbningsfuld og positiv. Solen skinnede, og af en eller anden grund syntes det at repræsentere en ny begyndelse.

”Jeg må se at komme ud herfra i dag,” sagde jeg til mig selv.

Den morgen lagde jeg nogle få ting i en taske og gik væk fra det hus uden så meget som at se mig tilbage. Jeg længtes inderligt efter at blive reddet fra dette gudsforladte liv. Det var et mareridt, og jeg vidste, at tiden var ved at slippe op for mig. Det var et mørkt sted at være, men noget dybt nede i mig fortalte mig, at alting ville blive i orden. Hvad den følelse end var, så hjalp den mig til at tage det næste skridt ind i det ukendte. Da jeg gik ned ad havestien for sidste gang, følte jeg mig begejstret. Jeg havde ikke meget af en plan, men jeg vidste, at jeg gjorde det rigtige.

Jeg tænkte på fogeden, som jeg havde ønsket at kæmpe imod, og tyvene, som jeg havde givet lov til at bruge mit hus til at opbevare stjalne ting i.

”I kan have det. Jeg er ude herfra,” sagde jeg.

Jeg besluttede at overgive mig selv til politiet og gøre noget ved de anklager, der var imod mig. Da jeg havde fået en dato for min fremstilling i retten, vendte jeg tilbage til det sted, jeg så ofte var søgt til for at opleve tryghed – bedstemor og bedstefars hjem. Der gennemgik jeg smerten ved abstinenser, da jeg holdt op med at tage stoffer og bare tænkte tingene igennem. Det var underlig fredfyldt.

Kapitel 13

Fængsel

Efter min fremstilling for retten blev jeg sendt ned i varetægtsfængsel, indtil domsafsigelsen kunne finde sted. Da jeg sad i bilen på vej til fængsel, havde jeg en mærkelig følelse af, at noget var ved at ske med mig, noget, der kunne føre mit liv i en fuldstændig anden retning. Det var en god følelse, men den blev overskygget af frygt. Denne tid i fængsel kunne forstærke det onde i mig og præsentere mig for et andet niveau af kriminalitet og afhængighed. Da jeg så ud af vinduet på mennesker, som gik eller kørte i deres biler, spekulerede jeg på, hvordan deres liv var, og om de var onde eller gode. Jeg havde ofte ønsket at have et godt liv, ofte ønsket, at jeg var en anden.

Min første nat låst inde i fængslet var god.

”Jeg kunne let blive vant til dette,” tænkte jeg og følte en hel byrde af ansvar løftet væk fra mig. ”Fængsel er i orden. På en vis måde lige efter mit hoved.”

Selv om jeg var i varetægtsfløjen, låst inde 23 timer om dagen, var jeg tilfreds. Jeg følte mig tryk, og det var en lettelse at tage det roligt og have nogen til at holde øje med mig. Jeg havde aldrig virkelig været i stand til at passe på mig selv. På nogle områder var fængsel ligesom militæret, og jeg levede op til udfordringen med at lære reglerne og klare disciplinen. Ikke overraskende kendte jeg en masse af de indsatte, og så snart jeg gik på gangen, så jeg kendte ansigter, som hilste mig med et smil og et velkommen.

Jeg begyndte at træne igen i gymnastiksalen, når jeg kunne, og også i min celle, hvor jeg lavede armhævninger og alt andet, som jeg kunne gøre uden vægte eller maskiner. Jeg fik nye venner og så frem til den tid, hvor vores celledøre blev åbnet en time, og jeg kunne gå og besøge de andre. En af

dem havde øgenavnet Chopper, fordi han havde angrebet nogen med en økse for at have stjålet fra ham. Tilsyneladende var han gået direkte til hospitalet og havde erklæret sig sindssyg, men det virkede ikke. Han delte en celle med Candy, en fyr, som jeg kendte temmelig godt. Vi havde det sjovt sammen. Blucky, også på samme gang som mig, var en anden, jeg kendte godt, fordi vi havde lavet nogle handler sammen. Han stod til fem år, fordi han var blevet fanget med en bunke narkotika. Der var nogle andre fra den samme narkoring på den gang, så det varede ikke længe at komme til at kende mennesker.

En dag stødte jeg på en gammel ven. Vi kaldte ham Trigger, fordi han mindede os om Trigger fra TV-programmet "Folk og Fæ". Han havde allerede været nogle år inden for murene for at stikke to fyre ned. Vi hilste varmt på hinanden. Han havde ikke ændret sig. Stadig tosset i hovedet. Jeg kunne høre ham råbe og grine og sparke til døre, da han gik videre.

Men da jeg var lange perioder alene i min celle, blev mine tanker mærkelige og modstridende. Jeg prøvede stadig på at finde ud af en vej til at ændre mit liv. Spørgsmålene løb gennem mine tanker. Hvor gik det hele skævt? Jeg forsøgte at spore mine skridt så langt tilbage, som mit mørke sind var i stand til. Jeg havde altid været vant til at bebrejde andre mennesker for, hvordan mit liv var. Nu begyndte jeg at spekulere på, hvor mange af mine problemer simpelthen skyldtes mig selv.

En dag spidsede det hele til. Jeg var i min celle den morgen og tænkte intenst. Jeg havde nægtet at gå ud til øksersits, fordi jeg følte, at der var spørgsmål, jeg måtte besvare, inden jeg kunne gå videre. Jeg var nu desperat efter at finde en vej ud af den livsstil, jeg havde valgt, men jeg befandt mig i en nedadgående spiral, yderst frustreret og uden nogen svar i det hele taget. Det virkede, som om jeg var gået vild i mit eget sinds labyrint. Overalt, hvor jeg så hen, var der en lukket dør, udelukkende mørke. Jeg følte mig fuldstændig håbløs. Des mere jeg kiggede og så sandheden i øjnene, des mere forstod jeg, at alle mine planer og lyse ideer ikke ville give mig de svar, jeg havde brug for.

Da – ud af det blå – hørte jeg en stemme. Den var ikke hørlig, men dog klar og meget kraftig. Jeg vidste med sikkerhed, at den ikke kom fra mig.

"Husker du ikke, hvem du er?" spurgte stemmen.

Da, som om jeg så en film om mit liv, kom billeder strømmende ind i mine tanker. Jeg så min barndom, huskede de glade tider som f. eks. følelsen, jeg havde fredag eftermiddage, når jeg vidste, at jeg kunne være hos mine bedsteforældre en hel weekend. Jeg så også de drømme, jeg havde for mit liv dengang. Jeg så min mor og forstod, hvor meget jeg havde såret hende. Jeg så andre mennesker, jeg havde såret, familiemedlemmer, venner og endog fremmede. Det var, som om noget var blevet hældt ud over mit hoved, og det gik ind i min krop og nåede alle dele af den. For hvert ansigt og minde, jeg så, kom bølger af skam og skyld over mig. Denne stærke oplevelse syntes at tvinge mig på knæ, da jeg så mig selv, som jeg virkelig var, og hvad jeg var blevet til. Jeg så al forkastelsen, bitterheden, det menneske, jeg var blevet til. For første gang så længe, som jeg kunne huske, forstod jeg, at jeg var forkert på den. Min stædighed var en skændsel. Jeg havde været stædig alle disse år og holdt fast ved følelser af vrede, selvmedlidenhed og modstand, fordi jeg troede, jeg havde ret til dem, som om verden skyldte mig noget.

Jeg havde kæmpet for retten til at udtrykke mit raseri og for at blive forstået så længe og gjort så meget skade undervejs – og nu forstod jeg, at jeg bare var fuldstændig forkert på den. Det var flovt. Jeg følte mig absolut afsløret. Jeg kom fra et lille samfund, og alle der vidste, hvad jeg var blevet til.

Fylt med kvalfuld fortrydelse over de ting, jeg havde gjort, spekulerede jeg på, om jeg kunne udholde mere.

Da talte den stemme til mig igen:

”Hvis du ønsker endnu en chance, kan jeg give dig den.”

Pludselig begyndte jeg at se, hvordan tingene kunne blive anderledes. Håbet begyndte at vælde op inden i mig. Lyset begyndte at skinne. Døre begyndte at åbne sig. Jeg huskede Haydn og Ruth. Jeg så deres smilende ansigter og huskede deres varme velkomst, når jeg besøgte deres hjem.

Begejstringen begyndte at vokse, da der kom flere spørgsmål.

”Kan det være muligt? Kan jeg forandre mig? Kan jeg få endnu en chance? Kan alt dette grimme i mit liv blive fejlet væk? Er det muligt, at jeg kan få endnu en chance i livet, begynde forfra? Jeg har lavet sådan et rod i det her.”

Stemmen virkede så fyldt med kærlighed og dog på samme tid fyldt med autoritet. Jeg vidste, at hvem end, der talte til mig, ønskede vedkommende at give mig endnu en chance i livet, en ny begyndelse, og var i stand til at gøre det. Når denne stemme talte, blev alle andre stemmer, som råbte i mit indre, stille. Jeg ønskede frihed så inderligt, at jeg kunne smage den.

”Hvem er du? Hvem taler til mig?” spurgte jeg.

Svaret slog benene væk under mig.

”Jesus,” svarede stemmen.

Jeg blev overvældet af glæde og håb, da jeg så en vej åbne sig foran mig.

”Jeg er nødt til at tage dette,” tænkte jeg. I mit hjerte syntes jeg at række ud med begge hænder for at modtage, hvad der blev tilbudt. Jeg forstod det ikke fuldt ud, men jeg tog det og lovede mig selv, at når jeg kom ud af fængslet, ville jeg gå og besøge Haydn og Ruth.

Bluckys cellekammerat, som stod over for en dom på syv år for at handle med kokain, fortalte mig, at han læste i Bibelen og havde et kors i sin celle. Han sagde, at han havde fundet Gud. Jeg svarede ikke. På en vis måde tilhørte jeg endnu ikke fuldt ud den verden. Hvad der end foregik i mig var endnu ikke fuldstændigt.

Jeg var spændt på fremtiden nu og ønskede at fortælle nogen af min familie, hvad der var sket, selv om jeg ikke rigtig kunne finde ord for det. Jeg skrev til bedstemor og bedstefar og fortalte dem, at jeg ønskede at ændre mit liv, og at jeg planlagde at gå i kirke, når jeg kom ud. Min bedstemor plejede at kalde mig ”lille fortabte dreng”. Jeg skrev i mit brev: ”Husker du den lille fortabte dreng? Han er ikke fortabt længere.”

Jeg var på vej hjem – til Gud og til min familie, begejstret for, at de ville få den Neil tilbage, som de elskede og engang havde kendt.

Jeg var stadig i varetægtsfløjen, da jeg endnu ikke havde fået min dom. Det var ikke klart, hvilken form for dom, jeg kunne imødesee. Jeg var kun blevet fundet skyldig i trafikforseelser, men det kunne betyde op til atten måneder i fængsel. Der var også sagen med den stjalne bil. Den kunne blive taget frem og behandlet samtidig med.

Dagen kom endelig, hvor jeg skulle tilbage i retten og få min dom. Ved domstolen blev jeg sat i en celle sammen med en fyr, der hed Frankie og kom fra Penrhys. Han var i et meget stridbart humør.

”De vil sende mig til Bristol,” sagde han. ”Jeg vil ikke derhen.”

Han lavede sådan et postyr, at jeg måtte flyttes til en anden celle, så politibetjentene kunne komme ind og tage ham og sætte ham i bilen. Det krævede syv personer. Nogle dage senere fandt jeg ud af, at Frankie havde hængt sig selv i det fængsel.

Da det var min tur til at blive dømt, følte jeg en ubeskrivelig fred. Hvad der end skete i retten, vidste jeg, at det ikke ville ændre den oplevelse, jeg lige havde haft. Næsten som om Gud var min dommer. Utroligt nok blev jeg kun dømt til 43 dage i fængsel, hvilket betød at jeg skulle afsone 21. Selv om jeg ikke fik en lang straf, følte jeg det, som om jeg havde været inde i lang tid, måske fordi så meget var sket. I varetægtsfløjen havde jeg også været låst inde i 23 timer i døgnet. Da jeg havde afsonet min straf og gik ud af fængslet, så jeg frem til at udforske mit nye liv.

Kapitel 14

Mit nye liv

Jeg prøvede stadig at finde ud af, hvad der faktisk var sket med mig den dag i min celle. Som jeg havde lovet mig selv, tog jeg hen for at besøge Haydn og Ruth, og det var dejligt at se udtrykket i deres ansigter, da jeg fortalte dem, at jeg ønskede at komme i kirke. I øjeblikket var det nogenlunde alt, hvad jeg kunne sige.

Haydn og Ruth fortalte mig, at deres søn, Daniel, ville ringe og arrangere at hente mig. Da jeg kom i kirke som barn, var vi ofte i Haydn og Ruths hjem efter mødet, og jeg havde haft en masse slåskampe for sjov med Daniel, så vi kendte hinanden. Han ringede til mig og aftalte at komme og hente mig. Spændt og nervøs stod jeg i regnen på vores aftalte mødested. Jeg ventede i lang tid, men Daniel viste sig ikke. Forvirret spurgte jeg: ”Hvad er du ude på Gud? Lod du mig komme så langt bare for at drille mig?” Skuffet og såret kom tanken til mig: ”Jeg tænkte nok, det var for godt til at være sandt.”

Daniel ringede til mig og undskyldte. Han havde simpelthen glemt at hente mig. Vi arrangerede at mødes næste søndag. Da jeg steg ind i hans bil, var det som at være i en tidslomme, da vi hilste på hinanden. Bare det at se hans ansigt bragte glade minder tilbage. Daniel kiggede op og ned ad mig.

”Jeg tror ikke, jeg kunne klare mig i en slåskamp med dig nu,” sagde han.

Den første aften i kirken følte jeg mig som en fisk på landjord.

”Alle disse hellige mennesker! Hvordan skal jeg passe sammen med de mennesker?”

Jeg følte mig flov og skamfuld, fordi nogle af dem kendte til min fortid. Jeg så usoigneret ud, fordi det eneste, jeg havde at tage på, var de klæder jeg stod og gik i. Jeg havde endog stjålet mine cowboybukser fra fængslet. Jeg forsøgte at gemme mig i et hjørne, men selvfølgelig var der nogle mennesker, som genkendte mig. Selv om jeg ikke vidste det, var det menneske, som ledte mødet den aften, en højtstående politimand. Han havde set mit billede i forbryderalbummet i ugens løb, og da han så mig i kirken, tænkte han: ”Hvad laver den mand her?”

Han tænkte, at jeg måske undersøgte stedet, så jeg kunne komme tilbage og lave et indbrud. Efter

mødet kom mennesker for at snakke med mig, og jeg var rørt over den kærlighed, de viste mig. Da jeg forlod kirken, gav præsten mig hånden og spurgte om, hvad jeg hed. Næste uge huskede han det og fortalte mig, hvor godt det var at se mig igen. Jeg følte mig som noget særligt, fordi han havde tænkt på mig og huskede mig. Jeg opdagede, at hans navn var Roy. Han blev en vidunderlig åndelig far for mig.

Daniel tog mig med i kirke hver uge, og jeg begyndte at føle mig godt tilpas der. Daniel selv var kun lige begyndt at komme tilbage til kirken efter at have været væk i mange år og hjalp mig således en smule med at finde mig til rette. På andre måder kæmpede jeg dog stadig. Ofte hørte jeg en stemme i mine tanker, som sagde, at jeg skulle vende tilbage til mit gamle liv.

"Hvis du kommer tilbage, vil jeg give dig alt, hvad du ønsker," lovede stemmen. Jeg var klog nok nu til at vide, at denne stemme var dæmonisk.

"Hvorfor ikke have både kirken og stofferne," sagde stemmen. *"Der er ikke nogen, som vil vide det."* Men jeg ønskede ikke det.

Til andre tider skreg stemmen til mig: *"KOM TILBAGE! Jeg vil ALDRIG lade dig gå."*

Selv når Daniel og jeg kørte til kirken, talte stemmen til mig og forsøgte at presse mig til at tage fat i rattet og køre bilen af motorvejen. Hvor mærkeligt det end lyder, var presset fra den stemme så overbevisende, at jeg måtte sidde på mine hænder for det tilfældes skyld, at jeg ville gøre noget dumt.

Det var fantastisk at være i kirken. Jeg følte det, som om Gud talte til mig hele tiden. Hvem der end prædikede syntes at sige ting, der var personlig til mig.

"Hvordan ved de det om mig?" tænkte jeg. *"Er der nogen, som har fortalt dem, hvad de skal sige?"*

Lovsangene var fantastiske, og jeg græd nogle gange, når vi sang sange om Jesu kærlighed, og hvordan Gud gør alle ting nye.

I kirken så jeg nogle af de politibetjente, som tidligere havde arresteret mig. Det var virkelig underligt. De så ud til at være almindelige mennesker. En af dem var den betjent, som havde arresteret mig for at køre i en stjålet bil. Jeg havde vidst dengang, at der var noget anderledes ved ham. Nu gav det mening. Vi morede os godt, da vi mødtes, selv om jeg tror, at han var virkelig forundret over at høre, at jeg havde fundet Gud.

Da jeg var i fængsel, var jeg stødt på en bog, som hed: "Det lykkeligste folk på jorden". Den var skrevet af Demos Shakarian, som havde startet en organisation, der hed "The Businessman's Fellowship" (Kristne forretningsfolk). De lykkeligste mennesker på jorden ifølge denne mand var de kristne. Jeg var ved at begynde at tro på ham.

En aften, da pastor Roy prædikede i kirken, begyndte jeg at føle det virkelig mærkeligt. Jeg forstod, at jeg blev udfordret til at tage det næste skridt med hensyn til at give mit liv til Jesus, og mit hjerte begyndte at banke, da jeg lyttede til ham, og jeg sad og vred mig på min plads.

Roy forklarede, at synd havde adskilt os fra Gud, og at vi behøvede Jesus til at bringe os tilbage til Gud gennem det, han havde gjort for os på korset. Han sagde, at når vi ikke har Gud i vores liv, føler vi os tomme. Det kendte jeg alt for godt. Han sagde også, at vi fortjente at blive adskilt fra Gud i al evighed i helvede. Men fordi Gud elsker os, gav han sin egen søn, Jesus Kristus, til at dø i

vores sted og tage vores straf. Nu kunne vi blive tilgivet og gå fri. Gud ville ikke tvinge os til at modtage Jesus og give vores liv til ham, men hvis vi gjorde, ville det betyde, at vi kunne blive tilgivet og komme i himlen. Ikke kun det, men alle Guds velsignelser ville strømme ind i vores liv, og vi ville lære, hvad vi var blevet skabt til. Det var noget, vi skyldte både Gud og os selv, men det ville betyde fuldstændig overgivelse til Jesus Kristus og hans vilje for os for altid.

Da jeg lyttede, følte det, som om noget kolossalt var ved at ske. Jeg følte det, som om der var en usynlig elastik, som holdt mig fast til sædet. Når Roy talte ordet, ville den springe og skyde mig frem foran. Pastor Roy endte sin prædiken med at spørge, om nogen var parat til at give deres liv til Jesus. Ivrigt sprang jeg op og skyndte mig frem foran i kirken, som om det gunstige øjeblik kun var tilstede i kort tid, og jeg ønskede ikke at gå glip af det.

Han bad højt, så derefter direkte på mig og sagde: ”Gud vil komme til at bruge dig.”

Jeg var forundret.

Mennesker kom for at give mig hånden og lykønske mig. Nogle gav mig endog en bibel. Det var en af de bedste aftener i hele mit liv. Selv om jeg havde en form for fællesskab med Gud allerede, faldt alting på plads den aften. Det var, som om arbejdet med at gøre mig til en kristen blev afsluttet dybt inde i mig. Jeg gik hjem den aften med en følelse af, at der nu var to af os. Et nærvær kom ind i mit liv, som aldrig har forladt mig. Jeg vidste med hele mit hjerte, at Jesus var kommet ved min side, og at han er den bedste ven, man nogen sinde ville kunne finde.

Kapitel 15

Sandheden vil sætte dig fri

”Tag hen til Poacher og Davies og bed om at få dit gamle job tilbage.” Guds stemme talte stille i mit indre.

”Men jeg har begået så mange fejl der,” protesterede jeg. ”Hvorfor i al verden skulle de tage mig tilbage?”

”Lad være med at bekymre dig om det,” sagde han i mit hjerte. ”Det skal jeg nok ordne.”

Derfor gik jeg næste dag til arbejdsstedet for at snakke med dem. På vejen mødte jeg min mor. Vi havde ikke set hinanden et stykke tid, men hun havde hørt, hvad der var sket med mig. Hun så mig på gaden, da hun kom kørende i sin bil og trak ind for at snakke med mig.

”Hvor skal du hen?” spurgte hun.

”Jeg er på vej for at få mit gamle arbejde tilbage,” sagde jeg til hende. ”Jesus har sagt, at jeg skal gøre det.”

”Så er det altså rigtigt. Hvad er der sket?” Mor så ud til at være meget glad på mine vegne.

”Jeg har fundet Jesus – eller rettere sagt, Jesus har fundet mig,” svarede jeg.

Da jeg fortsatte min tur til min gamle arbejdsgivers lokalitet, følte jeg et meget stærkt nærvær ved min side, som om Jesus selv var der sammen med mig. Og ved du hvad? - jeg fik mit arbejde tilbage.

En tid havde jeg svært ved at sove, fordi Gud talte konstant til mig og fortalte mig, hvor meget han elskede mig og forsikrede mig om, at tingene ville komme til at falde på plads. Det var som en far, der taler til sin søn. Det virkede, som om Gud var mere begejstret end mig over, hvad der var sket med mig. Nogle gange bad jeg ham om at lade mig falde i søvn, fordi jeg skulle på arbejde næste dag. Når jeg lukkede øjnene, sagde jeg:

”Men jeg elsker dig så højt, Herre.” Det var som at komme hjem.

Jeg kunne ikke få Jesus ud af tankerne og tænkte konstant på ham. Jeg havde sådan en dyb længsel efter Bibelen, at jeg ønskede at læse den hele tiden. Mere og mere forstod jeg, hvor meget jeg havde forandret mig. Mit sprog havde engang været grimt, men nu holdt jeg op med at bande endog uden at prøve. Jeg opfattede alting anderledes. Når jeg kiggede op mod himlen, vidste jeg med sikkerhed, at Gud havde skabt det hele. Hans fingeraftryk var over det hele, og jeg kunne ikke forstå, hvorfor jeg ikke tidligere havde lagt mærke til det. Mine øjne var blevet åbnet for en helt ny verden.

En nat havde jeg en drøm om en regnbue. Inde i den var der et omrids af en ansigt, som smilede til mig. Kort tid efter stødte jeg på en historie i Bibelen om Gud, som sætter en regnbue på himlen og lover at lade være med at dømme verden igen ved at oversvømme den med vand. Jeg forstod for første gang, at jeg havde været under Guds dom, men nu var jeg hans søn og fri fra al dom.

Jeg erfarede, at nogle mennesker havde bedt for mig i lang tid. Haydn og Ruth sammen med Bert Cooper og hele deres kirke havde bedt for mig, da jeg var i fængsel. En kvinde, som havde undervist mig i søndagsskolen, havde bedt for mig hele mit liv. Senere ringede jeg til hende for at sige tak. Jeg havde aldrig været klar over, at mennesker kunne være så hengivne til hinanden, og jeg var taknemlig.

Min mor var en kristen, selvom hun i flere år ikke havde gået i kirke. Hun fortalte mig, at da jeg var en baby, havde en præst ved navn Owen Dando bedt for mig. Da han og jeg snakkede om det senere, bemærkede han: ”Ja, og det gjorde jeg godt, ikke?”

Mor sagde, at da jeg en nat var på hospital efter en overdosis, gik hun til kirken for at bede om hjælp. Der bad hun David Dando, pastor Owen Dandos søn, om at bede for mig. ”Hvordan kan jeg være lykkelig i himlen, når jeg ved, at min søn er i helvede?” havde hun sagt til ham i sin kval. Det var dejligt at se min mor og hendes to søstre komme tilbage til kirken og genindvi deres liv til Jesus. Jeg var forbavset over, at Gud havde brugt mig til at gøre det.

Jeg var samtaleemnet i byen.

”Har I hørt, hvad der er sket med Neil Harvey?” spurgte mennesker. ”Han er blevet religiøs eller har fundet Gud eller noget i den retning.”

”Politiet klør sig i nakken over dig oppe på stationen,” fortalte en anden mig.

Mennesker standsede mig på gaden og spurgte, om det var rigtigt. Det gav mig en mulighed for at fortælle dem om Jesus. Jeg elskede at gøre det.

Da jeg kom ud af en forretning en dag, var der en, som sagde:

”Jeg hører, at du er blevet religiøs.”

Jeg nikkede: ”Det er rigtigt.”

”Du skal være forsigtig kammerat, der er ingen vej tilbage fra den slags.”

”Jeg ønsker ikke at vende tilbage,” fortalte jeg ham bestemt.

Inden længe var jeg tilbage ved domstolen angående sagen med den stjålne bil. Jeg bad om, at jeg ikke skulle tilbage i fængsel, og det kom jeg ikke. I stedet for blev jeg dømt til hundred timer med samfundstjeneste. Det utrolige var, at min holdleder var en kristen, og han tog sig godt af mig.

Daniel og jeg deltog i et Alpha kursus i Brackla Tabernacle. Jeg ønskede virkelig at gøre noget for at tjene Gud, og en aften, inden jeg tog til Alpha, lagde jeg mig på knæ i mit soveværelse og bad:

”Herre, vil du tale til mig i aften gennem Phil?”

Phil var leder af kurset, og jeg stolede på ham. Jeg glemte alt om den bøn, men i pausen den aften snakkede vi med hinanden.

”Har du arbejde?” spurgte Phil.

”Ja,” svarede jeg. ”Jeg arbejder på et autoværksted. Jeg planlægger at blive ved med det arbejde, indtil...”

Phil afsluttede sætningen for mig:

”Indtil Gud kalder dig ind i fuldtids tjeneste.”

Så snart han sagde disse ord, huskede jeg min bøn.

”Fuldtids tjeneste,” tænkte jeg. ”Wow!” Derefter bad jeg for mig selv: ”Hvad du end ønsker, at jeg skal gøre for dig Herre, så vil jeg gøre det.”

Jeg så virkelig frem til min dåb, en fantastisk aften, hvor jeg offentligt kunne vise min tro på Jesus og fortælle noget af min historie. Som i opposition kom disse onde stemmer tilbage værre end nogen sinde. Alene i mit værelse hørte jeg djævelen snakke til mig så vel som Gud, og nogle gange syntes djævelens stemme at lyde højere. Det var virkelig en plage, som blev ved og ved med anklager og fordømmelse. Han fortalte mig, at Gud fordømte mig, og at jeg ikke var virkelig fri og anklagede mig derefter for at have sådan nogle frygtelige tanker. Nogle gange var hans stemme virkelig hørlig, og jeg kunne høre den med mine fysiske ører.

Mennesker lagde mærke til, hvor plaget jeg var, og spurgte mig, om jeg havde det godt, men jeg var bange for at snakke med nogen om det i tilfælde af, at de skulle tro, jeg var skør. Det var en frygtelig hemmelighed at have. Desperat tryglede jeg Gud om hjælp. En dag kom en pige for at besøge mig på mit arbejde.

”Jeg tror, Gud har sagt til mig, at jeg skal give dig denne,” sagde hun, da hun gav mig bogen. Den hed ”The Bondage Breaker”, skrevet af en prædikant ved navn Neil Anderson, og den handlede om at blive sat fri fra fra djævelens slaveri. Så snart jeg begyndte at læse den, følte jeg mig frigjort. Snart var det åbenbart for mig, at jeg ikke var den eneste kristne, der kæmpede med sådanne tanker. Da jeg fortsatte med at læse, føltes det, som om lænkerne faldt af mig. Jeg forstod, at jeg havde accepteret en løgn, da jeg troede på satans anklager. Der foregik en kamp om mit sind, men Gud gav mig nøglerne til frihed. En dag, da jeg bøjede knæ og råbte til Gud på grund af mine kvaler, talte han klart til mig i mit hjerte.

”Du er fri! Du er fri! Du er fri! Rejs dig i din frihed!”

Jeg spurgte ham: ”Hvordan gør jeg det?”

Han svarede: ”Ved tro. Du må tro, at du er fri.”

Hvilken vidunderlig lærdom! Det skulle vise sig at blive nøglen til hele det kristne liv. Jeg måtte vandre i tro og stole på, at det, Gud siger i Bibelen, er sandt, og forkaste enhver modstridende stemme. Så ville jeg kende Guds kraft til at gøre mig virkelig fri.

Jeg begyndte at tilbringe en masse tid med at meditere på vers fra Bibelen, som fortalte mig, at jeg var accepteret, at Gud var med mig, og at der ikke er nogen fordømmelse for dem, som er ”i Kristus”. Der var stadig anklager, og jeg måtte bruge sandheden ved tro, da jeg begyndte at lære, hvordan jeg skulle tage enhver tanke til fange under Kristus. ”I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie”, blev mit yndlingsvers i Bibelen.

”Hvorfor tager du ikke på bibelskole?”

Jeg havde en fornemmelse af, at Gud talte gennem mine tanker og fortalte mig, at tiden var inde. Det var nogle måneder siden samtalen på Alpha kurset. Jeg var stadig i en kolossal åndelig kamp sommetider, og det virkede som en god ide at tage til et sted, hvor jeg kunne lære mere om Bibelen og troen.

Pastor Roy ringede til Bryn Thomas, rektoren for Penygroes, der dengang var bibelskole for Den apostolske Kirke. Bolden rullede. Snart kom jeg til at tilbringe et år der og blive trænet til at tjene Gud med mit liv. Jeg søgte om støtte fra regeringen og fik tildelt 1500 pund. Det var ikke nok til at dække mine udgifter, men Gud havde det hele i sin hånd. Min mormor, en kristen, solgte sit hus og flyttede til et mindre. Hun havde nogle penge tilovers og spurgte Gud om, hvad hun skulle gøre med dem, og Gud sagde til hende, at hun skulle bruge dem til at hjælpe mig med at komme på bibelskole. Så min mormor betalte alle de udgifter, der ikke var dækket af min regeringsstøtte. Jeg var begyndt at lære, at når Gud kalder nogen, sørger han for vedkommendes behov.

Jeg begyndte at besøge min mor og stedfar og forsøgte at genopbygge vores relation. Da jeg kom til at forstå dem bedre, blev jeg klar over, at mange af de problemer, vi havde haft hjemme, da jeg var yngre, havde en hel del at gøre med mig, mine problemer og min stædighed. Jeg vidste, at jeg måtte tage ansvar for mine egne handlinger og ikke bebrejde dem for alting.

”Jeg har stadig din børnebibel et eller andet sted her,” sagde mor en dag. ”Jeg tror, den er oppe på loftet.”

Jeg kiggede i kasserne, der blev opbevaret på loftet og fandt en bibel, der virkede bekendt. Da jeg åbnede den, så jeg, at der stod skrevet på forsiden: ”Denne bibel tilhører Neil Harvey”. Da så jeg, at jeg inde i den havde skrevet ordene ”Gud er kærlighed” og ”Jesus græd”. Minder kom tilbage om en tid, da jeg havde et forhold til Jesus og kunne lide at snakke med ham. Jeg huskede, hvordan jeg gradvis havde glemt ham, da tingene blev mere vanskelige i mit unge liv.

”Herre, du er så vidunderlig,” sagde jeg til Gud. ”I alle disse år, da jeg havde glemt dig, glemte du aldrig mig.”

En aften bad David Dando, politimanden, som havde ledt gudstjenesten allerførste gang, jeg var i Brackla Tabernacle, mig offentligt om undskyldning. Han indrømmede, at han havde dømt mig og

sagde, at han nu vidste, at Gud virkelig havde forandret mit liv. Jeg var henrykt over, at forandringen i mig var synlig for andre mennesker.

En aften ringede min kusine Sarah til mig fra den pub, som min familie havde brugt i årevis.

”Jeg er sammen med en, som gerne vil sige hej til dig,” sagde hun.

En kendt stemme kom på linjen.

”Hej Neil, det er Simon Evans!” Jeg behøvede ikke at høre ham fortælle det. Hans stemme var uforglemmelig fra de år, hvor vi havde været kammerater i vores drengeår. Det var fantastisk at høre hans stemme.

”Har du lyst til at komme ned og få en øl?” spurgte han.

Fra det øjeblik var vi rigtig gode venner igen. Han kunne lide at drikke og ville være i centrum af alt, hvad der foregik i pubben. Hvis han tænkte, at jeg var underlig, når jeg var holdt op med at drikke mig fuld, og at jeg gik i kirke, så sagde han det ikke. I de næste to år forsøgte jeg at overtale ham til at overgive sig til Jesus.

”Simon, det er virkeligt,” sagde jeg til ham.

Senere indrømmede han, at der var nogle gange, hvor han havde lyst til at slå mig. Men jeg blev ved med at snakke med ham om det, og en dag gav han efter.

”Jeg ønsker at bede Jesus komme ind i mit liv,” sagde han til mig og bad en smuk enkel bøn i tro. ”Gud har talt til mig igennem dig, og jeg regner med, at jeg behøver at gøre dette,” sagde han til mig.

”Det sjove er, at efter alt det arbejde med at prøve på at få dig til at blive en kristen,” sagde jeg til ham senere, ”da du så blev det, gik du mig virkelig på nerverne. Du kom hjem til mig til klokken tre eller fire om morgenen og stillede spørgsmål og blev ved og ved med at fortælle om, hvordan du havde fundet nye ting i Bibelen! Jeg tror, du tog din egen form for hævn.”

En aften så Simon og jeg en gruppe fyre købe og sælge stoffer. Jeg kendte dem.

”Hej,” hilste jeg dem.

”Hvordan står det til, Neil?”

”Godt, tak,” svarede jeg.

Og det var det. Jeg gik videre. Engang ville jeg have været en af dem, men nu var min eneste tanke taknemlighed for, at jeg var ude af den livsstil.

Imidlertid levede jeg stadig på det sted, hvor jeg altid havde levet, blandt de samme gamle venner. Fristelsen var aldrig langt væk, og en dag gav jeg efter og tog nogle stoffer. Den nat tog jeg ud sammen med nogen, som ville stjæle noget stof, selv om jeg ikke selv ønskede at gøre noget. Jeg skjulte mig bag en mur og krøb sammen med ryggen mod den, da de tog stoffet fra en container bagest i en fabrik.

”Hvordan i al verden skete dette?” tænkte jeg og var ked af det og angerfuld over, at jeg havde svigtet Gud. ”Jeg er så ked af det, Herre. Jeg beder om, at du ikke forlader mig.”

Jeg hørte den sagte indre stemme igen: ”Vær ikke bekymret Neil. Jeg er lige her.”

”Tak Herre,” hviskede jeg taknemligt.

Da tiden nærmede sig til at rejse til bibelskolen, var jeg virkelig begejstret. Jeg vidste, at det var netop, hvad jeg behøvede. Men en uge inden, jeg skulle rejse, kom en retsbetjent til huset. Tilsyneladende havde jeg stadig bøder at betale, omkring 600 pund i alt. Jeg troede, de var blevet annulleret, da jeg fik min fængselsdom, men jeg tog fejl. Min fortid indhentede mig igen, så det ud til. Imidlertid havde jeg en tilbagebetaling fra skat og en gave, og sammenlagt dækkede det bøden. Jeg hørte Gud hviske i mit indre:

”Vær ikke bekymret, jeg har alt under kontrol.”

Kapitel 16

Bibelskole, første del – Pen-Y-Groes

Jeg åbnede døren til mit nye værelse og kiggede ind.

”Wow, det er ligesom et hotel,” tænkte jeg.

Hvem der end havde gjort mit værelse klar, havde ladet vinduet stå lidt åbent for at lukke noget frisk luft ind. Jeg satte mine tasker ned og følte mig straks hjemme, og da jeg gjorde det, hørte jeg fuglene synge i trætoppene. Jeg blev klar over, at det havde været mange år siden, jeg virkelig havde bemærket de enkle ting i livet, ting så normale som fuglesang. Selv om jeg havde disse store oplevelser med Gud, var mit liv gået så hurtigt i så lang tid, at mit sind altid var fyldt. Da jeg nu lyttede til fuglene og sugede freden til mig, tænkte jeg:

”Ja, jeg er på det rette sted.”

Jeg kiggede ud af vinduet på træerne og de bølgende bakketoppe. Man kunne se milevidt omkring. Bibelskolen lå i det vestlige Wales i rolige og smukke omgivelser. Mens jeg kiggede, tænkte jeg på velkomsten, jeg havde fået fra rektoren, Bryn Thomas, da jeg gik til hans kontor for at præsentere mig.

”Han er en virkelig rar fyr,” afgjorde jeg. ”Jeg følte mig godt tilpas med ham med det samme. Det er et godt sted at være.”

Snart begyndte vores lektioner. Jeg var som en svamp, der sugede så meget af undervisningen til mig, som jeg kunne. Jeg var slået af forundring over de ting, jeg lærte fra Bibelen om Gud, og hvem han er, og hvordan han er. Det var fantastisk! Hver eneste lektion åbnede mine øjne for nye ting. Jeg lærte, at Gud er vidunderlig, ærefrygtindgydende og fuld af kærlighed. Min forståelse voksede hurtigt, og jeg elskede det.

Kurset var ikke så intenst, at det tog al vores tid i klasseværelset, og jeg tilbragte timer med at vandre omkring i den dejlige natur og tale med Gud. Jeg følte virkelig, at jeg var ved at lære ham bedre at kende.

Da jeg længtes efter at dele min historie med andre og fortælle dem, hvad Gud havde gjort i mit liv, snakkede jeg med Bryn om det. Han satte mig i forbindelse med en organisation, som hed Teen Challenge. Den var begyndt i 1950'erne, da David Wilkerson, en ung præst, hørte Gud sige til ham,

at han skulle rejse til New York og række ud til bander og narkomaner. Mange blev kristne, og en af dem, Nicky Cruz, blev selv en berømt evangelist. David begyndte et rehabiliteringscenter for narkomaner, som ønskede at lære en bedre måde at leve på, og snart var der mange flere sådanne steder. Nu er der rehabiliteringscentre for tidligere narkomaner rundt omkring i verden – inklusive Pen-Y-Groes i nærheden af bibelskolen.

Hver fredag aften kørte de, der var flyttet fra rehabiliteringscentret til et evangelisationscenter, en særlig bus til Swanseas bycentrum. Grupper med tidligere narkomaner gik på gaderne for at prøve på at nå andre mennesker med det kristne budskab. Fra første dag elskede jeg at være involveret i det. Det var fantastisk at snakke med mennesker om Jesus og høre de andre fyres historier. Det var også nyttigt for mig at møde kristne, som havde en lignende baggrund som min.

En aften, da jeg gik hen ad en baggade sammen med et andet teammedlem, hørte jeg Gud sige: ”Vent her!” Vi stod der i nogle minutter, selv om det så ud til, at der ikke skete noget. Da kom en lurvet fyr omkring hjørnet med bøjet hoved.

”Det er det,” sagde jeg. ”Vi skal snakke med ham.”

Vi nærmede os ham, og jeg gav ham en folder om Gud, sommetider kaldet en traktat.

”Hvad er det?” spurgte han.

”Det er en lille hilsen fra Gud,” sagde jeg.

Derefter fortalte vi ham en smule om, hvem vi var, og hvorfor vi var der. Han græd og fortalte os, at ti år tidligere havde han været på vej fra Skotland til bibelskole i Pen-Y-Groes, men han var kommet ind på et sidespor og havde sluttet sig til den forkerte slags mennesker. Nu var han en hjemløs stofmisbruger. Vi kunne næsten ikke tro, at Gud havde arrangeret tingene så godt. Jeg var på bibelskole, og min team partner var fra Skotland. Det slog benene væk under ham, da vi sagde, at Gud havde sagt til os, at vi skulle vente ved det hjørne for at snakke med ham.

Vi tog ham med tilbage til bussen til en kop varm suppe og forsikrede ham om, at Gud stadig elskede ham og ønskede, at han skulle vide det. Han græd og græd, da vi fortalte om rehabiliteringscenteret, og hvordan Gud kunne hjælpe ham, og han lovede at komme tilbage næste uge. Vi så frem til at møde ham, men han dukkede ikke op. Jeg var meget ked af det og tænkte ofte på, hvad der var sket med ham. Men en weekend, da jeg var hjemme og så fjernsyn, talte Herren til mig: ”Skift kanal!”

Jeg adlød, og til min overraskelse så jeg denne fyr på fjernsyn. Det var et program om kristne arbejdere i Swansea fængsel. De havde bibelstudier med nogle fanger – og han var der. Jeg iagttog, da de alle samledes for at bede, og denne mand var en del af gruppen, der bad. Jeg følte, at Gud sagde til mig:

”Jeg har stadig min hånd på ham, vær ikke bekymret.”

Jeg var meget opmuntret over, at jeg havde været en del af Guds plan for ham.

Bibelskoleeleverne blev sendt ud til forskellige kirker for at prædike og fortælle deres historie. Første gang, jeg prædikede, talte jeg om manden i Bibelen, som var født blind, og hvordan han en dag mødte Jesus, som helbredte hans øjne. Mennesker spurgte ham, hvordan han kunne se nu, og hvorfor de skulle tro hans historie. De hadede Jesus og tænkte, at han var en virkelig urostifter.

Manden svarede: ”Jeg kender ikke svarene, men én ting ved jeg. Jeg var blind, og nu kan jeg se.” Jeg havde det på nøjagtig samme måde. Jeg var åndelig blind, men nu kunne jeg se.

Da jeg kom til slutningen af mit budskab, genkendte jeg en mand, som stod bagest i kirken. Han var lurvet, ubarberet og lidt forvirret. Vi havde delt en fængselscelle et par dage. Han var en vagabond og havde siddet inde for druk og uordentlig opførsel. Jeg sprang ned fra platformen og løb hen for at snakke med ham.

”Hej Malcolm,” sagde jeg.

”Hej,” svarede han, åbenbart usikker på, om det virkelig var mig, den person, han havde delt celle med i fængslet.

”Husker du mig?” spurgte jeg ham.

”Det er Neil!” Han virkede lidt bedre tilpas, som om han havde mødt en ven.

”Hvad laver du her?”

Malcolm trak på skuldrene.

”Det ved jeg egentlig ikke. Jeg følte bare en trang til at komme.”

”Gud ledte dig hertil,” sagde jeg til ham.

Derefter fortalte jeg ham lidt om, hvordan jeg havde fundet Gud, og at han fuldstændig havde forandret mit liv. ”Gud elsker også dig, Malcolm, og ønsker at hjælpe dig, sådan som han hjalp mig,” sluttede jeg. Malcolm lyttede og tog mig alvorligt, så jeg spurgte ham, om jeg måtte bede for ham.

”Ja, det har jeg brug for,” sagde han. Vi bøjede begge hovederne og bad.

Senere spurgte Bryn, hvorfor jeg var sprunget så pludseligt ned fra platformen. Han virkede ikke særlig glad for det, indtil jeg fortalte ham grunden. Så smilede han.

Det var dejligt at opbygge et sundt forhold til min familie, og der var altid nogen, der var parat til at give mig kørelejlighed til et besøg derhjemme. Min mor fortalte mig, at bedstefar sagde:

”Jeg kan sove ind i fred nu, når jeg ved, at Neil har det godt.”

Hver gang jeg var hjemme, sørgede jeg for at besøge Mark. Hvis jeg ikke kunne få fat i ham, ringede han altid til mig senere den uge. Han levede stadig som før, og på dette tidspunkt havde han opbygget et lille imperium med masser af mennesker, der arbejdede for ham med narkohandel og forsynede det meste af det sydlige Wales. Jeg fortalte ham altid om Jesus, og han lyttede respektfuldt til mig, men gik aldrig længere. Han havde politiet på nakken hele tiden, og jeg besøgte ham nogle gange i huse, som var barrikaderede. Der foregik en masse skøre ting, og det virkede, som om han var midt i det. Engang opdagede jeg, at han havde været trukket ind til forhør angående et mord. Han havde ikke noget at gøre med det, og senere blev to andre fyre anklaget.

”Mand, du er nødt til at være forsigtig,” sagde jeg til ham.

Jeg vidste, at bedstefar var en syg mand og sandsynligvis ikke havde lang tid tilbage at leve i. På mine weekendbesøg derhjemme prøvede jeg at gøre så meget som muligt for ham og bedstemor. Jeg vidste, at jeg aldrig kunne gengælde, hvad de havde gjort for mig, men jeg ønskede at vise dem,

at jeg elskede dem.

Bedstefar blev langsomt værre. En weekend kom jeg hjem og fandt ud af, at han var nødt til at blive i sengen hele tiden. Søndag aften, inden jeg tog tilbage til bibelskolen, gik jeg ovenpå for at give ham hans medicin.

”Jeg elsker dig, bedstefar,” sagde jeg til ham.

Jeg havde aldrig sagt det til ham før. Det var bare ikke sådan, vi kommunikerede med hinanden i familien. For os sagde handlinger mere end ord, og min familie stod altid tæt sammen i svære tider. Det var de sidste ord, jeg nogen sinde sagde til ham, for tre dage senere døde han.

Ikke længe før hans død havde jeg prædikeret om Gud som en far, kærlig, troværdig og beskyttende. Efter at bedstefar var død, spekulerede jeg på, om det budskab virkelig var for mig. Jeg havde altid tænkt på, hvordan jeg skulle klare det, når bedstefar ikke var der længere, men Gud styrkede mig og viste mig, at han ville være den, som tog sig af mig nu.

Jeg ønskede at vide, om bedstefar havde fået fred med Gud, inden han døde. Han havde aldrig været en religiøs mand, men jeg lagde mærke til, at han var meget eftertænksom de sidste måneder af sit liv. Jeg havde bedt Gud tale til ham personlig, endog i hans søvn. Natten før hans begravelse vækkede Gud mig.

”Læs Salme 41,” sagde han.

Da jeg åbnede Bibelen på den Salme, kunne jeg næsten ikke tro, hvad jeg læste:

”Lykkelig den, der har omsorg for den svage, på ulykkens dag redder Herren ham. Herren beskytter ham og giver ham liv, han prises lykkelig i landet. Giv ham ikke i hans fjenders vold! Herren støtter ham på sygelejet, hver gang han ligger syg, gør du ham rask. Jeg siger: Herre, vær mig nådig, helbred mig, for jeg har syndet mod dig.”

På denne måde viste Gud mig, hvordan min bedstefar havde bedt om tilgivelse på sit dødsleje. Jeg var så glad over det.

Kapitel 17

Bibelskole, anden del – Danmark

Mit fly landede i lufthavnen i Danmark. Jeg tog min kuffert og så mig omkring. Jeg talte ikke sproget og håbede bare, at jeg ville finde de mennesker, der var sendt for at hente mig. Til min lettelse så jeg en ung fyr, som holdt et skilt op med mit navn på. Tommy hilste venligt på mig og førte mig hen til bibelskolens bus. Chaufføren præsenterede sig som Martin Mizo. De så ud til at være nogle flinke fyre.

Længselsfuld efter yderligere træning havde jeg søgt om optagelse på den apostolske bibelskole i Danmark, da mit kursus i Pen-Y-Groes var forbi. Så her var jeg, begejstret over at møde Tommy og Martin og begynde på mit næste eventyr.

Jeg spekulerede på, hvordan bibelskolen ville være, hvis den på nogen måde lignede den bus, de havde sendt efter mig. Den var en fuldstændig rustbunke.

”Mon den tingest her i det hele taget får os bragt til bibelskolen?” undrede jeg mig i stilhed. Martin må have læst mine tanker:

”Vær ikke bekymret. Denne bus kører på tro!”

Jeg smilede høfligt: ”Det er den nødt til!”

Tommy, som var dansker, og Martin fra Slovakiet havde baggrunde, der lignede min. Tommy havde været på et rehabiliteringscenter og var begyndt forfra i den modne alder af 22. Martin var omkring 30. Han havde tilbragt tid i et Teen Challenge center i Slovakiet efter i årevis at have været en forhærdet kriminel, afhængig af heroin. En aften i Slovakiet var han blevet bedt om at fortælle sin historie i et møde, hvor David Wilkerson, grundlæggeren af Teen Challenge, var taleren. Foran 8.000 mennesker var Martin i stand til at vidne om den kolossale forandring, som Jesus Kristus havde betydet i hans liv.

På vej tilbage til bibelskolen hentede vi en anden ung mand, Marian, endnu en slovakker, som havde været afhængig af heroin, inden han kom ind i Teen Challenges program.

”Jeg er så glad for at møde jer,” fortalte jeg dem. ”Lige siden jeg er blevet en kristen, har jeg længtes efter relationer til kristne, som har været igennem den samme slags oplevelser som mig.”

Jeg forklarede, at jeg havde arbejdet for Teen Challenge i Wales og havde været glad for at relatere til de kristne der. Men det meste af vores tid var optaget af at nå ud til mennesker på gaden. Vi mødtes kun en gang i ugen og kunne ikke udvikle den dybde af venskab, som jeg havde brug for. Nu gav Gud mig nye venner med den samme baggrund som min.

Jeg var forbavset, da jeg så skønheden og størrelsen af bibelskolen. Dette imponerende sted var blevet bygget af Den apostolske Kirke 50 år tidligere. Det apostolske stævne bliver holdt der hvert år med mange campingvogne parkeret på det udstrakte areal. Bygningens dimensioner var nøjagtig de samme som Noas ark, så der var masser af vittigheder om at måtte gå ind to og to. Den havde fire etager med altaner, hvorfra man kunne se ud over en stor og smuk sø, et dejligt sted til at tage en tidlig morgenvandring og tænke.

Tommy tog mig med til indgangshallen, hvor der var et modtagelsesbord, så jeg kunne melde mig ind. Efter det førte han mig til mit værelse. Jeg tænkte, det kunne være en god ide at skifte klæder efter den lange rejse. Netop da jeg kun stod i mine underbukser, lød der en banken på døren, og da jeg troede, at det var Tommy, der var kommet tilbage, åbnede jeg den. Til mit chok var det en af de kvindelige elever, som var kommet for at præsentere sig. Hun så forskrækket ud

”Hej,” mumlede jeg, da jeg gav hende hånden. Den samtale var meget kort. ”God begyndelse, Neil,” sagde jeg til mig selv, da jeg lukkede døren.

Da flere elever ankom, summede stedet af liv. Jeg havde aldrig oplevet noget som denne internationale samling af dedikerede kristne. Bibelskolens lektioner kunne være på dansk, fransk eller engelsk med simultan tolkning tilgængelig gennem hovedtelefoner. Om formiddagen var eleverne samlet og blev undervist i Bibelen. Om eftermiddagen var der fire ”linjer”, som hver elev kunne vælge at deltage i alt efter, om deres lærere tænkte, de kunne have gavn af den undervisning, der blev tilbudt. Udover lederlinjen, rådgivningsskolen, lovsangsskolen og dramaskolen var der en discipelskole for meget nye kristne. Det var muligt at kombinere to linjer med to dage på hver, og i

begyndelsen kombinerede jeg lederlinjen og rådgivningsskolen. Efter mit første diplom i rådgivning koncentrerede jeg mig om lederskab, idet jeg forstod, at jeg havde brug for al den hjælp, jeg kunne få.

En af lærernes assistenter bad mig om at hjælpe hende med at begynde bedemøder for alle eleverne. Det lokale, som de blev holdt i, lå på øverste etage og fik snart tilnavnet "Tæt på Himlen". Der var bedemøder de fleste aftener, og halvdelen af eleverne deltog. Det var spændende. Min gode ven Nawaz fra Pakistan og jeg holdt teselskaber hver aften med femten eller deromkring samlet på hans værelse. Han lavede også tit en meget god karryret.

Nogle lærere tog mig med på rejser til Rumænien og gav mig ansvar, så jeg havde mulighed for at udvikle de gaver, Gud havde givet mig. Det var en vidunderlig tid. Jeg begyndte at skille mig ud, som jeg havde gjort i militæret, og fik øgenavnet "Chief". Jeg elskede bibelskolelivet og sugede den undervisning til mig, som blev givet. Gud gav mig en hel ny fremtid, og min fortid blegnede. Jeg fandt en vidunderlig mentor i Peter Prothero, som var flyttet fra London til Danmark for at være en af lærerne på bibelskolen. Hans bibelkundskab var enorm, og han var et venligt og tilgængeligt menneske. Vi blev venner fra begyndelsen, men jeg kendte ham bedre mit andet år, da han bad mig om at blive hans personlige assistent. Han hadede administration og håbede, at jeg ville være god til det, så det var et chok for ham at finde ud af, at jeg var endnu dårligere til det end ham.

Det var en glæde at lære fra denne vise og gudfrygtige mand. Udover dette talte Gud personligt til mig om mange ting. Jeg lærte en masse.

Den første lørdag gik en gruppe af os, der omfattede Nawaz, Tommy, Martin og Marian og jeg, på en lang spadseretur. Vi kendte ikke hinanden særlig godt, men det var ikke svært at komme godt ud af det med dem. Jeg havde aldrig haft sådan en følelse af at være på det rette sted til den rette tid, som jeg havde dengang. I den dybeste forstand vidste jeg, at alt var godt. Når du har levet et liv, hvor alt er langt fra godt, så er den følelse dyrebar. Her var jeg med nye venner, der virkede mere, som om de var brødre. Når vi lo og lavede sjov og snakkede om vores oplevelser, vidste jeg, at det var her, jeg hørte til.

På dette mødested for forskellige kulturer skete der nogle morsomme ting. Nawaz var en dejlig fyr, men hans asiatiske kultur var en smule forskellig fra vores. En dag, da han gik hen ad gaden sammen med Tommy, greb han Tommys hånd. For ham var det bare et normalt tegn på venskab, men i Tommys kredse var det bestemt ikke tilfældet. Da jeg sad og snakkede med Nawaz en dag, lagde han hånden på mit ben. Berøring var normal i hans kultur – men temmelig mærkelig i min. Jeg grinede og sagde:

"Du kan ikke gøre det. Vi gør ikke det, hvor jeg kommer fra!"

Sådan fik stakkels Nawaz sin første lektion i vestlig kultur.

En af de første lærere, jeg mødte, var Neil Tye, som kom fra London.

"Ved du, hvad navnet Neil betyder?" spurgte han. "Det betyder 'sejrende' eller 'champion'." Mit mellemnavn er Christian. Senere opdagede jeg, at mit efternavn Harvey betyder 'stærk og ivrig efter kamp'. Sæt alt det sammen, og mit navn er Sejrende Kristen Champion, Som Er Stærk Og Ivrig Efter Kamp.

Jeg var henrykt.

”Gav Gud mig navn?” tænkte jeg. ”Han har givet mig en hel ny identitet.”

Jeg tænkte stadig på Mark og spekulerede på, hvad han havde for. Ofte vækkede Gud mig i de tidlige morgentimer og fortalte mig, at jeg skulle bede for ham. Når jeg fortalte Mark om disse tidspunkter, sagde han, at det ofte skete på tidspunkter, hvor han var i en vanskelig situation eller i gang med noget, der ikke var godt. Mit hjertes længsel var, at han ville blive frelst, og at vi skulle arbejde sammen for Gud. I stedet for at levere stoffer skulle vi levere et budskab om Gud.

Gud gjorde så meget i mit liv, og det hjalp virkelig med til at genopbygge vigtige ting. En dag, da jeg kom tilbage efter en løbetur, mens jeg stod uden for bibelskolen og så ud over søen, talte Gud i mit indre.

”Hvorfor skriver du ikke et brev til din far?”

Han begyndte at vise mig tider, hvor jeg havde gjort min for forlegen på grund af min livsstil. Derfor skrev jeg senere den dag et brev til ham, hvor jeg skrev, at jeg var ked af det. Det var en del af Guds genopbygning af vores relation.

Kapitel 18

Karen

Jeg havde bedt Gud om en kone i ret lang tid. Jeg havde haft masser af kærester i fortiden, men jeg vidste, at som en kristen skulle jeg behandle kvinder anderledes. Gud ville have, at jeg skulle være trofast mod en kvinde hele livet og tage ansvar for min egen familie.

På den tid var jeg vant til at få virkelige svar på bøn. Gud havde ledt mig på så mange måder, men det så ud til, at der ikke skete noget som svar på denne bøn. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor Gud forsinkede det, og jeg var faktisk en lille smule sur på ham. Jeg følte i mit hjerte, at han ønskede, jeg skulle bede, så han kunne tale til mig, men jeg sagde surmulende til ham:

”Jeg har faktisk ikke lyst til at snakke med dig,”

Følgende søndag formiddag i kirken sagde en ven, Eva, til mig:

”Den anden dag, da jeg bad, følte jeg, at Gud ønskede, jeg skulle fortælle dig noget.” Hun så mig bestemt ind i øjnene og tilføjede: ”Gud ønsker, du skal vide, at han arbejder på det.”

Jeg var forundret.

”Gud, du er så fantastisk,” sagde jeg til ham. ”Jeg ønskede ikke at snakke med dig, og du sendte en anden til at give mig din besked.”

Tommy og jeg boede i en bygning, der blev kaldt Discipelhuset, og hjalp med at sørge for en gruppe elever. Deres liv havde været noget i lighed med vores, og de havde masser af problemer. Nogle kom lige fra sådan et problemfyldt liv, og derfor havde de brug for masser af opmuntring.

I staff-teamet (en gruppe af lederelever, der tjente som en forbindelse mellem elever og lærere, og som organiserede forskellige begivenheder) var jeg ansvarlig for evangelisations fremstød i Danmark som støtte til kirker. Der var omkring otte evangeliseringsteam, hver med en leder. De tog

sommetider møder i kirker, hjælp med forkyndelse, lovsang, drama og andre ting. Udover at organisere dette var jeg Peters personlige assistent, så jeg havde meget travlt. Præcis som jeg havde gjort i militæret, trivedes jeg med udfordringen.

En af pigerne på staff-teamet var Karen. Hun var dansk, slank og smuk med en stille og blid natur. Karen havde bedt og sagt til Gud, at hvis det var hans vilje for hende at gå på bibelskolen, så måtte han sende de penge, hun behøvede, med posten. Da der kom 50.000 med posten, nok til at betale hendes ophold for et år, besluttede hun at bruge året på at studere rådgivning. Karen blev bedt om at slutte sig til staff-teamet ved afslutningen af det første år, da hun var på vej til at rejse hjem. Hun tog ikke mod tilbuddet, da hun havde fuldstændig fred med sin beslutning om at rejse hjem. Imidlertid kom tre mennesker uafhængigt af hinanden til hende og fortalte hende, at hun begik en fejl. Peter kaldte hende også ind på kontoret og advarede hende om, at hun ville gå glip af noget, hvis hun ikke vendte tilbage til endnu et år på bibelskolen. Karen tænkte meget over det og besluttede endelig at tage endnu et år. I det andet år arbejdede Karen og jeg sammen på staff-teamet. Des mere tid, jeg tilbragte sammen med hende, des mere begyndte mine følelser at vokse til noget mere end venskab.

En dag, da hun kom ind i lokalet, følte mit hjerte, som om det ville eksplodere, og jeg vidste, at jeg var blevet forelsket i hende. Jeg fortalte hende stadig ikke, hvordan jeg havde det og bad hende ikke ud. Da jeg ønskede at være sikker på, at jeg gjorde det rigtige, gik jeg for at snakke med Peter. Det var fredag aften. Peter gav mig en bog, der hed "Boundaries in Dating" (grænser ved dating), og sagde til mig, at jeg skulle læse bogen og derefter snakke med ham igen, inden jeg sagde noget til Karen. Jeg blev oppe hele natten for at læse bogen og klarede at læse omkring 75 sider.

Om lørdagen, da jeg sad i spisesalen, kom hun ind, og mit hjerte eksploderede igen. "Jeg er nødt til at sige det til hende," tænkte jeg. Jeg fulgte efter hende og fandt hende alene i gang med at lave noget kreativt. "Har du noget imod, hvis jeg siger noget til dig?" spurgte jeg.

Karen så forventningsfuldt på mig, og rystende som et espeløv åbnede jeg munden for at tale. Ingen ord kom ud. Hvor var det pinligt! Jeg lagde hænderne for ansigtet, sagde undskyld og skyndte mig ud af lokalet for at tage mig sammen. Efter omkring femten minutter gik jeg tilbage til hende igen. Efter at jeg havde undskyldt, lykkedes det mig at sige: "Jeg tænker på, om du vil have en kop kaffe eller gå en tur sammen med mig. Jeg har virkelig brug for at sige noget til dig."

Vi arrangerede at mødes i Discipelhuset. Jeg havde sagt det til Tommy, og han var oppe ovenpå for at bede for mig. Uden at jeg vidste det, havde Karen en ret god fornemmelse af, hvad det var, jeg ville sige, og hun havde også bedt en ven om at bede. For hende var anstødsstenen, at jeg ikke var fra Danmark, og hun fandt tanken om at forlade sin familie og flytte til et andet land skræmmende.

Jeg samlede modet til at fortælle hende, hvad jeg følte for hende. Til min forbavselse, fordi jeg virkelig troede, at hun ville afvise mig, fortalte hun mig blidt, at hun følte det på samme måde. "Jeg lagde mærke til dig den første uge," fortalte hun senere. "Du skilte dig ud som en leder fra begyndelsen. Kan du huske legen med hunde efter ræven, som vi legede på lejren for elever? Jeg var ræv, og jeg er en god løber. Jeg kan indhente de fleste, men jeg kunne ikke indhente dig, fordi du var i så god form. Og så var der også den måde, du så ud på – som min forestilling om en typisk engelsk hooligan, tætbygget og muskuløs med masser af tatoveringer. Det var så forskelligt fra, hvordan du virkelig var, venlig og rar og fuld af sjov." Jeg var selvfølgelig glad for disse

bemærkninger. Karen fortsatte: ”Der var den anden leg, hvor du skulle være høvdingen. Resten af året kaldte alle dig Chief. De vidste, du var en leder. Det var tydeligt for alle efter bare et par dage. Du havde karisma og var venlig over for alle.” Da jeg tog disse vidunderlige komplimenter til mig, fortsatte hun. ”Jeg ville så gerne gå til de bedemøder, du startede, men jeg ville have været nødt til at tale engelsk, og det havde jeg ikke selvtillid nok til.”

Det var vidunderligt at have talt åbent om vores følelser. Fuld af glæde snakkede vi om at bruge tid på at lære hinanden bedre at kende.

Bagefter fortalte jeg Tommy de gode nyheder.

”Så var det prisen værd at komme til Danmark,” sagde han med et smil på sit ansigt.

Mandag morgen måtte jeg fortælle Peter, hvad der var sket. Jeg spekulerede på, om han ville være vred på mig.

”Peter, jeg har noget at fortælle dig. Jeg har sagt det til Karen. Jeg kunne bare ikke lade være. Det røg bare ud af munden på mig.” Peter brast i latter på grund af min walisiske accent og den måde, jeg udtrykte mig på. Han har drillet mig med det lige siden.

Det varede imidlertid ikke længe, før min følelse af forkastelse truede med at ødelægge tingene. Når jeg troede, at Karen så på en anden, var jeg meget jaloux. Ofte følte jeg mig forkastet og lukket ude. En aften, da Karen gik for at tage en kop kaffe sammen med en ven, følte jeg mig fysisk syg. Knuden i maven var tilbage igen. Jeg havde haft nogle meget skadelige forhold til piger i fortiden, og forkastelse og jalousi var en naturlig reaktion, når kærester var utro. Jeg vidste, at der ikke var noget behov for det nu. Karen var en god pige og havde kun haft én kæreste i hele sit liv. Jeg begyndte at forstå, at der var noget galt.

Jeg indrømmede alt dette over for Karen, og hun foreslog, at jeg skulle gå til rådgivning. Tidligere ville jeg aldrig have gjort det, fordi jeg tænkte, det var et tegn på svaghed. Nu forstod jeg, at det ikke var et tegn på svaghed at søge hjælp, men et tegn på modenhed og åbenhed over for forandring.

Birgit var en af lærerne og rådgiverne på bibelskolen. Vi mødtes og snakkede sammen, og det blev snart tydeligt, at jeg havde alvorlige problemer med forkastelse. Jeg begyndte at forstå, at det meste af mit liv havde været domineret af denne følelse af forkastelse, og at den lå bag alle mine andre problemer. Vi snakkede om mit liv, de mange fejltagelser, jeg havde begået, og den smerte, der stadig var dybt inde i mig. Gradvis huskede jeg begivenheder, som jeg ikke havde tænkt over i lang tid. Da fik jeg en dag et stærkt syn. Jeg så en stor sort fugl som en krage sidde på en pind. Jeg havde en stærk følelse af, at denne fugl havde været i mit liv i meget lang tid. Når jeg så på den, fik den mig til at føle mig snavset, og negative følelser som forkastelse og fiasko dukkede op inde i mig. Denne store sorte fugl syntes at repræsentere alt det dårlige i mit liv. Af og til baskede fuglen med sine fjer, og en eller anden slags støv kom fra den og gjorde følelserne endnu værre. Da var det, som om Gud viste mig, hvornår denne sorte fugl var kommet ind i mit liv, og det var, da jeg var omkring 14 år gammel. Jeg så mig selv ligge på min seng og høre mennesker nedenunder snakke om, hvilket stort problem jeg var. Da så jeg denne sorte fugl komme ind i mit liv og bringe skrækkelige følelser af forkastelse med sig.

Da skete der noget vidunderligt. Jeg så en enorm gylden ørn flyve mod den store fugl. Da den kom nærmere, fløj den sorte fugl væk. Den forsøgte ikke engang at kæmpe imod. Så tog ørnen pladsen

på pinden, mens jeg så til i ærefrygt. Den var smuk og stærk, og den ændrede hele den mørke scene, indtil den var fuld af lys. Gud viste mig, at dette var et syn af den helbredelsesproces, der fandt sted i mit liv. De sorte følelser ville forsvinde, og helbredelse repræsenteret af den store ørn ville komme.

Gennem disse rådgivningssessioner blev jeg helbredt, som Gud havde lovet. Jeg vidste, at der nødvendigvis måtte komme en tid, hvor min helbredelse blev prøvet, og det gjorde der. Men disse overvældende følelser af forkastelse er aldrig kommet tilbage. Gud har helbredt mig.

Jeg er glad for, at jeg indvilgede i rådgivning. Hvis jeg ikke havde gjort det, ville den store sorte fugl måske stadig være der i dag.

”Pastor Roy! Pastor Stuart! Det er dejligt at se jer begge to!” Jeg smilede henrykt til dem. De to mænd gav mig hver især et ordentligt kram, da vi hilste på hinanden. De var kommet hele vejen fra Wales til Danmark for at besøge mig.

Det var virkelig en glæde at se dem. Det var sjældent, at nogens præst kom og besøgte dem på bibelskolen, og jeg følte mig ret speciel.

”Vi vil gerne have dig til at komme tilbage til Wales og arbejde i Brackla Tabernacle i to år,” fortalte pastor Roy mig. ”Vi vil gerne have dig til at arbejde med unge mennesker i kirken og i det omgivende samfund. Vi vil træne dig yderligere, mens du er der, og ved afslutningen af de to år vil vi overveje, om du er den rette slags person til at blive præst i en kirke.”

”Det vil jeg meget gerne,” sagde jeg til dem. ”Men jeg er nødt til at tænke på Karen, og hvad hun vil føle ved at flytte til et andet land. Kan I give os tid til at snakke sammen og bede over, om dette er Guds vilje?”

Selvfølgelig samtykkede pastor Roy og Stuart i det. Vi gik alle sammen ud og spiste den aften, så de kunne møde hende. Karen og jeg havde kun datet et par måneder dengang, og hun var i en krise med hensyn til at flytte væk fra familie og venner til et fremmed nyt land. Pastor Roy syntes at kunne fornemme dette, og han talte til hende med tårer i øjnene.

”Vær ikke bange,” sagde han blidt.

Karen var meget bevæget og følte, at Roy på en profetisk måde havde givet hende et budskab fra Gud selv.

Da de to præster var taget hjem, bad Karen og jeg angående deres tilbud og besluttede at tage imod det. Det var en svær beslutning for Karen, for det betød at forlade alt, hvad hun kendte og elskede, og for mig betød det at tage tilbage og stå ansigt til ansigt med alle de mennesker og fristelser, som jeg havde kendt i mit gamle liv.

Planen var, at Karen skulle blive og arbejde på bibelskolen et år, og at jeg skulle flytte tilbage til Wales og arbejde i kirken. Hver måned opholdt jeg mig 10 dage i Danmark, indtil vi blev gift. Jeg kan huske, at endog før jeg havde mødt Karen, havde jeg spurgt Peter, hvad han troede, jeg skulle gøre, når jeg forlod bibelskolen, og af en eller anden grund sagde han, at jeg skulle rejse frem og tilbage mellem Wales og Danmark. Det var, som om Gud havde vist ham noget af det, fremtiden ville indeholde.

Lige inden jeg flyttede tilbage til Wales, fik jeg en telefonopringning.

”Du kan aldrig gætte det her,” lød Simons begejstrede stemme. ”Mark har givet sit liv til Jesus!”

”Hvad?” råbte jeg henrykt. Jeg havde hørt, at Mark og Simon havde tilbragt en masse tid sammen, og at Simon havde prøvet at fortælle ham om Jesus.

Mark kom på linjen. Han boblede af glæde og forsikrede mig om, at det var ægte. ”Jeg har haft lyst til at slå ham nogle gange,” sagde han til mig, ”men Simon nåede igennem til mig. Når du kommer hjem, vil jeg gerne have dig til at komme og besøge mig og bede for mig.”

Jeg var ovenud glad og huskede mine bønner om, at vi skulle arbejde sammen for Kristus.

Men jeg var ikke forberedt på det, der ville komme.

Kapitel 19

Vækkelse

Tilbage i Wales tog jeg hen for at besøge Mark og bede for ham. Det var svært at tro, at det var det samme menneske. Han var fyr og flamme og boblede af glæde og snakkede om Jesus og den fantastiske oplevelse, han havde haft. Jeg havde til hensigt at bede med ham og lede ham til Herren og hjælpe ham med at tage det næste skridt med Gud, men det var tydeligt, at det allerede var sket. Vi sad i timevis og snakkede bare om Gud. For at fejre sin nye begyndelse besluttede Mark at ændre sit navn og blive kendt under sit italienske navn, Marco.

Mit job var at arbejde med kirkens ungdomsgruppe. Hver måned rejste jeg til Danmark, præcis som Peter havde sagt. Der tilbragte jeg tid med Karen og underviste på bibelskolen og skaffede mig yderlig værdifuld erfaring.

Haydn og Ruth flyttede til et nyt hus, og Simon og jeg var i stand til at flytte ind i deres gamle hus og bo sammen med en af deres sønner, David. Jeg syntes, det var forbavsende, at jeg nu boede i det hus, hvor det hele var begyndt for mig. ”Jeg har bragt dig tilbage hertil for at give dig sejr, hvor du engang blev besejret,” syntes Gud at sige i mit indre.

Den gang var der en fjernsynsserie, som hed ”Men Behaving Badly” (mænd opfører sig dårligt). ”Dette hus burde hedde 'Mænd opfører sig Gudfrygtigt',” bemærkede Simon. Jeg lo.

En morgen begyndte jeg som sædvanlig at gøre mig parat til den dag, der lå foran mig. Selv om jeg havde søgt Gud og længtes efter at kende ham bedre, var jeg fuldstændig uforberedt på det næste, der skete. Pludselig og fuldstændig uventet havde jeg et syn. På korset hang Jesus døende. Han virkede kolossal stor, og jeg følte mig meget lille, da jeg så op på ham. Han så tilbage på mig med øjne fulde af kærlighed. I det øjeblik så jeg pinagtigt klart alt det dårlige i mig, og jeg vidste, at han også kunne se det. Dybt skamfuld tænkte jeg, at Jesus måske ville trække sin kærlighed tilbage fra mig. Det gjorde han ikke. I stedet for gennemborede hans blik mig med kærlighed. Jeg følte mig skamfuld over, at han kunne elske mig så højt, når min kærlighed til ham var så svag. Da jeg hang med hovedet, følte jeg nogen hælde en eller anden substans ud over mit hoved og hele mit væsen. Det føltes som den pure kærlighed. Jeg kan ikke beskrive det på anden måde. En berømt prædikant ved navn Charles Finney, som må have haft en lignende oplevelse, kaldte det ”flydende kærlighed”. Den åbenbaring rystede mig i mit allerinderste. Jeg græd, mens Jesus i en hel time fortsatte med at udgyde sin kærlighed over mig. Jeg prøvede af hele mit hjerte at elske ham tilbage, men min

kærlighed virkede yderst utilstrækkelig sammenlignet med hans. Jesus viste mig, at hvad jeg end gjorde for ham, så måtte jeg give al æren til ham. Efter en sidste påmindelse om, at hans kærlighed altid ville være den samme, trak synet sig tilbage. Jeg vidste, at jeg aldrig ville blive den samme igen.

Vores bryllupsdag nærmede sig. Karen og jeg havde ingen anelse om, hvor vi skulle bo. Vi troede bare, at Gud ville møde vores behov.

En nat drømte jeg om en præst, der hed Peter Keevil. Det var kort, så jeg glemte alt om det, indtil jeg mødte ham i en vens hus. Jeg mindedes drømmen og forstod, at Gud havde arrangeret vores møde. Peter fortalte mig, at han skulle rejse fra Wales.

”Vi rejser til Chile som missionærer. Jeg har tænkt på, om jeg skulle tilbyde dig at leje mit hus,” tilføjede han.

”Wow,” tænkte jeg. ”Gud har sørget for et hjem til os!”

Derefter fik vi foræret en bil. Alting faldt på plads, da Gud sørgede for alt, hvad vi havde brug for.

”Neil, Gud har talt til mig!”

Simons ansigtsudtryk forrådte hans begejstring. Han havde hørt fra Gud om noget, der lå ham meget på hjerte.

”Han har sagt til mig, at jeg skal begynde et møde for mennesker, der lever på den måde, vi plejede at leve – narkomaner, narkohandlere, alkoholikere, mennesker med livskontrollerende problemer af alle slags.”

”Det er fantastisk,” svarede jeg og fangede med det samme visionen.

”Han gav mig en drøm,” fortsatte Simon. ”Jeg stod på stranden og så på bølgerne, da de slog op mod kysten. Hver gang en bølge kom ind og gled ud igen, stod der et nyt menneske på stranden. Jeg tror, Gud lovede, at han vil bringe mennesker ind på sin ånds bølger. Nogle gange vil det kun være en ad gangen, men han sagde, at jeg bare skulle fortsætte. Han sagde til mig: 'Luk dørene op og tilbed mig, så vil jeg gøre resten.'”

Denne samtale fandt sted, da jeg stadig studerede i Danmark.

Nu – sammen med mine nærmeste venner, Marco og Simon – forpligtede jeg mig til at adlyde den gudgivne vision. Vi holdt det første møde i Cornelly Apostolske Kirke om søndagen, efter at jeg var kommet hjem. Den lille apostolske kirke bød mødet velkommen og gav Simon en nøgle til at åbne kirken. Der var hovedsagelig ældre mennesker, som havde levet gudfrygtige liv. De var meget forskellige fra de mennesker, som kom til mødet, men de havde hjerte nok til at dele deres bygning og bede for de nye mennesker, som kom. Faktisk plantede vi en kirke i kirken, bestående af fortabte og sårede mennesker, som havde truffet dårlige valg, inklusive nogle velkendte kriminelle og narkomaner fra området.

Kirken begyndte at blive fyldt med plagede mennesker, som havde hørt, hvad der var sket med Marco og mig og ønskede at finde ud af mere om det. Omkring 20 kom hver uge, og hver uge var der mindst en af dem, som ville bede Jesus om at frelse sig og forandre hans liv. I begyndelsen havde vi ikke nogen til at lede lovsangen, men vi satte en DVD på med lovsangsmusik og teksterne

nederst på skærmen. Det gjorde ikke noget. Mennesker var stadig glade for at synge og lærte at lovprise Gud.

De fleste af dem var mænd, men der kom nogle kvinder. En af dem var spiritist. Nogle mennesker var alkoholikere, så de efterlod deres dåser med øl uden for døren og tog dem med sig igen efter mødet. Andre havde dunke med sig og tullede cider under lovsangen, inden de løftede hænderne i tilbedelse igen. De sendte mig falske smil, når jeg så mig omkring, og testede grænserne for at se, hvor meget de kunne komme af sted med. En af dem sang af sine lungers fulde kraft: ”Jeg elsker Jesus. Han er den, jeg ønsker,” samtidig med, at ordene i hans beruselse snublede over hinanden som hos den værste slags pubsanger. Jeg lo ved mig selv og nød tanken om, at disse mennesker med alle deres svagheder og behov følte sig i stand til at komme og høre om Guds kærlighed og kraft.

Snart var der en masse snak på gaderne om det, der skete med en generation af narkomaner og narkohandlere i Cornelly. Andre mennesker troede, at Marco og jeg brugte kirken som et dække for salg af narkotika. Inden længe fik jeg en telefonopringning fra politiet, som inviterede mig til at komme ned på stationen til en snak. Det var dejligt at kunne forsikre disse betjente, som havde kendt mig i lang tid, at det, der skete, var ægte. Det var fantastisk at se, og det var også stort, at Simon, Marco og jeg arbejdede sammen. Som tiden gik, var det tydeligt, at Gud gjorde noget meget specielt i vores samfund.

Men arbejdspresset var også stort. Efter en tid trak Simon sig fra lederskabet. Vi savnede ham, men vi fortsatte og så mirakel efter mirakel, når Gud forvandlede menneskers liv. Nogle kalde det en minivækkelse, og jeg tror virkelig, det er sandt. Vi har set Gud røre ved en hel generation af narkohandlere og narkomaner og endog reducere narkovold og forbrydelser på gaderne.

”Hvis det fortsætter,” sagde en betjent, ”så er der ikke noget arbejde til os.”

Efter en dags arbejde i samfundet tog jeg begejstret hjem og var vågen i timevis på grund af begejstring over, hvad Gud gjorde. Mennesker pressede på fra alle sider og stillede spørgsmål, bad om forbøn og sagde, at de ønskede at give deres liv til Jesus.

I Guds fuldkomne tidsplan blev jeg ordineret som præst i Den Apostolske Kirke og blev præst i netop den kirke, hvor jeg havde gået i søndagsskole, hvor mine venner Haydn og Ruth var medlemmer, og hvor mennesker trofast havde bedt for mig, da jeg var i fængsel. I min landsby blev jeg en levende demonstration af, at Gud er virkelig og svarer på bøn. Det har været ikke mindre end fantastisk.

Tingene er ikke altid nemme. Vi var og er i en åndelig kamp. Når vi har indtaget vores standpunkt som kristne, afslører mennesker, hvad der er i dem, gennem den måde, de reagerer over for os på.

Kevin havde været narkoman i mange år, indtil hans lever var næsten ødelagt. Han mødte Gud, mens han var i fængsel, men tilbage blandt hans gamle kammerater gled han tilbage til sine gamle veje for en tid. Han var en af dem, som kom og fik tingene på plads i sit liv.

Jeg opdagede, at nogle hekse fremsagde trylleformularer og forsøgte at forbande os. En pige, vi kendte godt, en tidligere ven, var en heks. Under møderne stod hun på den anden side af gaden og forbandede os. En dag mødte jeg hende på gaden.

”Stadig 'dækket med blod?'” spurgte hun med en dystert og truende holdning.

”Ja,” svarede jeg. ”Og han elsker også dig. Hans blod har kraft til at frelse mennesker.”

Hun svarede ikke, men jeg vidste, at mine ord gjorde hende meget vred.

Hun forbandede Kevin lige op i hans ansigt.

”Pas på! Jeg kommer til at få fat i dig,” sagde hun til ham. ”Du vil ikke vide, hvornår det kommer, men du er forbandet!”

Kevin fortalte os om dette, og vi bad med ham.

”Når mennesker vandrer i tro på Jesus Kristus, vandrer de i hans velsignelse og ikke i sataniske forbandelser,” sagde jeg til ham.

Mennesker, som har taget stoffer står konstant over for fristelsen til at vende tilbage til deres gamle liv. De må lære at bede og læse i Bibelen og vandre med Gud i tro. Det er ikke usædvanligt for nye kristne at trække sig væk for en tid og vende tilbage til deres gamle livsstil, inden de kæmper sig tilbage til Gud og troen igen. Nogle er døde på grund af tidligere narko- eller alkoholmisbrug. Deres kroppe har ikke kunnet klare det længere. Vores håb er midlertid, at de er gået bort for at være sammen med Jesus.

Det har ikke været en let opgave, og nogle gange har vi været helt nede på tre mennesker. Vi har spurgt Gud, om han ønsker, at vi skal fortsætte med møderne. Men hver gang vi har bedt den bøn, er der kommet nogle ind i kirken der og da. Gud virker stadig.

Det er også et arbejde med et stort pres. Jeg har ofte været udmattet, men gradvis er jeg blevet i stand til at træne mennesker og anbringe dem i positioner, så tingene forløber mere smidigt nu for tiden. Marco, som er vores nye medarbejder i udadvendte fremstød, er en effektiv evangelist og bringer sine kontakter til mødet, som nu kaldes ”livsforvandling”.

Arbejdet og historierne fortsætter. Nogle kommer ud af fængsel og kommer direkte til os. Mennesker bliver stadig sat fri gennem Jesu kraft. Vi fortæller dem, at vi ikke har noget andet at tilbyde end Jesus. Han er den, som er i stand til at gøre et gennemgribende værk i deres liv. Jeg føler mig meget æret og privilegeret over at være en del af alt dette. Jeg ville aldrig have drømt om, at den dag, jeg gik ud af mit hus for sidste gang, ville alt dette blive resultatet. Vi kan kun stå i ærefrygt over for Guds storhed og sige, tak Jesus for alt det, du har gjort.

”Stemmen”

I tider med problemer hørte jeg stemmen

så blid, så mild, så fuld af kærlighed.

Stemmen virkede ældgammel, fuld af erfaring.

Jeg vidste, den havde talt til mange mennesker i tidligere tider, og at den ville tale til mange i fremtiden.

Stemmen havde altid eksisteret og ville vedblive at eksistere.

På en eller anden måde talte den sandhed til mig.

Den kendte mig, selv om jeg ikke kendte den.

Selv om jeg ikke kendte stemmen, vidste jeg, den var sand. Der var ingen falskhed, ingen fortræd.

Stemmen.

Den var så trøstende, den ransagede mit hjerte med kærlighed.

Den ønskede at blive min ven.

Den viste mig et sted med fred.

Et sted med skønhed.

Stemmen havde mange løfter, løfter, den kunne holde.

Løfter om kærlighed, om lykke.

Stemmen ønskede at udtrykke sin skjulte kærlighed og hengivenhed.

Men jeg måtte sige ja.

Stemmen ville ikke tvinge sig ind på mig.

Den bad mig venligt om at invitere sig ind.

Hvis stemme var det?

Tilhørte den nogen?

I min spænding spurgte jeg.

Hvem er bag stemmen?

Der var ingen anden stemme som den.

Den fortalte mig endnu engang om kærlighed, en kærlighed så stærk, at ingenting kunne stå i vejen for den.

Den viste mig et sted med helbredelse og forglemmelse.

Et sted, jeg aldrig havde tænkt eksisterede.

Men jeg tog fejl, så meget fejl.

Stemmen sagde: "Nu er tiden inde".

Den viste mig en vej, jeg aldrig havde set før.

Endnu engang spurgte jeg: "Hvem er bag stemmen?"

Da hørte jeg meget blidt det mest vidunderlige navn.

Navnet var Jesus.

Jeg måtte reagere.

Stemmen tog mig med ind i fremtiden, til en ny start, en ny begyndelse.

Stemmen har været der siden den dag.

Den har aldrig forladt mig og vil aldrig gøre det.

Den vil lede mig alle mit livs dage.

Den vil altid lede mig.

Den vil lede mig til himlen, hvor jeg en dag vil se Jesus ansigt til ansigt, manden bag stemmen.

Hvis du gerne vil have Neil Harvey til at tale i din kirke eller ved en begivenhed, kan du kontakte ham på neilchristianharavey@gmail.com

Bøger kan bestilles hos www.neilchristianharvey.com

,